PAPUS

NUMEROLOGIA

ȘTIINȚA EZOTERICĂ A NUMERELOR

Nu trebuie să confundăm Numerele, care sunt Idei-Forță, Intermediare între Planul vizibil și Planul Invizibil, cu Cifrele, care sunt Veșmintele numerelor.

Revolution Antet

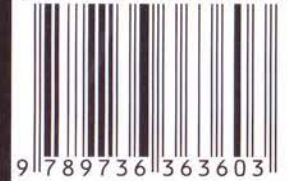
La fel cum Universul şi Omul sunt constituite din Trei Principii, şi Numerele au un sens triplu, cu diverse adaptări îndiverse planuri. Din punct de vedere al constituirii lor, Numerele au: 1) o structură, corespunzătoare *Anatomiei;* 2) o organizare, corespunzătoare *Fiziologiei* şi 3) o filosofie, corespunzătoare *Psihologiei.*

Anatomia numărului ne arată cum este construit, care sunt organele sale constitutive şi ce loc ocupă în serie, căci anatomia personală se adaugă anatomiei comparate care-i determină familia şi rasa.

Fiziologia numărului constă în studiul acţiunii reciproce a organelor care intră în constituţia unui număr, apoi al aceleiaşi acţiuni asupra altor numere şi asupra organelor constitutive ale acelor numere.

Psihologia numărului ne relevă acţiunea lor în Univers, caracterul şi originea acestei acţiuni, cunoştinţe care-l pot conduce pe posesorul lor la manevrarea efectivă a Puterii puţin cunoscute, închisă în numere.

www.tonomatul.ro
www.EdituraAntet.ro

34 lei

NUMEROLOGIE

ŞTIINŢA EZOTERICĂ A NUMERELOR

de

PAPUS
(DR. ENCAUSSE)

TRADUCERE DE
MIHNEA COLUMBEANU

Copyright © Editura ANTET REVOLUTION

Redactor: Georgeta Geantă
Tehnoredactor: Aurelian Ardeleanu
Coperta: Ion Năstase

ISBN 973-636-116-0

Distribuit de DAC REVOLUTION, Tel.: 0753-08 04 80,
E-mail: tonomatulcucarti2012@yahoo.com,
www.tonomatul.ro; www.EdituraAntet.ro

CUVÂNT ÎNAINTE

Prezentăm azi publicului „Ştiinţa numerelor". Am reconstituit manuscrisul cu ajutorul însemnărilor şi documentelor reunite de autor[1]*, afectat deja de boala gravă care avea să încheie o activitate fizică de peste treizeci şi cinci de ani pe Pământ. La comanda unei ambulanţe de pe front, Dr. Encausse (Papus) s-a străduit fără preget să-i ajute pe scumpii noştri răniţi, surmenat, bolnav, până când a fost nevoit să părăsească frontul... Prea târziu, din păcate! În 24 octombrie, 1916, dragul meu tată s-a prăbuşit pe treptele Spitalului Carităţii unde venise să-şi consulte un coleg, pe profesorul Sergent.*

Printr-o curioasă coincidenţă, în acelaşi spital îşi făcuse primul stagiu, ca student la medicină.

Nimeni nu se îndoieşte că dacă autorul „Ştiinţei numerelor" ar fi putut aplica tuşele finale, lucrarea sa ar fi dobândit o importanţă mai considerabilă. Totuşi, şi aşa cum este acum, această operă postumă îşi va atinge scopul propus de autor:

A pune în ordine studiul destul de obscur al Numerelor.

A le da mai multor oameni ideea de a se iniţia în această Ştiinţă superioară.

În sfârşit, cum el însuşi a spus, a ajuta câţiva discipoli rari să pătrundă unele secrete iniţiatice de cea mai mare valoare, dacă ştiu să le descifreze sensul real...

PH. ENCAUSSE.

Ţinem să-i mulţumim aici domnului Paul Chacornac, a cărui erudiţie şi muncă răbdătoare ne-au permis să-i oferim cititorului acestei opere postume a lui Papus o bibliografie dintre cele mai remarcabile. – Ph. E.

[1] La fel ca pentru „Tratatul metodic de magie practică", ne-am dat toată străduinţa, folosind toate indicaţiile autorului, să prezentăm o operă satisfăcătoare cu unicul scop de a onora memoria celui care a fost, în acelaşi timp, un maestru şi un prieten adevărat – PAUL CHACORNAC.

INTRODUCERE

Numărul este o ființă de pe planul spiritual. Are legile lui particulare de construcție și evoluție, iar studiul său este unul dintre cele mai importante pe care le poate urma ocultistul.

Dar, înainte de a aborda acest studiu, e necesar să facem anumite distincții importante.

Prima este aceea de a deosebi studiul *cantitativ* al numerelor, așa cum îl urmăresc matematicienii actuali, de studiul *calitativ*, așa cum a fost urmărit în centrele de inițiere din antichitate.

De altfel, această remarcă se aplică în general la toate formele de ocultism. Omul contemporan zâmbește la gândul că numărul 4 ar putea acționa ca o ființă vie în planul „ideilor-forțe", sau chiar că reprezintă, în lumea legilor, o cheie care deschide multe porți încă închise.

A doua distincție necesară este aceea de a nu confunda *Numerele*, care sunt ființe, cu *Cifrele*, care sunt *veșmintele* lor. Un om îmbrăcat în verde, în galben sau în negru rămâne întotdeauna el însuși. Un număr reprezentat de o ideogramă chinezească, sau de un caracter sanscrit, de un simbol roman ori de un semn tipografic actual, rămâne mereu același. Or, chestiunea cifrei a încurcat adesea chestiunea numărului.

În sfârșit, ultima distincție pe care o avem de stabilit este aceea că studiul numerelor îmbrățișează numeroase adaptări. Este o adevărată lume intelectuală. Mulți autori și-au consacrat nopțile de veghe acestui studiu.

Vechea carte cabalistică „Sepher Jesirah"[1], tratat al numerelor și al raporturilor lor analogice. Toate școlile derivate din pitagoreici și din neoplatonicieni urmează aceeași cale.

Corneille-Agrippa, în „Filozofia ocultă"[2], consacră aproape un volum întreg numerelor studiate calitativ și în corespondențele lor.

[1] *«Le Sepher Jesirah»*, cf. *«La Cabbale"* („Cabala"), de Papus, Anvers.

[2] H. Corneille-Agrippa, *«La Philosophie Occulte ou la Magie»* („Filozofia Ocultă, sau Magia"), Paris, Cacornac, 1910-11, 2 vol.

Mai aproape de noi, L. C. de Saint-Martin[1] și Eckartshausen[2], au lăsat și ei studii profunde asupra acestui subiect. Eliphas Lévi[3] și Stanislas de Guaita[4], precum și eu însumi, în privința Tarotului, am abordat de asemenea această problemă[5].

Vom încerca să punem puțină ordine în acest studiu al numerelor. Încercăm să construim o introducere în lectura autorilor.

Singurul nostru scop este aducerea unei raze de lumină printre tenebre.

Pentru a ne strădui să fim cât mai clari, vom proceda în etape. În fond, studiul numerelor este atât de complex, încât dacă vrem să-l urmăm în același timp cu filozofia, cu calculul și cu adaptările analogice, toate se încurcă și devin obscure.

Prin urmare, va trebui să revenim de mai multe ori asupra aceluiași subiect, de fiecare dată cu și mai multe detalii, și astfel vom putea aborda succesiv diversele adaptări a căror cunoaștere este utilă.

[1] L. Cl. de St-Martin, *«Les Nombres»* („Numerele"), Paris, Chacornac, 1913.
[2] Eckartshausen, *«La Magie Numérale»* („Magia Numerală"), prima traducere franceză – în pregătire.
[3] Eliphas Lévi, *«Lettres au baron Spedalieri»* („Scrisori către baronul Spedalieri"), Paris, Chacornac, 1932-1933, vol. 1 și 2 (din 10). Aceste scrisori în manuscris au fost în posesia doctorului Papus.
[4] St. de Guaita, *«Au seuil du Mystère»* („În pragul Misterului"), Paris, Chamuel, 1891.
[5] Papus, *«Le Tarot des Bohémiens»* („Tarotul țigănesc"), Paris.

TEORIE

CAPITOLUL 1

PRIMELE ELEMENTE DE STUDIU

Nu trebuie să confundăm *Numerele,* care sunt Idei-Forțe, Intermediare între Planul vizibil și Planul Invizibil, cu *Cifrele,* care sunt Veșmintele numerelor.

Scară și Progresie – Toate numerele emană din numărul Unu. Punctul de pornire al acestei emanații se găsește în Lumina spirituală. Cu cât un număr se îndepărtează mai mult de numărul Unu, cu atât se afundă mai adânc în materie, și cu cât se apropie mai mult de numărul Unu, cu atât urcă mai sus spre Spirit și Lumină.

Primele Zece numere aparțin domeniului Spiritual. Acestea sunt cel mai puțin materializate.

Prin urmare, să scriem imediat, pentru a ne obișnui, dubla progresie:

De la Spirit la Materie De la Lumină la Umbră	De la Materie la Spirit De la Umbră la Lumină
1	1
2	2
3	3
4	4
5	5
6	6
7	7
8	8
9	9
↓ A se citi de sus în jos	↑ A se citi de jos în sus

Cifra nu are importanţă, trebuie să se ţină seama numai de direcţia progresiei.

Sexul numerelor – Numerele sunt masculine şi active (acestea sunt numerele Impare), sau feminine şi pasive (numerele Pare). Numerele active din seria primelor zece: 1, 3, 5, 7, 9. Numerele feminine sau pasive: 2, 4, 6, 8, 10.

Viaţa numerelor – Relaţiile numerelor între ele şi reacţiile lor reciproce se manifestă prin *calcul.*

Calculul comportă două operaţii principale:

A. – Coborârea dinspre Spirit către materie, conţinând ca operaţii: *adunarea,* sau coborârea lentă, *înmulţirea,* sau coborârea rapidă, pătratul numărului, sau coborârea în plan astral, şi cubul numărului, sau coborârea în plan material.

B. – Urcarea dinspre materie către spirit, conţinând ca operaţii: *scăderea,* sau urcarea lentă şi progresivă, a cărei primă aplicaţie este progresia ascendentă: 9-8-7-6-5-4-3-2-1. Nouă minus unu egal opt, opt minus unu egal şapte, şi aşa mai departe...

Împărţirea, sau urcarea mai rapidă, cu eliminarea numerelor inutile.

Extragerea rădăcinii pătrate, sau urcarea directă din Astral într-un plan superior.

Extragerea rădăcinii cubice, sau urcarea din planul material într-un plan superior.

De altfel, aceste două ultime operaţii sunt împărţiri accelerate.

Planurile. – Conform învăţăturii ezoterice, există trei planuri principale ale oricărei creaţii:

1) Un plan superior sau interior, numit în general planul divin sau spiritual.
2) Un plan intermediar, numit în general planul vital sau astral.
3) Un plan inferior sau exterior, numit în general planul corporal sau material.

Numerele simple şi care nu se pot descompune indică planul spiritual, sau îi aparţin.

Numerele ridicate la pătrat se referă la planul astral.

Numerele ridicate la cub se referă la planul material.

Fiecare plan este reprezentat în toate celelalte, la fel cum sângele (planul vital) şi limfa (planul material) circulă prin creier (planul spiritual fizic); astfel, seria numerelor spirituale: 1-2-3-4-5-6-7-8-9-10, cuprinde pătratul lui 2, sau 4, şi cubul lui 2, sau 8.

Egiptenii reprezentaseră aceste raporturi în celebrul lor triunghi de studiu.

Rădăcina spirituală sau esenţială. – Rădăcinilor pătrată şi cubică, L. C. de Saint Martin le adaugă *rădăcina esenţială* care este obţinută adunând toate numerele de la Unitate până la numărul respectiv. Astfel, 4 are ca rădăcină 1 plus 2 plus 3 plus 4, adică 10. Numărul 6 are ca rădăcină 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 = 21.

Numerele cu mai multe cifre. – Numerele cu cifre multiple fac obiectul unor observaţii speciale. Mai întâi, ele pot fi reduse la o singură cifră, prin adunarea elementelor lor constitutive. Aceasta este *Reducţia teozofică* a lui L. C. de Saint-Martin, cunoscută de toată antichitatea.

Să luăm numărul 427. El este format din trei cifre: 4, 2, 7. Adunând 4 cu 2 şi cu 7, obţinem 13. Adunând 1 cu 3, obţinem 4. Astfel realizăm reducţia teozofică a lui 427. Altfel spus, 427 este egal în sens mistic cu 4.

În acest caz, adunarea serveşte la ridicarea unui număr din materie spre planul spiritual.

Capetele de şir. – În orice număr cu mai multe cifre, prima cifră din stânga este aceea care arată caracterul familiei spirituale a întregului număr.

Astfel, în 427, cheia familială a numărului este 4, câtă vreme în numărul 724, care este inversul aceluiaşi număr, 7 e capătul de şir şi marca familiei.

Numere simetrice. – Orice număr compus din mai multe cifre are propriul său număr simetric, obţinut prin inversarea cifrelor.

Astfel, 41 îl are ca număr simetric pe 14; primul e impar, al doilea e par. 32 îl are ca simetric pe 23, primul par, al doilea impar.

Numerele compuse din două sau mai multe cifre identice nu au alte simetrice decât pe ele însele.

De exemplu: 22-33-44-333-555... etc.

Obținem lumini speciale prin adunarea a două numere simetrice:

41 cu 14 fac 55
32 cu 23 fac tot 55.

Progresii ascendente și descendente. – Scriind toate cifrele de la unitate până la cifra care precede cifra respectivă obținem, prin adunarea cifrelor de același rang în cele două progresii ascendente și descendente, cifra studiată.

Fie numărul 4:

Scriem	1	3	Total 4
	2	2	*id.*
	3	1	*id.*

Fie numărul 7; scriem seria primelor șase cifre:

1	6	Total șapte pentru toată seria.
2	5	
3	4	
4	3	
5	2	
6	1	

Evident, la fel se întâmplă în cazul oricărui alt număr.

CAPITOLUL 2

PRIMELE ZECE NUMERE

1. Tabel general al primelor zece Numere

Înainte de a aborda studiul rapid al fiecărui număr, este indispensabil să aruncăm o privire asupra ansamblului primelor zece numere. Toate aparțin planului spiritual, dar trebuie să se știe că acest plan conține trei centre, etaje sau progresii – cum vreți să le numiți.

Spiritual Pur			1			
Spiritual în Spiritual	6	2		3	5	7
Astral din Spiritual *(pătrate)*		4				
			9			
Material în Spiritual *(cuburi)*		8				
Serie nouă			10			

Spiritualul Pur comportă un singur număr, Unitatea.

Aceasta este calea directă de unire cu Puterea divină.

Sub Unitate, în același plan spiritual (Spiritual în Spiritual), găsim:

A. – În partea impară: 3-5-7
B. – În partea pară: .... 2 și 6.

În planul de dedesubt (Astral din spiritual), găsim numărul 4, pătratul lui 2, și numărul 9, pătratul lui 3. Știm că astralul este planul pătratelor.

În sfârșit, în planul de dedesubt (Material în spiritual), îl găsim pe 8, cubul lui 2.

Aceasta este o primă clasificare a primelor zece numere.

Totuşi, să nu uităm suspiciunea pe care i-o inspiră lui L. C. de Saint-Martin numărul 2, cu pătratele şi cuburile sale, precum şi numărul 5. Vom reveni mai târziu asupra acestui subiect.

Putem alătura primului tabel schema următoare, împrumutată de la Wronski:

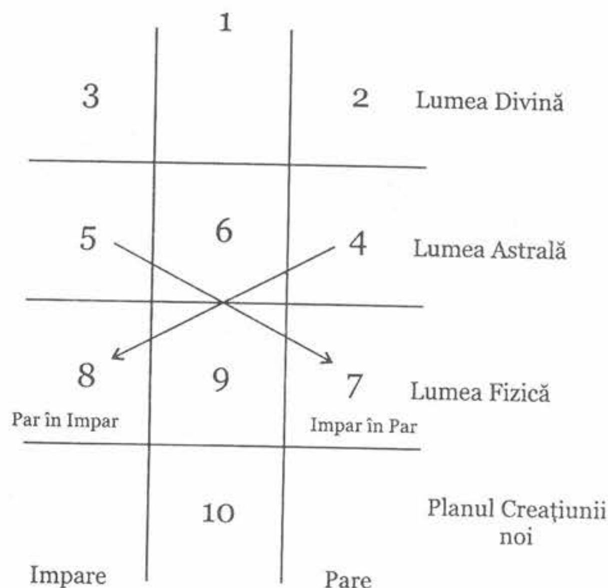

Fig. 1

pe care trebuie s-o comparăm cu cele zece Sephiroth din Cabală[1]:

1. Putere supremă.
2. Înţelepciune absolută.
3. Inteligenţă infinită.
4. Bunătate.
5. Justiţie sau rigoare.
6. Frumuseţe.
7. Victorie.
8. Eternitate.
9. Fecunditate.
10. Realitate.

[1] Eliphas Lévi, *«Les Eléments de la Kabbale»* („Elementele Cabalei"), în zece lecţii. Cf. *«Le Livre des Splendeurs»* („Cartea splendorilor"), Paris, Chamuel, 1894, pag. 235.

Acestea sunt primele idei, pe care L. Cl. de Saint-Martin le dezvoltă în pasajele următoare:

„Există o diviziune a tabelului universal recunoscută de toţi observatorii în ordinea adevăratei filozofii, şi anume cea prin care se disting regiunea divină, regiunea spirituală şi regiunea naturală. De asemenea, se recunoaşte că există o corespondenţă a regiunii divine cu cele două regiuni spirituală şi naturală şi că, în consecinţă, numerele de ordin divin trebuie să-şi aibă reprezentanţii şi imaginile în aceste două regiuni. Dar cei care nu au cheia numerelor sunt expuşi unei uriaşe greşeli când vor să fixeze sau să contemple aceste corespondenţe.

Principala cauză a erorii lor provine din faptul că în aceste speculaţii ei se orientează după luminile aritmeticii învăţate, în care numerele se recunosc prin multiplii sau prin părţile lor analoage ori similare, şi nu prin proprietăţile lor, din moment ce aritmetica nu le recunoaşte numerelor alte proprietăţi decât acele proprietăţi convenţionale şi dependente de voinţa omului.

A doua eroare este aceea de a dori să închidă cele trei diviziuni de mai sus în trei decade consecutive, astfel încât după *treizeci* să nu mai avem nevoie de alte numere.

În sfârşit, a treia eroare constă în a voi să găsească în decadele a doua şi a treia aceeaşi serie de principii ca în prima, pentru că, într-adevăr, acolo se regăseşte aceeaşi ordine a numerelor şi chiar şi acelaşi aliniament aritmetic."[1].

2. Primele zece Numere și Puterile lor

Prima Putere: Unitatea
Puterile secunde: 4-7-8-10.
Puterile terţe: 3-6-9.
(Pentru memorie, număr rău 2 şi 5).

„Puterile secunde au de parcurs un domeniu pentru că ţin imediat de centru. Puterile terţe nu ţin decât mediat, şi nu au alt scop de îndeplinit decât acela al producerii formelor. Prin urmare, ele sunt mai strânse decât puterile secunde. Nu au nimic din *legea creatoare* care nu aparţine decât unităţii. Nu au nimic din *legea administrativă* care le este rezervată puterilor secunde.

[1] L. Cl. de St-Martin, *«Des Nombres»* („Numerele"), Paris, Charconac, 1913, pag. 20.

Nu au decât *puterea executorie* şi operativă care, fiind mereu aceeaşi (din moment ce obiectul acţiunii lor nu se schimbă), nu face decât să se transmită de la o fiinţă la alta pe calea generării necesare. De asemenea, toate faptele lor sunt egale."[1]

În sfârşit, pentru a termina cu aceste consideraţii preliminare, reproducem mai jos schema Generării aritmetice a primelor 9 numere[2] şi o figură sintetică a lui F. Ch. Barlet despre raporturile primelor zece numere.

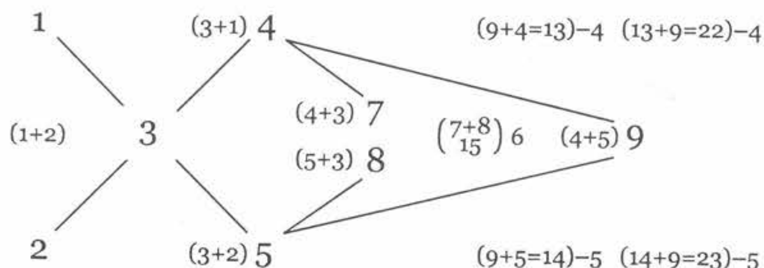

Fig. 2
GENERAREA ARITMETICĂ A PRIMELOR NOUĂ NUMERE.

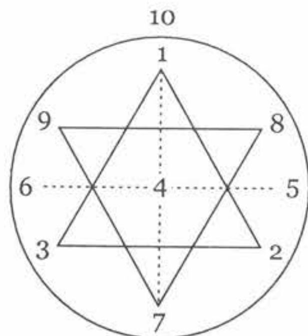

Fig. 3
CHEIA RAPORTURILOR PRIMELOR ZECE NUMERE.

[1] Cf. L. Cl. de St-Martin, op. cit., pag. 78.
[2] Cf. Papus, „*Traité élémentaire de Science Oculte*", Paris, Ollendorf, 1903, in-8, pag. 51.

CAPITOLUL 3

ANALIZA DECADEI

După ce am aruncat o privire rapidă asupra diviziunilor studiului calitativ al numerelor şi am observat ansamblul primului Decar sub diverse aspecte, vom aborda acum analiza fiecăruia dintre numerele care constituie acest prim Decar.

Fideli programului nostru, vom evita pe cât posibil să abordăm problemele metafizice şi mistice care se referă la fiecare număr.

De asemenea, vom lăsa în pace pentru moment detaliile care se raportează la practica magică a Numerelor, la acele vestite „Puteri" după care aleargă studenţii tineri ai ocultismului şi în legătură cu care nu este permis să se scrie decât voalat.

Într-o secţiune specială, vom oferi cu privire la acest punct texte pe care cercetătorul va trebui să se străduiască să le explice prin eforturi personale. Eseul nostru nu are alt scop decât stabilirea unei *Introduceri* în studiul numerelor; nu dispensează lectura operelor clasice pe această temă.

Să abordăm aşadar analiza fiecăruia dintre primele zece numere.

UNITATEA

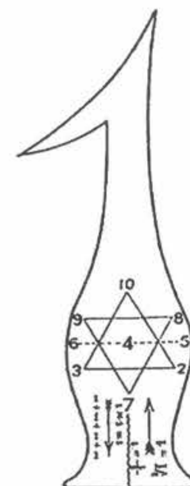

Fig. 4

Sexul	Impar, inactiv, autocreator.
Originea	Ascunsă ființei umane.
Divizibil sau Indivizibil	Indivizibil.
Pătratul său	Numărul însuși.
Cubul său	El însuși.
Rădăcina sa esențială	El însuși.
Numele său	UNITATEA.
Sensul Sephirotic	Putere supremă.
Semnificația numerală ezoterică	Sursa tuturor Numerelor.
Corespondența geometrică	Punctul cunoscut în sens spiritual.

Adaptări diverse

Tarot	Prima lamă: Scamatorul, sinteza jocului.
Astrologie	Principiul creator: Soarele (☉), Pivotul Lumii.
Cabală	Litera Mamă: Aleph (א)

UNITATEA ÎN CELE TREI PLANURI

„Cei care au străpuns cariera numerelor vor putea admira aici înțelepciunea luminoasă cu care Providența își etalează în fața noastră toate comorile și ne arată cum își face puterile să ajungă în diverse regiuni. Vor recunoaște faptul că numerele sunt fixe ele însele și finite în facultățile lor radicale, indiferent dacă sunt infinite în jocul puterii lor și în emanațiile nenumărate care pot și vor ieși la nesfârșit din aceste facultăți radicale. Vor recunoaște că unitatea este singurul număr care nu numai că nu iese deloc din decada divină, nici prin pătratul și nici prin cubul său, ci nici măcar nu iese din propriul său secret sau din propriul său centru, și care concentrează în sine toate aceste operațiuni. Vor recunoaște că, atunci când această ființă *Unu* se transportă, fie în regiunea divină, fie în regiunea spirituală, fie în regiunea naturală, ea se transportă acolo prin propriile ei facultăți radicale și prin emanațiile care le corespund acestora; dar planurile și proprietățile pe care le manifestă prin aceasta sunt mai presus de noțiunile materiale ale aritmeticii și nu le pot conserva sensul grosier și monoton. Vor recunoaște faptul că, prin intermediul facultăților sale radicale și al emanațiilor care le corespund, această ființă *Unu* își duce viața și spiritul în cele trei regiuni, și că, astfel, pot considera aceste trei

regiuni, din punct de vedere spiritual, ca pe un arbore uriaș a cărui rădăcină rămâne veșnic ascunsă în regiunea divină ca în țărâna maternă, al cărui trunchi sau trup se manifestă în regiunea spirituală prin pătrat, și ale cărui ramuri, flori și fructe se manifestă în regiunea naturală, prin operația ridicării la cub. Vor recunoaște prin aceasta care este comerțul și uniunea activă care trebuie să domnească între aceste trei regiuni sau între aceste trei lumi, din moment ce au o rădăcină comună, și de vreme ce există pătrate spirituale care se întind până în regiunea naturală, și cuburi naturale care se împlinesc în regiunea spirituală, pe când Unitatea divină, la fel cum seva care produce tot ceea ce le umple pe toate operează în același timp și concertat cu regiunile spirituale și naturale, prin faptul că le influențează invizibil fără încetare prin propria ei rădăcină, prin propriul ei pătrat și prin propriul ei cub, pentru a da viață cuburilor, pătratelor și rădăcinilor tuturor celorlalte numere și a le face să opereze, la rândul lor, fiecare conform propriilor sale proprietăți și *virtuți*.

Vor recunoaște că, deși ființa *Unu* nu se transportă prin sine însăși în toate acele regiuni, totuși prin influența rădăcinii, a pătratului și a cubului ei, toate acțiunile și toate produsele sale spirituale și naturale par complete și îmbrăcate toate în acest caracter atât de expresiv al unității, care ni-L arată pretutindeni pe Dumnezeul nostru, iar concursul armonic al tuturor facultăților și al tuturor puterilor sale este omniprezent."[1]

„Unitatea," spune Eckartshausen, „este ea însăși propria ei rădăcină, propriul ei număr considerat ca unitate. Nici un calcul nu are loc în legătură cu ea: numai în manifestarea forțelor ei, primul cuaternar se realizează prin forța sa ternară."[2]

. . . .

„Unitatea din care naște totul, care este sursa tuturor lucrurilor, de unde provine totul, care conservă totul, care se relevă în toate lucrurile perceptibile simțurilor, fără a fi senzuală ea însăși, care nu se schimbă niciodată, care umple totul, care este prezentă pretutindeni, și se manifestă într-o forță ternară."[3]

[1] Cf. L. Cl. de St-Martin, op. cit., pag. 23-25.
[2] Von Eckartshausen, *„Zahlenlehre der Natur"*, Leipzig, 1794, pag. 233.
[3] Ibid., pag. 231.

Unitatea închide în ea toate numerele.

Unitatea îşi emană puterile numai prin adunarea cu ea însăşi, unica sursă de creaţie a tuturor numerelor.

Unitatea se are pe sine însăşi ca rădăcină pătrată, cubică şi esenţială: UNITATEA.

Unitatea îşi distribuie influenţa în toate planurile.

* * *

NUMĂRUL DOI

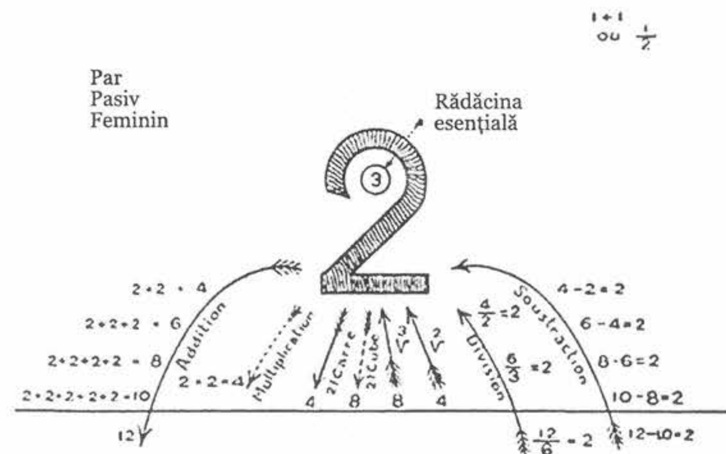

Fig. 5

Sexul	Par, Feminin, Pasiv
Originea	Unitatea repetată de două ori (Regulă generală), Unitatea devenită fracţie 1/2 (L. C. de Saint-Martin).
Divizibil sau Indivizibil.	Divizibil în două jumătăţi 1 – 1.
Pătratul său	4 (Par).
Cubul său	8 (Par).
Rădăcina sa esenţială	3 (1 plus 2).
Numele său	BINARUL şi, de asemenea, Dualul.
Sensul Sephirotic.	Înţelepciunea.
Semnificaţia numerală ezoterică . .	Reflexul pasiv al Unităţii. Sursa erorilor mintale umane.
Corespondenţe geometrice.	Două puncte ··
	Două linii =
	Un unghi L

Adaptări diverse

Tarot	A doua lamă: Poarta sanctuarului
Astrologie	Luna ☽
Cabală	Litera Beth ב

NUMĂRUL TREI

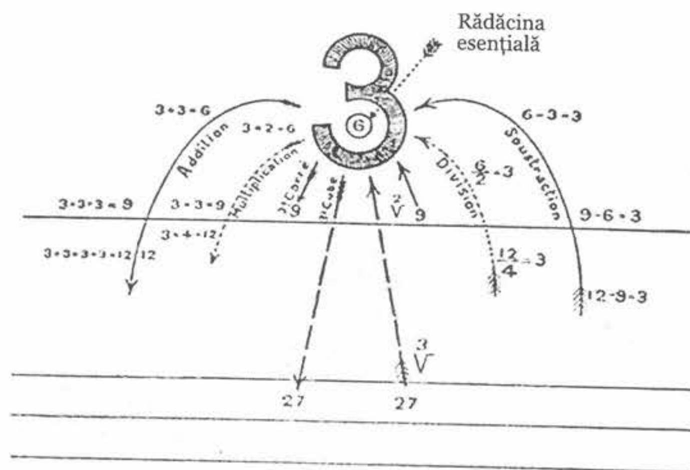

Fig. 6

Sexul	Impar, Masculin, Activ.
Originea	Unitatea repetată de trei ori ∴ 2 + 1
Divizibil sau Indivizibil	Indivizibil fără rest.
Pătratul său	9 (Impar).
Cubul său	27 (Impar).
Rădăcina sa esențială	6.
Numele său	TERNARUL.
Sensul Sephirotic	Inteligență infinită.
Semnificația numerală ezoterică	Primul termen al oricărei creații (A - S - Th)
Corespondențe geometrice	Trei puncte ∴ 1 + 1 + 1 : Triunghiul Δ

Adaptări diverse

Tarot	A treia lamă: Matura – Isis – Urania.
Astrologie	Cele Trei mari astre (Soarele, Luna, Terra). Pivotul central. Zodiacul. Cerul Cuvântului.
Cabală	Litera Ghimel ג, Natura. Cele Trei Mame (א ט ש)

TERNARUL: 3 – 7 – 12

Șapte părți sunt constituite din doi ternari, la mijlocul cărora stă Unitatea.

Duodenarul este constituit prin părți (ternari) de sens contrar: trei prieteni, trei dușmani, trei vii dau viață, trei ucid, iar Dumnezeu rege fidel îi domină pe toți din pragul sanctității Sale.

Unitatea domină ternarul, ternarul domină septenarul, septenarul domină duodenarul[1].

„Numărul 3 este întoarcerea la Unitate, care a părut spartă de numărul 2. Se realizează prin uniunea Fiului cu Tatăl și cu Duhul Sfânt; de aceea poate fi considerat eflorescența unității. Emană direct din aceasta, participă la virtutea ei și exprimă pacea și beatitudinea. Sub un aspect, numărul 3 închide în sine întreaga ființă și poate fi considerat prima dezvoltare a ideii de ființă, care era una în principiul său. Acest număr are numeroase reflexe în creație, în fluide, în culori și în forme.

* * *

[1] Cf. Papus, *«La Cabbale»* („Cabala"), Anvers, Ed. Lumen, 1929, pag. 191. Traducere a „Sepher Jesirah". (n. ed. orig.)

NUMĂRUL PATRU

Fig. 7

Sexul	Par, Feminin, Pasiv.
Originea	Unitatea repetată de patru ori. 2 x 2 ; 3 + 1
Divizibil sau Indivizibil	Divizibil cu 2
Pătratul său	16 (Par).
Cubul său	64 (Par).
Rădăcina sa esențială	10.
Numele său	CUATERNARUL
Sensul Sephirotic	Bunătate.
Semnificația numerală ezoterică	Prima Octavă a Unității. Prima creație închizându-și germenele, sursă a unei creații ulterioare.

Corespondențe geometrice	Patru puncte: .:. 1 + 1 + 1 + 1
	De două ori câte două linii = ‖
	Un triunghi cu punct ◬
	Un pătrat
	Crucea +

Adaptări diverse

Tarot	A patra lamă: Împăratul (Jupiter ♃)
Astrologie	Crucea Astrologică (Echinoxiile și Solstițiile). Cele patru forme cerești ale Sfinxului
Cabală	Litera Daleth (ד), Autoritatea.

„Înmulțirea numărului 4," spune Eckartshausen, extragerea rădăcinii sale, înmulțirea lui cu el însuși și calculul proporției tuturor numerelor rădăcini cu numerele lor rădăcini este cel mai mare secret al doctrinei numerelor. Se găsește în toate scrierile secrete sub expresia: cunoașterea marelui cuaternar."[1]

1 2

4 3

CUATERNARUL DUPĂ LEGEA PROGRESIEI

Fig. 7

* * *

[1] Op. cit., pag. 232. (n. ed. orig.).

NUMĂRUL CINCI

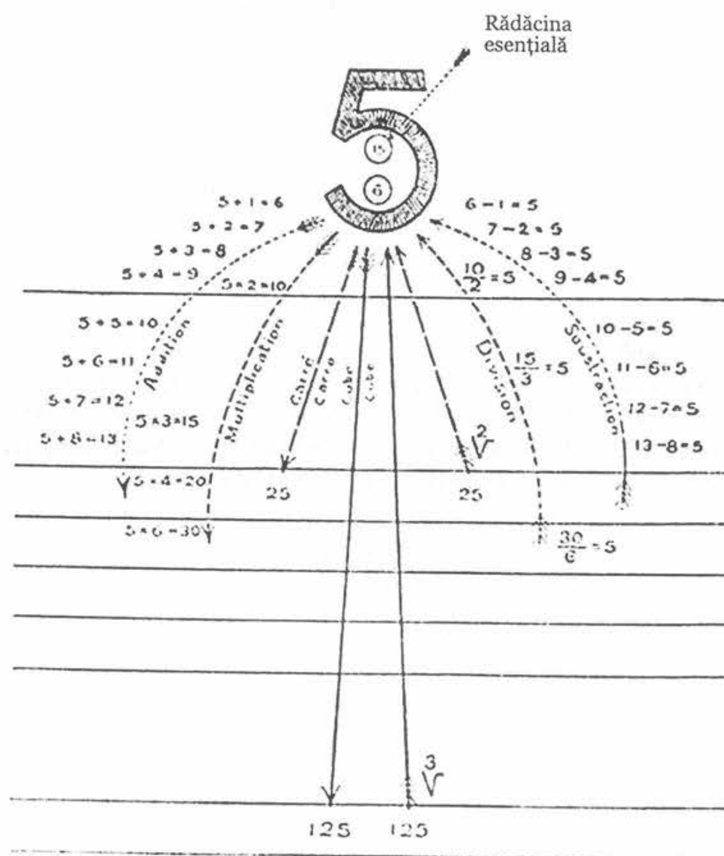

Fig. 9

Sexul . . . . Impar, Masculin
Originea . . . . Unitatea repetată de cinci ori. 2 + 3; 4 + 1. (Numărul Răului pentru L. C. de Saint-Martin).
Divizibil sau Indivizibil . . . . Indivizibil fără rest.
Pătratul său . . . . 25 (Impar).
Cubul său . . . . 125 (Impar).
Rădăcina sa esenţială . . . . 15 = 6.

Numele său . . . . CVINARUL.
Sensul Sephirotic. . . . . Justiţia sau Rigoarea.
Semnificaţia numerală ezoterică. . . Pentagrama. Imaginea Omului după cădere. Binarul Cuaternarului.
Corespondenţe geometrice. . . . . . . Cinci puncte. Triunghi şi două linii. Pătrat cu punct. (Stea cu 5 colţuri) ★

Adaptări diverse

Tarot . . . . A cincea lamă: Papa (Religia)
Astrologie . . . . Marte ♂
Cabală . . . . litera Hé ה. Viaţa (Religia).

NUMĂRUL ȘASE

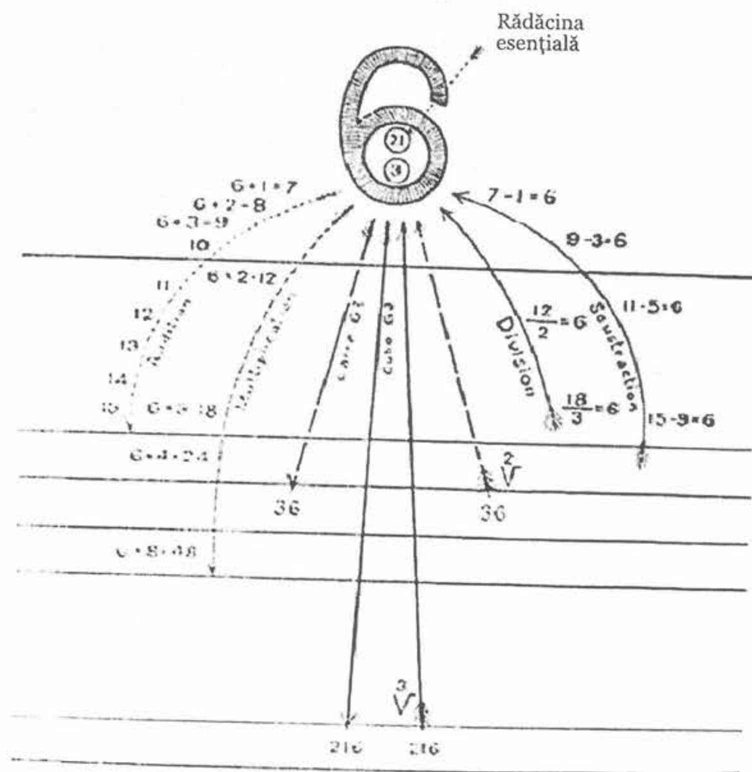

Fig. 10

Sexul .... Par, Feminin, Pasiv.
Originea .... Unitatea repetată de șase ori.
3 x 2 ; 2 x 3 ; 4 + 2 ; 5 + 1.
Divizibil sau Indivizibil .... Divizibil cu 2 și cu 3.
Pătratul său .... 36 (Par).
Cubul său .... 216 (Par).
Rădăcina sa esențială .... 21 = 3.
Numele său .... SENARUL.
Sensul Sephirotic .... Frumusețea.
Semnificația numerală ezoterică ... Cele Două ternare simetrice. Hexagrama.

Corespondențe geometrice .... Șase puncte.
Două triunghiuri înlănțuite ✡.
Pătrat și două linii.
Pentagrama cu punct.
Hexagonul.

Adaptări diverse

Tarot .... A șasea lamă: Îndrăgostitul.
Astrologie .... Șase perioade creatoare.
Cabală .... Litera Vau ו. (Legătura universală).

Pentru inițiați, SENARUL era *numărul perfect* prin excelență. Îl atribuiau Naturii și-l reprezentau îndeosebi prin Hexagramă.

Mai spuneau și că șasele, număr perfect, era un *număr circular,* ceea ce este adevărat, întrucât raportul dintre rază și circumferință, repetat de șase ori, dă Hexagonul și permite construirea Hexagramei.[1]

„Numărul 6 descinde genealogic din unitate prin intermediul lui 3. Este perechea lui 3 care s-a dublat, și armonia lui 2 care s-a triplat.

Întotdeauna în echilibru, în toate grupele, este numărul perfect al pitagoreicilor, tipul proporției și al frumuseții naturale."[2]

[1] 6, numărul zilelor creației, ale muncii divine, este și numărul zilelor săptămânii, ale muncii umane, 6 x 6 = 36, numărul cuvântul *despărțire* (separarea luminii de întuneric). B D L = 36, rădăcina numelui *pietrei prețioase* și chiar al *copacului fericit* din paradisul terestru *Bdellium;* acest arbore este udat de patru fluvii din partea *orientală* a Edenului, unde 36 x 4 = 144, *propoziția primitivă, orientală, revelația dintâi.* Dacă înmulțim 36, sau copacul pietrei prețioase, cu 6, deci cu o nouă lucrare omenească, în opoziție față de binecuvântarea providenței indicată de numărul celor patru fluvii, obținem 216, sau cubul lui 6, numărul leului *Arie,* care semnifică posesiunea personală – în plan spiritual, iubirea față de propria excelență. Cf. Thomas (Edme), *«Histoire de l'antique cité d'Autun»* („Istoria orașului antic Autun"), Paris, 1846, pag. XVII. Această notă aparține abatelui Devoucoux.

[2] Lacuria (P. F. G.), *«Les Harmonies de l'Etre exprimées par les Nombres»* („Armoniile Ființei exprimate prin Numere"), Paris, Charconac, 1899, tomul II, pag. 300.

NUMĂRUL ȘAPTE

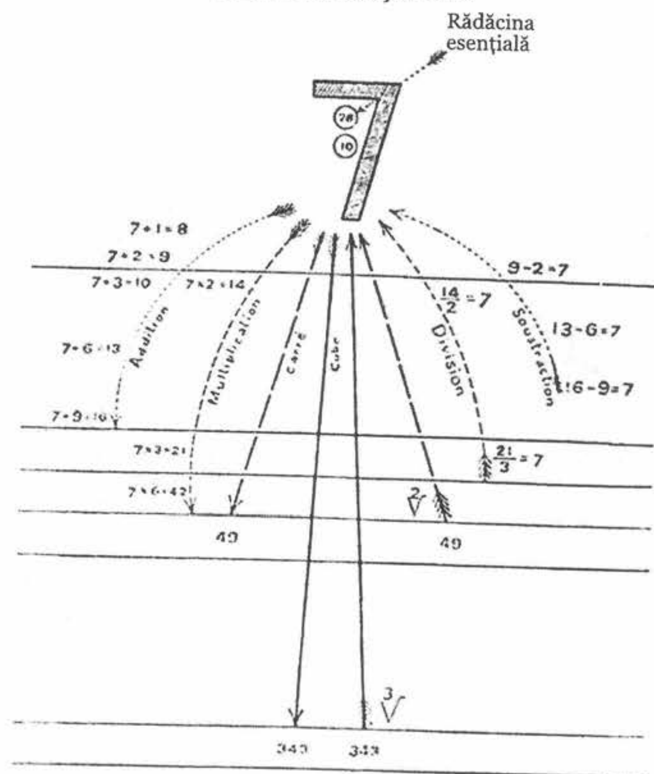

Fig. 11

Sexul . . . . Impar, Masculin.
Originea . . . . Unitatea repetată de șapte ori: 6 + 1 ; 5 + 2 ; 4 + 3.
Divizibil sau Indivizibil. . . . . Indivizibil fără rest.
Pătratul său . . . . 49 (a 4-a decadă, impar). Simetric al pătratului 94.
Cubul său . . . . 343 (a 34-a decadă, impar). Simetric al cubului: 343.
Rădăcina sa esențială . . . . 28 = 10 = 1.
Numele său . . . . SEPTENARUL.
Sensul Sephirotic. . . . . Victoria.

Semnificația numerală ezoterică. . . Doi Ternari în mijlocul cărora stă Unitatea. Unitatea la Octava a 2-a.
Corespondențe geometrice. . . . . . . Steaua cu șapte colțuri.
Hexagrama cu punct.
Pătratul cu un triunghi deasupra.

Adaptări diverse

Tarot . . . . A șaptea lamă: Carul (Victoria).
Astrologie . . . . Cele Șapte Astre Mobile. Săptămâna (Pătrarul Lunii *Lunare).*
Cabală. . . . . Zain ז. Literă Dublă. Proprietate. Cele Șapte litere duble.

Există trei sisteme de septenari:

Sistemul septenarului fizic.
Sistemul septenarului astral.
Sistemul septenarului psihic.

Sistemul septenarului fizic se scrie prin 6 + 1 și este reprezentat de două triunghiuri înlănțuite conținând în centrul lor unitatea. Este sigiliul lui Solomon care dă cheia circulației forțelor divine în natură. De asemenea, mai este caduceul lui Hermes format din doi șerpi încolăciți fiecare de câte trei ori împrejurul toiagului sacru. În sfârșit, este steaua cu șapte colțuri care dă cheia lumii sferelor.

Sistemul septenarului astral se scrie prin 5 + 2. Se raportează în special la om pe planul terestru. Este pentagrama cu dubla ei culoare albă și neagră indicând polarizarea pozitivă și polarizarea negativă. Este mâna umană și dubla ei polarizare, dreaptă și stângă; e steaua pozitivă dominând cornul negativ.

Sistemul fizic se scrie prin 4 + 3. Indică victoria definitivă a Spiritului asupra materiei. Este triunghiul de deasupra pătratului (originea Piramidelor); e triunghiul de deasupra lui Tau egiptean; în sfârșit, este triunghiul al cărui vârf se confundă cu extremitatea liniei verticale și a cărei bază se confundă cu linia orizontală a crucii mântuitoare.

Prin urmare, când abordăm aplicarea septenarului la un ordin oarecare de cunoștințe, trebuie să știm cărui gen de septenar

ne adresăm și dacă vom folosi varietatea 6 + 1, varietatea 5 + 2 sau varietatea 4 + 3. În plus, mai trebuie să știm dacă urcăm pe spirala evoluției, în care caz numărul cel mai puternic este întotdeauna plasat primul (ca în exemplul de mai sus), sau dacă, dimpotrivă, coborâm în lungul spiralei involuției, caz în care seriile devin 1 + 6, 2 + 5 și 3 + 4.[1]

OBSERVAȚII. – Septenarul este întotdeauna un derivat și rămâne obscur, dacă nu i se determină cei doi ternari constitutivi și Unitatea sintetizatoare.

Sistemele Septenare sunt adeseori produse de trei Ternare ale căror două elemente se unesc într-unul singur:

Exemplu: Sus. Mijloc. Jos. (Ternar de pornire).

Sus în Sus Mijloc în Sus Jos în Sus	} Ternarul de Sus
Sus în Mijloc Mijloc în Mijloc Jos în Mijloc	} Al 2-lea Ternar de Mijloc analizat
Sus în Jos Mijloc în Jos Jos în Jos	} Al 3-lea Ternar analizat

Mijloc în Sus și Sus în Mijloc se contopesc.

Jos în Mijloc și Mijloc în Jos, de asemenea.

Cel Trei ternare se reduc astfel la un Septenar.

Aici se găsește cheia Constituirii celor Șapte Principii ale Omului la chinezi și hinduși.

[1] Numărul 7 se poate raporta la trei dintre atributele divine: ideii ființei căreia îi este cel mai înalt nivel de dezvoltare, sfințeniei căreia îi este atributul al șaptelea și ultimul, și în sfârșit, libertății care nu există decât în ființele cu șapte facultăți și al cărei principal domeniu de acțiune este septenarul dublu al binelui și al răului. Lacuria (P. F. G.), *«Les Harmonies de l'Etre exprimées par les Nombres»* („Armoniile Ființei exprimate prin Numere"), Paris, Chacornac, 1899, tomul II, pag. 301.

NUMĂRUL OPT

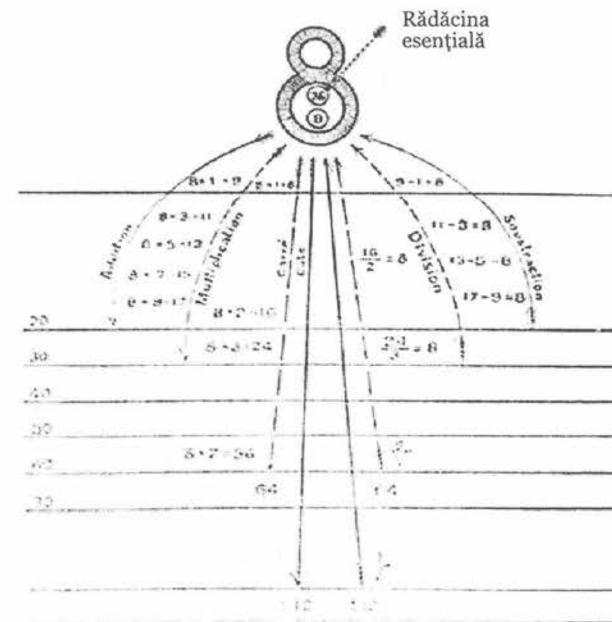

Fig. 12

Sexul	Par, Pasiv, Feminin.
Originea	Unitatea repetată de opt ori. 2 + 6 ; 3 + 5 ; 4 + 4.
Divizibil sau Indivizibil	Divizibil cu 2 și cu 4.
Pătratul său	64 (Par).
Cubul său	512 (Par).
Rădăcina sa esențială	36 = 9.
Numele său	OCTONAR.
Sensul Sephirotic	Eternitatea.
Semnificația numerală ezoterică	Binar al Octavei a 3-a. Perfecțiunea Formei.
Corespondențe geometrice	Două pătrate. Crucea dublă.

Adaptări diverse

Tarot	A opta lamă: Justiția.
Astrologie	Cele opt centre ale Lumii (Sepher Jesirah).
Cabală	Litera Heth ח.

NUMĂRUL NOUĂ

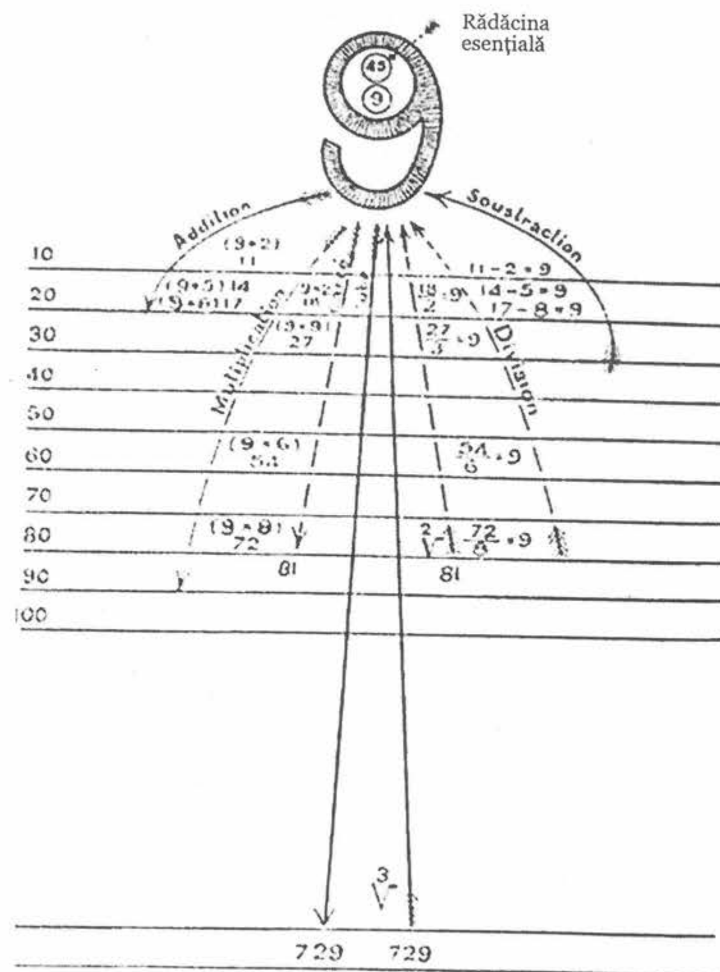

Fig. 13

Sexul . . . . Impar, Masculin.
Originea . . . . Unitatea repetată de nouă ori.
8 + 1 ; 2 + 7 ; 3 + 6 ; 4 + 5.
Divizibil sau Indivizibil . . . . Divizibil cu 3.

Pătratul său . . . . 81 (Impar).
Cubul său . . . . 729 (Impar).
Rădăcina sa esențială . . . . 45 = 9.
Numele său . . . . NOVENAR.
Sensul Sephirotic. . . . . Fecunditatea.
Semnificația numerală ezoterică. . . Numărul Materiei. Ternarul (Octava a 3-a). Trei Triunghiuri.
Corespondențe geometrice. . . . . . . Două pătrate cu punct. Cercul fără punct O.

Adaptări diverse

Tarot . . . . A noua lamă: Eremitul.
Astrologie . . . . Jupiter ♃.
Cabală . . . . Litera Teth ט.

„Numărul 9 urcă la unitate prin 3; este 3-ul dezvoltat și înmulțit cu el însuși – și, cum 3-ul era deja ființa readusă la unitate prin iubire, aceasta revine la 1 x 1 care rămâne întotdeauna unitatea dintâi. Acest număr al iubirii și al beatitudinii nu se reflectă decât în cerul celor nouă inimi ale îngerilor.“[1]

„*Nonarul* este concomitent numărul generării, al misterului și al inițierii, pentru că inițierea este o generare spirituală, sau o regenerare, și orice generare, materială sau spirituală, se îndeplinește în mister. De asemenea, se mai poate spune că inițierea constă în pătrunderea conștientă a ceea ce este voalat profanilor.

În inițiere există nouă grade care sunt, ca să zicem așa, cele nouă paliere unde se oprește omul pentru a contempla drumul parcurs și a se pregăti să urce la un etaj superior.“[2]

* * *

[1] Lacuria, op. cit., pag. 301.
[2] J. Tabris, «*La Qabbalah Initiatique*», („Cabala inițiatică“), Paris, «*L'Initiation*“, nr. 10, iulie 1897, pag. 46.

NUMĂRUL 10[1]

Sexul	Feminin, Par, Pasiv.
Originea	Unitatea repetată de zece ori. 8 + 2 ; 7 + 3 ; 6 + 4 ; 5 + 5. 1 + 2 + 3 + 4 (PITAGORA). 1 + 3 + 6 (Moise, Evangheliile, Arheometrul)
Divizibil sau Indivizibil	Divizibil cu 2 și cu 5.
Pătratul său	100.
Cubul său	1000.
Rădăcina sa esențială	55 = 10.
Numele său	DENARUL.
Sensul Sephirotic	Realitatea.
Semnificația numerală ezoterică	Unitatea acționând ca număr par (R. SCHWALLER). Începutul unei noi serii totale (Tarot).
Corespondențe geometrice	Cercul cu punct ʘ.

Adaptări diverse

Tarot	Sfinxul.
Astrologie	Mercur ☿.
Cabală	Litera י.

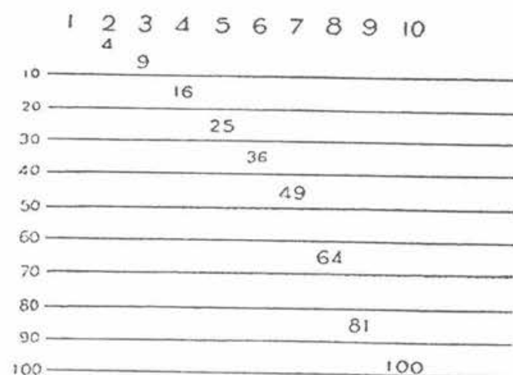

Fig. 14
PĂTRATELE PRIMELOR ZECE NUMERE

[1] Numărul 10 rezumă toată opera exterioară a lui Dumnezeu, al cărei vârf este Iisus Christos. Lacuria, op cit., pag. 304.

CAPITOLUL 4

CONSTITUIREA NUMERELOR

La fel cum Universul și Omul sunt constituite din Trei Principii, și Numerele au un sens triplu, cu diverse adaptări în diverse planuri. Din punct de vedere al constituirii lor, Numerele au: 1) o structură, corespunzătoare *Anatomiei;* 2) o organizare, corespunzătoare *Fiziologiei,* și 3) o filozofie, corespunzătoare *Psihologiei.* În continuare, vom analiza fiecare dintre aceste trei aspecte. Iată-l pe primul.

1
ANATOMIA

Anatomia numărului ne arată cum este constituit, care sunt organele sale constitutive și ce loc ocupă în serie, căci anatomia personală se adaugă anatomiei comparate care-i determină familia și rasa.

Un amator al studiilor asupra numerelor, domnul Boos din Roma, a făcut o remarcă interesantă. Dacă unui număr oarecare îi înlăturăm prin scădere valoarea numerală, restul este întotdeauna 9 sau un multiplu al lui 9.

Fie numărul 127. Adunând cele trei cifre care constituie acest număr, obținem numărul 10.

Dacă scădem 10 din 127, obținem 117, care dă 9 prin adunarea celor trei cifre ale sale: 1 + 1 + 7.

Această metodă poate duce la cercetarea celor trei principii care constituie un număr.

Spiritul numărului se obține prin adunarea cifrelor sale constitutive; astfel, 127 are spiritul 10, rezultat al adunării: 1 + 2 + 7.

Corpul acestui număr este 9, căci 3, 6 sau 9 sunt cifrele materiei și, oricât și oricum le combinăm, le regăsim întotdeauna; tot așa, materia își schimbă aspectul dar se regăsește tot timpul în corpurile vii, identică mereu cu ea însăși.

E uşor să regăsim astralul numărului care ne interesează. Este ceea ce rămâne când înlăturăm Spiritul 10 şi corpul 9 – adică, 127 minus 19, sau 108.

În rezumat: spiritul unui număr se obţine adunându-i cifrele constitutive. Pentru 127, spiritul este 10.

Corpul unui număr se obţine adunând cifrele constitutive ale numărului care rămâne după ce s-a extras spiritul primului număr.

Pentru 127, dacă scădem 10, ne rămâne 117, ale cărui cifre adunate dau 9.

Astralul numărului este ceea ce rămâne după ce extragem spiritul şi corpul fizic, sau materia. Pentru 127, este vorba de acest număr minus spiritul său, 10, şi materia, 9, sau 108. Remarcăm că astralul este întotdeauna mai mare numeral decât celelalte elemente.

Fie numărul 127. Avem:

Spiritul Numărului	10
Astralul Numărului	108
Materia sau corpul Numărului	9
Total	127

Să luăm un număr oarecare din trei cifre – de exemplu, 823.
Îl vom diseca, pentru a-i studia anatomia.
În acest scop, formăm mai întâi suma cifrelor: 8 + 2 + 3 = 13.
13 este Spiritul numărului.
Scădem 13 din 823. Ne rămâne 810.
Adunând cifrele acestui ultim număr, obţinem 8 + 1 + 0 = 9
Scădem din nou 9 din 810 şi obţinem 801.
Acum putem stabili constituirea numărului nostru, 823.
Acest număr e constituit din:
13, ca Spirit.
801, ca Astral.
9, ca trup.

Remarcă specială

Toate numerele, fără excepţie, lasă ca rezultat, când li se scade suma cifrelor, un număr ale cărui cifre însumate fac 9 – numărul materiei şi ultimul termen din seria 3-6-9.

Numărul pe care-l considerăm astralul numărului dă şi el 9 prin adunarea cifrelor sale. Cum această chestiune ni se pare nouă şi a făcut obiectul unor studii personale, vom da câteva exemple:

Primele 10 Numere sunt Spirit. Nu ai nici Corp fizic, nici astral.

De la 10 la 19, numerele nu au decât un Spirit şi un Corp; nu au astral.

Numere	Spirit	Corp
10	1	9
11	2	9
12	3	9
13	4	9
14	5	9
15	6	9
16	7	9
17	8	9
18	9	9
19	10	9

Începând de la douăzeci, Numerele au un Spirit, un Corp şi un Astral.

Iată câteva:

Numere	Spirit	Corp	Astral
20	2	9	9
21	3	9	9
22	4	9	9
23	5	9	9
24	6	9	9
30	3	9	18
31	4	9	18
32	5	9	18
40	4	9	27
41	5	9	27
50	5	9	36
51	6	9	36
60	6	9	45
61	7	9	45
70	7	9	54
71	8	9	54
100	1	18	81
1.000	1	27	972

2
FIZIOLOGIA

Fiziologia numerală constă în studiul acțiunii reciproce a organelor care intră în constituția unui număr, apoi al aceleiași acțiuni asupra altor numere și asupra organelor constitutive ale acelor numere.

Legea care guvernează acest al doilea aspect al constituirii numerelor este *Legea Ternarului*, care e o lege generală[1]

Cei trei termeni care constituie ternarul sunt:

1) Un termen activ;

2) Un termen pasiv;

3) Un termen neutru, rezultat din acțiunea reciprocă a primilor doi termeni.

Cum această lege trebuie să se aplice peste tot, să căutăm numerele care, acționând unul asupra altuia, produc 3.

Aceste numere sunt 1 și 2, căci 1 + 2 = 3

În același timp, putem înțelege sensul primelor trei numere.

Numărul 1 reprezintă Activul.

Numărul 2 reprezintă Pasivul.

Numărul 3 reprezintă Reacția Activului asupra Pasivului.

După metoda analogică, puteți înlocui cuvântul ACTIV cu cifra 1 care reprezintă toate ideile guvernate de acest principiu, adică Omul, Părintele divin, Lumina, Căldura etc., etc., etc... în funcție de lumea unde e încadrat.

	1
Lumea Materială:	Lumina, starea gazoasă
Lumea Morală sau Naturală:	Omul.
Lumea Metafizică sau Arhetipală:	Dumnezeu Tatăl.

Același lucru e valabil și pentru celelalte două cuvinte: PASIV poate fi înlocuit prin 2, iar NEUTRU, prin 3.

Observați că acele calcule aplicate cifrelor se aplică matematic ideilor în știința antică, ceea ce face ca metodele acesteia să fie atât de generale și, totodată, atât de diferite de metodele moderne. Am prezentat aici elementele explicației ROTEI[2] de Guillaume Postel.

[1] Papus, «*Traité élémentaire de Science Occulte*» („Tratat elementar de Știință Ocultă"), Paris, Ollendorff, 1903, pag. 41-52.

[2] Pentru explicarea termenului ROTA, vezi operele lui Postel, ale lui Christian și în special ale lui Eliphas Lévi.

Acum trebuie să arătăm că ceea ce am spus până aici despre numere se aplica într-adevăr în antichitate și nu e doar o plăsmuire a propriei noastre imaginații.

Regăsim mai întâi aceste aplicații într-o carte ebraică a cărei antichitate nu este contestată nici chiar de domnul Franck[1], «*Sepher Jésirah*», căreia i-am tradus prima versiune franceză[2]. Dar întrucât această carte este în primul rând cabalistică, preferăm să-i cităm pe filozofii antici:

„Esența divină fiind inaccesibilă simțurilor, să folosim pentru a o caracteriza nu limbajul simțurilor, ci pe cel al spiritului; să-i dăm inteligenței, sau principiului *activ* al Universului, numele de monadă sau de unitate, pentru că este întotdeauna același; materiei, sau principiului *pasiv*, să-i dăm numele de diadă, sau multitudine, pentru că e supusă feluritelor schimbări; în sfârșit, lumii să-i spunem triadă, fiindcă rezultă din inteligență și din materie."[3]

„Mi-e deajuns să spun că, desemnându-l pe Dumnezeu prin 1 și materia prin 2, Pitagora exprima Universul prin 12, care rezultă din alăturarea primelor două."[4]

Se știe că doctrina lui Pitagora le rezumă pe cele ale egiptenilor, dascălii săi, apoi pe cele ale evreilor și ale indienilor și, în sfârșit, pe cele ale întregii antichități; iată de ce-l cităm cu precădere pe acest filozof de fiecare dată când e vorba de elucidarea unui punct al Științei antice.

Cunoaștem sensul pe care-l atribuiau anticii numerelor 1, 2 și 3; să vedem acum câteva dintre celelalte numere.

Cuaternarul readuce în unitate termenii 1, 2 și 3, despre care am vorbit.

Iată un exemplu:

Tatăl, Mama și Copilul formează trei termeni în care Tatăl este activ și răspunde la numărul 1; Mama e pasivă și răspunde la

[1] Franck, «*La Kabbale*" („Cabala"), Paris, Hachette, 1863.

[2] Papus, «*Traité méthodique de Science Occulte*» („Tratat metodic de știință ocultă"), Ediție nouă, Paris, 1928, 2 vol.

[3] «*Doctrine des Pythagoriciens. Voyage d'Anarchasis*» („Doctrina pitagoreicilor. Călătoria lui Anarchasis"), vol. III, pag. 181 (ediția din 1809)

[4] Fabre d'Olivet, «*Les vers dorés de Pythagore*» („Versurile aurii ale lui Pitagora"), ediție nouă, Paris, 1928.

numărul 2; Copilul nu are sex, e neutru și răspunde la 1 plus 2, adică numărului 3.

Care este Unitatea care închide în sine cei trei termeni?

Este Familia.

Tatăl,
Mama, } Familia.
Copilul,

Iată componența Cuaternarului: un ternar și Unitatea care-l cuprinde.

Când spunem Familie, enunțăm într-un singur cuvânt cei trei termeni din care este compusă, motiv pentru care Familia îl reduce pe 3 la 1 – sau, ca să vorbim în limbajul științei oculte, Ternarul la Unitate.

Explicația pe care am dat-o este, credem, ușor de înțeles. Totuși, există puțini oameni care înainte de acest exemplu ar fi putut înțelege fraza următoare, extrasă dintr-o veche carte ermetică: *pentru a reduce Ternarul pe calea Cuaternarului la simplitatea Unității*[1]

Dacă înțelegem bine cele de mai sus, vom vedea că 4 este o repetare a unității și că trebuie să acționeze la fel ca unitatea.

Astfel, în formarea lui 3 prin 1 plus 2, cum se formează doiul?

Prin unitatea care se opune sieși, astfel: $\frac{1}{1} = 2$

Prin urmare, în progresia 1, 2, 3, 4, vedem:

Mai întâi, unitatea 1

Apoi, o opoziție: $\frac{1}{1} = 2$

Apoi, acțiunea acestei opoziții asupra unității:

$$1 + 2 = 3$$

[1] R. P. Esprit Sabathier, «*L'Ombre idéale de la sagesse universelle*» („Umbra ideală a înțelepciunii universale"), Paris, 1679; ediție nouă, Paris, Chamuel, 1897.

Apoi, revenirea la o unitate de ordin diferit dintr-o altă octavă, dacă îndrăznim să ne exprimăm astfel:

1. 2. 3.
4

Ceea ce dezvoltăm ni se pare ușor de înțeles; totuși, întrucât cunoașterea acestei progresii este unul dintre cele mai obscure puncte ale științei oculte, vom repeta exemplul familiei.

Primul principiu care apare în familie este Tatăl, unitatea activă 1
Al doilea principiu este Mama, care reprezintă unitatea pasivă 2
Acțiunea reciprocă, opoziția, produce al treilea termen, Copilul 3
În sfârșit, totul revine într-o unitate activă de ordin superior, Familia 4

Această familie va acționa ca un tată, un principiu activ, asupra unei alte familii, nu pentru a da naștere unui copil, ci pentru a da naștere unei caste din care se va forma tribul, unitate de ordin superior.

Geneza numerelor s-ar reduce așadar la aceste patru condiții – și cum, conform metodei analogice, numerele exprimă exact idei, această lege este aplicabilă și ideilor.

Iată care sunt acești patru termeni:

Unitatea sau întoarcerea la Unitate	Opoziția, Antagonismul	Acțiunea opoziției asupra unității
1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
(1)	(2)	(3) etc...

Am separat prima serie de celelalte, pentru a arăta că e completă în patru termeni și că toți termenii următori nu fac decât să repete, *într-o altă octavă*, aceeași lege.

Întrucât în această lege vom descoperi una dintre cele mai bune chei pentru a deschide misterele antice, o vom explica mai amănunțit, folosind un caz particular oarecare – de exemplu, evoluția socială a omului:

Unitatea sau întoarcerea la Unitate	Opoziția. Antagonismul	Rezultatul acestei opoziții Distincție
1. Prima moleculă socială. – Omul	2. Opoziție față de această moleculă. – Femeia.	3. Rezultat. – Copil.
4. Unitate de ordin superior. – Familia. rezumând cei trei termeni precedenți.	5. Opoziție între familii. – Rivalități ale familiilor.	6. Distincție între familii. – Caste.
7. Unitate de ordin superior. – Tribul, rezumând cei trei termeni precedenți.	8. Opoziție între triburi.	9. Distincție între triburi. – Naționalități.
10. Națiunea.		

Această lege pe care am exprimat-o în cifre, adică într-o formulă generală, se poate aplica în multe cazuri particulare.

Dar nu remarcăm ceva aparte la aceste cifre? Ce semnifică semnele $\frac{10}{(1)}\ \frac{11}{(2)}\ \frac{12}{(3)}$ plasate la sfârșitul primului nostru exemplu?

Pentru a ști, trebuie să spunem câteva cuvinte despre operațiile folosite de antici cu cifrele. Cunoașterea a două dintre aceste operații este indispensabilă.

1) *Reducerea teozofică;*

2) *Adunarea teozofică.*

1) *Reducerea teozofică* înseamnă o reducere a tuturor numerelor formate din două sau mai multe cifre la numere dintr-o singură cifră, adunând cifrele care compun numărul până când nu mai rămâne decât una.

Astfel: 10 = 1 + 0 = 1
11 = 1 + 1 = 2
12 = 1 + 2 = 3

Sau, în cazul numerelor mai compuse, ca de exemplu:
3221 = 3 + 2 + 2 + 1 = 8, 666 = 6 + 6 + 6 = 18,
și cum 18 = 1 + 8 = 9, numărul 666 e egal cu 9.

De aici decurge o concluzie foarte importantă, și anume că toate numerele, oricare ar fi ele, nu sunt decât reprezentări ale primelor nouă cifre.

Întrucât primele nouă cifre, după cum putem vedea în exemplul precedent, nu sunt decât reprezentări ale primelor patru, toate numerele sunt reprezentate prin primele patru.

Or, aceste prime patru cifre nu sunt decât stări diverse ale Unității. Toate numerele, oricare ar fi ele, nu sunt decât diverse manifestări ale unității.

2) *Adunarea teozofică:*

Această operație constă în a aduna aritmetic, pentru a cunoaște valoarea teozofică a unui număr, toate cifrele de la unitate până la el.

Astfel, cifra 4, în adunarea teozofică, este egală cu: 1 + 2 + 3 + 4 = 10.

Cifra 7 este egală cu 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28.

28 se reduce imediat în 2 + 8 = 10.

Dacă vreți să zăpăciți de cap un expert în algebră, prezentați-i următoarea operație teozofică:

4 = 10
7 = 10
Deci 4 = 7

Aceste două operații, reducerea și adunarea teozofică, nu sunt dificil de învățat. Cunoașterea lor este indispensabilă pentru a înțelege scrierile ermetice. Potrivit celor mai mari maeștri, ele reprezintă marșul urmat de natură în producțiile sale.

Să verificăm matematic fraza pe care am citat-o mai sus.

A reduce ternarul pe calea cuaternarului la simplitatea unității.

Ternarul = 3 Cuaternarul = 4
3 + 4 = 7

prin reducere teozofică.

$$7 = 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28 = 10$$

prin adunare teozofică şi reducere a totalului.

În sfârşit; 10 = 1 + 0 = 1

Prin urmare, operaţia se va scrie astfel:

$$4 + 3 = 7 = 28 = 10 = 1$$
$$4 + 3 = 1$$

Să reluăm acum exemplul cifric dat la început:

1.	2.	3.
4.	5.	6.
7.	8.	9.
(1)	(2)	(3)

şi să facem câteva comentarii cu privire la el, servindu-ne de calculele teozofice.

Remarcăm mai întâi că unitatea reapare, altfel spus ciclul se reia după trei progresii 10/1 11/2; 10 11 etc., reduse teozofic, dau naştere din nou lui 1, 2, 3, etc...[1]

Aceste trei progresii reprezintă CELE TREI LUMI în care e închis totul.

Remarcăm apoi că prima coloană verticală, 1, 4, 7, 10, pe care am considerat-o ca reprezentând Unitatea în diverse Octave, o reprezintă într-adevăr, căci:

1 = 1
4 = 1 + 2 + 3 + 4 = 10 = 1
7 = 1 + 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 = 28 = 10 = 1
10 = 1
13 = 4 = 10 = 1
16 = 7 = 28 = 10 = 1

Progresia se poate continua astfel la infinit, verificând acele celebre legi matematice care vor fi acuzate, nu ne îndoim, de misticism, din imposibilitatea de a le înţelege anvergura.

[1] Pentru aplicarea acestei legi de către Moise, vezi Fabre d'Olivet, *«La Langue hébraique restituée»* („Limba ebraică restituită"), Paris, 1928, 2 vol.

Celor care vor crede că nu sunt decât nişte reverii nebuloase le recomandăm lectura operelor despre fizică şi chimie ale lui Louis Lucas[1], unde vor găsi legea precedentă desemnată sub denumirea de *serie* şi aplicată unor demonstraţii experimentale de chimie şi biologie.

Îi mai sfătuim, dacă chimia şi fizica nu li se par destul de convingătoare, să citească operele matematice ale lui Wronski[2], despre care Institutul a prezentat un raport foarte favorabil, lucrare ale cărei principii sunt extrase în întregime din Ştiinţa antică sau Ştiinţa Ocultă. Iată un tabel al *generării numerelor* care poate explica perfect sistemul lui Wronski:

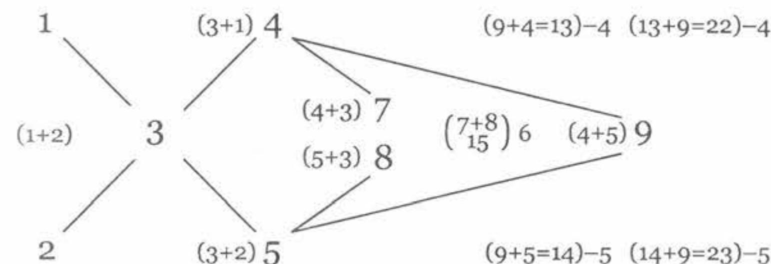

Fig. 15.

În acest tabel se poate vedea aplicarea legii cifrate, 1, 2, 3, 4 etc... despre care am vorbit deja atât de mult.

1 şi 2 îi dau naştere lui 3, iar din aceste trei numere apar toate celelalte, până la 9, după aceleaşi principii. Începând de la 9, toate numerele, oricare ar fi ele, se reduc, prin reducere teozofică, la numere de o singură cifră.

De altfel, numerele sunt dispuse în coloane, dintre care două principale şi două secundare. Le vom indica folosind cifre îngroşate.

Coloana principală **1** – **4** – (13) **4** – (22) **4** – (31) **4**

\+

coloana secundară 7 (16) = 7 (25) = 7 (34) = 7

[1] Louis Lucas, *«La Chimie Nouvelle»* („Chimia nouă"), Paris, 1854; *«La Médecine Nouvelle»* („Medicina nouă"), Paris, 1862, 2 vol.

[2] Hoéné Wronski, *«Œuvres mathématiques»* („Opere matematice"), ediţie nouă, Paris, 4 vol.

Coloana principală **3** ——— **6** ——— **9**

∞

coloana secundară 8 (17) = 8 (26) = 8 (35) = 8

Coloana principală **2** – **5** – (14) = **5** – (23) = **5** – (32) = **5**

Urmând şi extinzând considerabil studiul pe care-l schiţăm aici, F. Ch. Barlet a putut întocmi tabelul următor, care poate fi considerat o *cheie definitivă* a sistemului numeral.

Fig. 16
CHEIA SISTEMULUI NUMERAL

Unul dintre punctele de vedere ale *fiziologiei* numerelor este acţiunea unei Fiinţe-Număr asupra unei alte Fiinţe-Număr – acţiune inclusă în calcul la toate nivelurile şi mai ales în cele patru mari operaţii: ieşirea din unitate spre multitudine în linie sau adunare, ieşirea în pătrat (al lui Pitagora) sau înmulţire simplă, ieşirea în cub, sau înmulţire cubică; pe această cale trece Fiinţa-Număr de la un plan la altul.

3 aparţine planului Spiritelor; 3 x 3 unde 3^2 aparţine planului Forţelor astrale; 3 x 3 x 3 unde 3^3 aparţine planului Materiei.

Căci primul acţionează pe linie, al doilea (3^2) pe plan, iar al treilea (3^3) pe corpurile solide.

Revenirea de la multitudine în unitate se face: prin scădere, prin împărţire şi prin extragerea rădăcinii pătrate sau cubice, conform planurilor.

Iată deci reprezentarea pozitivă şi vie a acestei faimoase evoluţii şi a acestei misterioase involuţii.

După această primă clasificare a numerelor prin componentele lor cifrate, ajungem să constatăm reprezentarea polarităţilor sau a sexelor. Această reprezentare este efectuată prin existenţa numerelor pare sau feminine şi a numerelor impare sau masculine.[1]

Exemple de numere masculine: 1-3-5-7-9.

Exemple de numere feminine; 2-4-6-8-10.

Să remarcăm în continuare o proprietate a cifrei 0, şi anume aceea de a face pare, materializându-le, numere în esenţă impare; astfel 3 este impar sau masculin, pe când 30 devine par şi feminin.

Numerele pare nu-şi schimbă calitatea prin materializarea lui 0: 4, număr par, rămâne par şi când devine 40.

Două numere pare unite între ele determină un număr par: 2 şi 2 dau 22, 6 şi 6 dau 66, şi toate aceste numere sunt pare.

Două numere impare unite între ele dau tot un număr impar; astfel 3, număr impar, şi 7, număr tot impar, dau 37 sau 73, numere impare.

Uniunea (prin juxtapunere, nu prin adunare) dintre un număr par şi un număr impar este determinată de ultima cifră. Astfel, 3 impar şi 2 par dau numărul par 32 când se termină cu 2, şi numărul impar 23 când 3 ocupă ultimul loc.

O altă aplicaţie se referă la numerele numite simpatice – sau, ca să vorbim în imagini, la Sufletele-surori în numere.

Pentru a obţine numărul simpatic al unui număr oarecare de două cifre, este suficient să inversăm ordinea oricărora dintre aceste cifre.

[1] Conform lui Lacuria, masculinul şi femininul sunt sinonime cu pozitivul şi negativul. Pozitivul este cel dintâi, iar negativul nu survine decât ca un complement; când apare femininul, sunt doi şi fiinţa este completă – *«Les Harmonies de l' Etre»* („Armoniile fiinţei"), vol. II, pag. 302.

Astfel, numărul impar 13 are ca număr simpatic numărul tot impar 31, obţinut prin inversarea celor două cifre, 1 şi 3.

De asemenea, numărul par 24 are ca număr simpatic numărul par 42, obţinut la fel.

Or, anumite numere formate din două cifre identice nu se prezintă decât sub un singur aspect; acestea sunt numerele numite egoiste şi reprezintă neutralitatea în ierarhia numerală.

Exemple de numere egoiste, pare şi impare: 11, 22, 33, 44, 55 etc.

Numerele sunt mai încărcate de putere luminoasă dacă sunt mai apropiate de unitate, sau posedă mai puţină lumină dacă sunt mai îndepărtate de unitate, altfel spus, un număr este cu atât mai mare ca valoare efectivă, cu cât e mai mic ca valoare cifrată, numărul *unu* fiind cel mai puternic din toate.

Reprezentarea geometrică sau figurativă a unui număr ne poate da cheia „câmpurilor de forţe" activate şi sistemul lor de echilibru pentru fiecare număr.

Astfel, iată numărul 3 care are ca reprezentare cifrată 3 şi ca reprezentare geometrică triunghiul. Or, cifra este întotdeauna asemănătoare cu ea însăşi şi 3 nu diferă prin nimic de 3, câtă vreme triunghiul poate să fie şi echilateral sau dreptunghic şi, prin aceasta, chiar să ne arate funcţii diferite în liniile de forţe generate de acelaşi număr.

Să abordăm acum al treilea aspect al constituţiei Numerelor.

3
PSIHOLOGIA

Psihologia Numerelor ne relevă acţiunea lor în Univers, caracterul şi originea acestei acţiuni – cunoştinţe care-l pot conduce pe posesorul lor la manevrarea efectivă a Puterii puţin cunoscute închisă în numere. Aici se găseşte esenţa SCHEMAMPHORASH-ului şi cheia cu adevărat practică a cabalei, punctul care trebuie să rămână pentru totdeauna inaccesibil profanilor şi profanatorilor. Dacă se cunoaşte numărul fiecărei facultăţi umane, se poate acţiona asupra acelei facultăţi, în măsura în care se acţionează asupra Fiinţei-Număr corespondente. Tarotul şi Tema astrologică sunt aplicaţii reale ale acestor cunoştinţe.

Pentru acest studiu, cel mai bine ar fi să reproducem o magistrală lucrare a lui F. Ch. Barlet, care tratează chestiunea din punct de vedere ontologic şi pur iniţiatic. Acest studiu se intitulează «*Les Nombres*» („Numerele") – extras din revista «*Mysteria*», nr. 12, decembrie 1913, pag. 215-229.

Numărul este un limbaj – limbajul propriu categoriei filozofice numită Ontologia, sau Ştiinţa *Fiinţei*.

Alfabetul său este seria primelor nouă Numere, completată cu zero. Pentru a înţelege această definiţie şi acest alfabet în sine, trebuie să revenim până la noţiunea Fiinţei pe care trebuie s-o exprime Numărul.

Fiinţa, în sine, nu are nici formă, nici limite – este *Infinitul*.

Pentru concepţia lumii noastre reale, Infinitul e dublu: Infinit de mare, ca Spaţiul cosmic care se întinde în jurul nostru; – Infinit de mic, ca punctul matematic pe care-l realizăm prin punctele noastre perfecte, adică prin intersecţia a trei plane concurente.

Prin urmare, îl putem reprezenta material şi real, în dubla sa concepţie, ca pe un punct matematic în spaţiul infinit; este imaginea pe care a propus-o Pitagora, iar Pascal a repetat-o în celebra sa formulă.

Numai că trebuie să adăugăm că acest punct matematic *nu este Neantul;* nu trebuie să-l imaginăm ca pe o condensare extremă a întregului Univers, în consecinţă adunând în sine toată energia care-i este asociată, indiferent de ce natură. Este Potenţialitatea totală, *Atotputerea de a acţiona*.

Nici spaţiul nu este Neantul – el e o realitate concretă şi, poate, cea mai sigură şi mai incontestabilă pentru noi: este Atotneputinţa de a face; este vidul, Fiinţa redusă la unica facultate de a conţine, de a primi; *este Puterea fiinţei*.

Punctul şi spaţiul sunt inseparabile: trebuie neapărat ca punctul să se afle undeva, în caz contrar el *neexistând*.

E adevărat că putem să concepem, invers, ca pe o realitate la fel de tangibilă, Atotputerea extinsă în Spaţiul infinit şi, în consecinţă, anulată în favoarea acestuia; atunci, rolurile se inversează: Atotputerea devine Atotneputinţă, cu unica facultate de a fi condensată, iar Spaţiul devine Atotputerea de a condensa, de a reduce, de a anula Totul pe care-l conţine şi de a reveni la Vid, de a *anihila* manifestarea Puterii – într-un cuvânt, *Atotrezistenţa*.

Dar indiferent pe care dintre aceste două concepții[1] o adoptăm, ea ne definește întotdeauna *Ființa Absolută* ca pe dualitatea Infinitului mic cufundat în Infinitul mare. Aceasta este singura concepție posibilă pentru noi, fiindcă suntem închiși în *lumea reală,* unde totul este dual; și fiecare dintre cele două infinituri ne apare dublu: infinit în Putere dacă e nul în spațiu, și reciproc (sau invers, dacă Puterea umple spațiul).

De asemenea, Absolutul nu e ceea ce numim Ființa; Absolutul nu poate fi conceput decât prin cei doi poli ai lui, în rest nu mai știm nimic despre el; ceea ce numim de obicei *O Ființă* este combinația acestor doi poli: *zero* și *Infinitul.*

Toată lumea cunoaște bine demonstrația matematică prin care se rezumă formula $0 \times \infty = 1$. Orice număr oarecare, orice realitate oarecare, individuală, este produsul dintre zero și infinit.

Extinzând această noțiune până la limite atât de extreme, numim *Ființa* prin excelență maximumul acestui individ, și *Neființa* minimumul său, adică cele două valori ale cantității reale care intră în contact cu polii Absolutului.

Expresia Neființă nu înseamnă Neant, sau imposibil, ci, dimpotrivă, ceea ce, nefiind încă, stă în puterea Ființei. Cât privește Neantul propriu-zis, el reprezintă pentru noi o concepție la fel de imposibilă ca aceea a Absolutului, dacă nu chiar mai imposibilă.

Prin urmare, deasupra tuturor se află trei *Numere esențiale: Infinitul, Zero* și *Unu,* produsul lor.

Le vom lăsa deoparte pe primele două, ocupându-ne numai de ultimul: vom găsi în el sursa tuturor *Numerelor,* sau a tuturor ființelor individuale.

UNUL

Se numește *Unu* oricare ființă reală considerată în sine, în esența sa, în ceea ce o deosebește de orice altă ființă, în ceea ce face din ea o *in-dividu-alitate,* ceva ce inteligența nu poate să analizeze, chiar dacă acest ceva este înveșmântat într-o formă multiplă, așa cum se întâmplă de obicei.

[1] Nu numai că sunt concepții posibile, dar este și foarte probabil să fie realități care se succed prin perioade alternative, așa cum afirmă toate tradițiile – *pralaya,* sfârșitul Lumii, etc.

Unu poate avea o infinitate de variante, care se apropie mai mult sau mai puțin, așa cum am spus adineaori, de un pol sau altul al Absolutului, până la intrarea în contact cu acești poli.

Se observă așadar trei feluri de Unu: cele două extreme și toate versiunile intermediare, în număr infinit.

Cele două extreme sunt: pe de o parte, cea care, fără a înceta să fie reală, poate umple tot intervalul, toată diferența dintre cei doi poli, și pe de altă parte, cea care, dimpotrivă, este destul de mică pentru a lăsa liber tot acest interval; altfel spus, ele sunt *Totul* și *Nimicul.*

Mai sunt numite, deși printr-un abuz lingvistic, de altfel fără nici un inconvenient, o dată ce s-a dat definiția: *Ființa* și *Neantul* (sau Neființa). De fapt, ele diferă de polii Absolutului cărora li s-au atribuit adineaori aceleași denumiri, prin faptul că acești *Unu* extremi se pot înrudi cu realul și pot să-i aparțină; sunt, pentru noi, la fel ca locul acestor poli, al cărui invers se află de partea Absolutului.

Li se mai spune, mai corect, *Unul absolut* și *zeroul absolut* (cu alte cuvinte, care ating limitele realului).

Pitagora făcea o deosebire atentă între acest *Unul absolut* și *Unul real,* sau esența oricărui individ. Prin definiție, există doi poli: unul Infinit, celălalt nul.

Polul Atotputernic al Unului absolut este Ființa pe care o numim *de zi cu zi.*

Polul neființei al Unului absolut este ceea ce numim *Nimicul* – sau, adesea, *Neantul.*

Orice ființă finită este o combinație a acestor doi poli ai Unului absolut, și cum Nimicul e în esență incapabil să dea ființă, el este cel care-l primește pentru a forma Unul individual.

Prin urmare, e adevărat că *Dumnezeu* a creat toate lucrurile din *Nimic,* așa cum spune Biblia; nici n-ar fi putut să dea altă definiție nașterii creaturii, fără a cădea în sistemele contradictorii ale emanației, ale Panteismului sau ale Naturalismului.

În orice ființă finită, elementul naturii infinite care o animă este, în raport cu noi, ceea ce numim *Spirit;* în raport cu Dumnezeu, îl numim *Cuvânt,* pentru că e gândul particular pe care-l realizează Dumnezeu prin creație; forma sa este *expresia,* exteriorizarea acestui gând.

Așadar, toate ființele sunt făcute prin Cuvânt, iar fără el, tot ceea ce a fost făcut n-ar mai fi (Evanghelia după Ioan, capitolul 1.)

Primul act al creaţiei este extinderea Polului *Fiinţă* până la Polul *Nefiinţă*, pentru a se combina cu acesta; e manifestarea Unului Absolut. Numim această combinaţie *Fecioara* Celestă, cu Tradiţia tuturor timpurilor: Fecioara este o Creatură şi prima dintre Creaturi.

Cuvântul care o animă este Gândul divin total, din moment ce umple tot intervalul dintre cei doi poli. Numim acest spirit al Fecioarei *Înţelepciune;* această Înţelepciune absolută e cea care a asistat la întreaga formaţiune creatoare, din zorii primei zile. Guvernează Fecioara în funcţia ei informatoare, hrănitoare şi protectoarea fiinţelor secundare, funcţie în care o numim *Natura.*

DOIUL

„Niciodată unu fără doi", spune o vorbă bine cunoscută. Într-adevăr, Unul individual, oricare ar fi el, produs al înmulţirii infinitului cu zero, este diferit şi de unul, şi de celălalt; nu umple decât o porţiune a intervalului dintre ele; existenţa sa presupune deci un surplus al acestei cantităţi; acest surplus este *Doiul* lui. Altfel spus, orice individ există numai cu condiţia de a se diferenţia de tot ceea ce nu este el.

În mod normal, avem o cu totul altă noţiune a Numărului *Doi;* îl înţelegem ca pe fiinţa compusă prin adăugarea unei Unităţi alteia asemănătoare, pentru a alcătui un nou Tot.

De fapt, această noţiune este tot cea de Unu, adică a întinderii parţiale a unuia dintre cei doi poli spre celălalt, numai că mişcarea este descompusă în părţi egale, care sunt ca tot atâţia paşi distincţi, rezultatul fiind tot Unu (s-ar putea formula astfel: $1 = 0 \times \infty + 0 \times \infty$). Noţiunea dobândită prin această distincţie este mai degrabă aceea a complexităţii şi a succesiunii; altfel spus, cea a *Măsurii* şi a *Timpului;* cade în domeniul *aritmeticii,* pe când noi ne aflăm în cel al *Aritmologiei.*

Această remarcă se aplică tuturor genurilor de numere diferite de Unitate, fiind principiul tuturor operaţiilor aritmetice aditive (adunarea, înmulţirea, ridicarea la putere etc.).

Totuşi, această concepţie aritmetică a lui Doi presupune şi comportă şi o altă definiţie aritmologică a acestui Număr:

Pentru a percepe două sau mai multe părţi într-un număr complex, trebuie să începem prin a-l descompune: facem acest

lucru prin operaţia *aritmetică* de scădere, şi prin derivatele sale (scăderea, împărţirea, extragerea rădăcinii etc.). Or, această separare se face prin puterea *Numărului negativ* (acea teroare a începătorilor în algebră), şi cu acest Număr ne întoarcem la Aritmologie: Numărul negativ este cel care, prin natura lui, are proprietatea substractivă; de exemplu: o bucată de gheaţă pusă în apă caldă este o cantitate negativă – răceşte.

Mai simplu spus: Numărul negativ este cel care, adăugat unei Unităţi oarecare, face să apară *Doiul,* sau augmentează *Doiul aritmologic* definit mai sus.

Trebuie să conchidem că *Unitatea negativă* este un Doi şi un Doi invers celui definit adineaori, (putem scrie $1 = \infty \times 0$, în loc de $1 = 0 \times \infty$), pentru că tinde spre zero, în loc să se dirijeze spre ∞.

Este principiul analizei, al descompunerii, al negaţiei; mai e şi cel al opoziţiei, prin disjuncţie – şi, în consecinţă, cel al Răului, al discordanţei.

Cândd se opune el însuşi Unului pozitiv, devine tipul de imposibil (a cărui expresie matematică este $\sqrt{-n^2}$. Atunci îl numim Diavolul (διαβολος), divizorul, litera D şi analoagele sale *(t, tz, z...)* fiind semne ale diviziunii.

Pe de altă parte, Doiul pozitiv poate avea două variante, după cum este numărat pornind de la un pol sau de la celălalt; va fi declarat masculin, dacă e în relaţie cu polul pozitiv; feminin, dacă e ataşat de cel negativ. De exemplu, Îngerul, ministrul lui Dumnezeu, este faţă de El un Doi masculin; Natura, în raport cu Înţelepciunea Fecioară, este feminină; dar această distincţie e mai puţin profundă decât cea precedentă.

În rezumat, putem defini *Doiul* ca pe *complementul relativ al Unului,* indiferent dacă acest Unu este Unul absolut sau o Unitate individuală.

TREIUL

Formula *„niciodată Unu fără Doi"* nu e completă – se mai adaugă: *„niciodată Doi fără Trei"*.

Şi, astfel enunţat, acest adagiu devine însăşi definiţia Treiului:

Unul şi Doiul nu au fost separate în gândirea divină, la fel ca, de altfel, cei doi poli ai Absolutului, decât pentru a da naştere Iubirii,

consimţită şi asimilată, care-i reuneşte într-o Unitate nouă unde fiecare devine viaţa celuilalt. Este ceea ce exprimă Creştinismul când ne spune că Dumnezeu a creat Lumea pentru a o face să participe la propria Lui Beatitudine, cu condiţia de a o accepta şi în măsura în care o acceptă.

Treiul este *trăsătura Uniunii care restabileşte Unitatea între Unul şi Doiul complementar, reunindu-i în sine şi penetrându-i şi pe unul şi pe celălalt cu Esenţa sa, care este indivizibilitatea invincibilă.*

Diferă şi de unul şi de altul prin faptul că nu are nici un complementar, nici un opus posibil; scapă oricărei măsuri, oricărei variaţiuni, oricărei exteriorizări formale: este Spirit pur; e însăşi esenţa *Fiinţei.* Numai individul, Unul finit, îl poate accepta sau refuza, în proporţii diverse; percepţia lui este, pentru creatură, o subiectivitate variabilă, altfel iubirea ar deveni pentru ea o tiranie.

Aici se găseşte sursa răului, alături de cea a Libertăţii; revolta contra *Sfântului Duh / Spirit* (care este treiul) e singura pe care, prin definiţie, Dumnezeu *nu poate* s-o ierte, din moment ce este refuzul liber al iubirii Lui.

Penetrând Unul şi Doiul pentru a-i uni, se identifică într-un fel cu fiecare dintre ei spre a-l aduna în sine; astfel, Pitagora îl numeşte o *Unitate hermafrodită.*

Pentru Unul şi Doiul absolute, uniunea astfel formată este o *Trinitate / Treime.* Un exemplu e Sfânta Treime creştină: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, care exprimă faptul că, Cuvântul, în coborârea sa creatoare şi multiplicatoare, e inseparabil de Tată.

Cum Unu şi Doi sunt susceptibile de *cantitate,* la fel este şi uniunea lor tri-unitară dar, în calitatea lor absolută, această uniune parţială e mereu una; ea corespunde stării *actuale* a Uniunii eterne şi progresive între cei doi poli extremi; este întotdeauna armonioasă; la fel sunt şi generarea puterilor celeste (teogonia – generarea zeilor, a îngerilor etc.) şi formaţiunile Naturii.

Dar când e vorba de creaturi înzestrate cu voinţă şi iniţiativă, sau de fiinţe primordiale, care nu sunt accesibile decât parţial Spiritului Unităţii, aceste fiinţe nu pot produce nimic complet fără a împrumuta Unitatea Naturii descompunând individualităţile anterioare (sau pe ale lor proprii, ori altele, străine de ele însele), iar formaţiunile lor mai mult sau mai puţin discordante sunt supuse

Morţii. Atunci, uniunea lor este exprimată printr-o Trinitate specială, cea *generatoare,* caracterizată perfect prin Trinitatea populară din India: *Brahma,* creatorul; *Shiva,* distrugătorul, agentul diviziunii şi al descompunerii necesare unei noi formări, precum şi reducerii imperfecţiunilor ei; şi *Vishnu,* care îi conservă tot ceea ce are armonios. La fel este şi trinitatea noastră: *Tatăl, Mama, Copilul.*

Ea nu e niciodată o Tri-Unitate.

Tranziţia la alte Numere

Nu numai că Treiul este triplu pentru împlinirea funcţiei unificatoare, cum am spus, ci el îndeplineşte în fiecare dintre celelalte două Numere şi o dispoziţie ternară; efectiv, el trebuie: 1) să dispună unirea lui Unu cu Doi printr-un soi de polarizare spre el; 2) să-l preia în unitatea lui esenţială, ca termen intermediar; 3) să-l facă să penetreze în Doi cu el, pentru a putea realiza uniunea definitivă. Îndeplineşte aceeaşi serie de dispoziţii în sânul lui Doi, şi astfel uniunea se efectuează prin penetrare reciprocă.

Astfel, pentru unirea creatoare a Unului absolut cu Doi, a Creatorului cu Fecioara celestă, a Spiritului cu Unitatea, Iubirea, sursă dintâi a oricărei creaţii, face mai întâi din Unu o *Cauză* de realizare: primul său gând, Cuvântul în el; apoi face un *Mijloc,* o *Posibilitate,* planul creaţiei capabile de a realiza gândul; şi, în al treilea rând, sursa eficacităţii, sau *sfârşitul, Puterea* asupra inerţiei Nefiinţei. Acestea sunt tot atâtea grade ale coborârii Cuvântului în sacrificiul său pentru iubire.

Pe de altă parte, în sânul Naturii, dispune de *Inteligenţă,* capabilă să primească gândul divin; dă *Ideii* formă care poate răspunde în planul Cuvântului; şi *Energie* care va împlini şi conserva această formă.

Totuşi, Sfântul Ioan mai spune în Epistola sa: „Căci trei sunt care mărturisesc în cer: *Tatăl, Cuvântul* şi *Duhul Sfânt,* şi aceştia trei una sunt. Şi trei sunt care mărturisesc pe Pământ: *Duhul* [inteligenţa], *Apa* [ideea formei] şi *Sângele* [energia] (...)." Acelaşi lucru îl simbolizează *Sigiliul lui Solomon.*

De aici se revendică mai multe consecinţe:

În primul rând, vor fi trei faze în creație și, prin urmare, trei clase de creaturi: planul divin sau regiunea divină a gândirii, cel al *Unului;* planul mijlociu, de tranziție, sau regiunea mediană, cea *Inteligibilă* și a legii; și *Planul efectualității,* al posibilității de a fi real, adică tri-unitar, regiunea formelor.

În al doilea rând, existența sau mai bine zis funcționarea lui Trei antrenează imediat existența și funcționarea lui Șase: ele sunt concomitente, din cauza polarizării primitive și a scopului acesteia, astfel încât se poate spune: „Niciodată unu fără doi, niciodată doi fără trei, niciodată trei fără șase."

În sfârșit, nu numai că existența Spiritului unității o antrenează pe aceea a lui Șase, dar sfârșitul realizator care este rațiunea ei de a fi și cea a creației antrenează o a treia Trinitate. În fond, nu e de ajuns ca Doiul să fi fost pus în stare de a împlini realizarea sau uniunea finală, el trebuie s-o mai și execute, la rândul său, printr-un efort propriu. Fiecăreia dintre facultățile enumerate mai sus, așa cum sunt primite de Doi de la Spiritul unității, i se adaugă o facultate activă proprie, care se trezește: Inteligenței îi răspunde *Iubirea,* Atracția, Dorința, sursa întregii evoluții.

Ideii i se suprapune *Voința,* decizia de a produce forma adecvată celei simțite.

Energiei i se adaugă *Mișcarea,* produsul dorinței și al voinței, ocupare reală a spațiului prin *întindere.*

Prin urmare, există Trei trinități necesare Creației, nu numai Două.

Astfel, singura existență a Unului care o antrenează pe aceea a Doiului o necesită și pe cea a celor Nouă Numere în total. De aceea, Pitagora și anticii spuneau că nu există *decât un Număr,* cel care se scrie: 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9; oricare altul nu este un Număr propriu-zis, ci un compus făcut din Numărul repetat mai mult sau mai puțin: numai această serie este *Numărul.*

I se distingeau numai două secțiuni:

1) Trinitatea, element fundamental al acestei serii;

2) Cele șase numere următoare, duplicate ale Trinității.

Prima conținea Numerele numite *Ideale* (1, 2, 3), a doua serie (4, 5, 6, 7, 8, 9) era aceea a Numerelor *Matematice,* iar toate celelalte Numere posibile erau reunite sub denumirea de *Numere complexe.* Zecele, care le rezuma exprimând uniunea realizată acelor doi poli, era *Numărul perfect.*

Iată rațiunea sistemului de numerație zecimal.

Iată marile trăsături ale Creației pe care le simbolizează Arborele Séphiroth.

Numerele diferite de Unu, 2, 3, 6 și 9 se distribuie în cele trei trinități pentru a juca acolo rolurile corespunzătoare cu rangurile lor, prin analogie cu trinitatea primitivă, conform tabelului:

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Aici este cheia semnificațiilor lor respective.

Cele de pe prima coloană, făcând funcție de Unu sau de *Ființă,* se numesc *divine;* cele de la a treia coloană, făcând funcție de Doiul născut din *Neființă,* se numesc *Naturale;* cât despre celelalte, ele se numesc *Voluntare* sau psihice, pentru că au căderea de a se pronunța asupra acceptării sau refuzului Uniunii iubirii și, în consecință, Sfântului Duh. În ele se găsește rădăcina Răului; am văzut-o deja în Doi; mai există și în *Cinci,* centrul acestui tabel.

Va fi de ajuns să trecem rapid în revistă aceste Numere aritmetice pentru a ne face o idee despre el.

Patrul, capul celei de-a doua Trinități, al doilea Unu, este a doua ipostază a Cuvântului: *Deus de Deo, Lumen de Lumine, Deus verus de Deo Vero, ex Patre natus, ante omnia secula,* revelatorul Gândului divin.

Cinciul, Cuvântul acestei Trinități, este Sursa întregii Puteri realizatoare, liberă și responsabilă: Elohim, Adam Kadmon.

Șasele, spiritul unității acestei a doua Trinități, este mai ales Natura-Naturantă, Frumusețea Formei.

Șaptele este capul celei de-a Treia Trinități, cea a primei realizări; e Puterea Spirituală dătătoare de viață, Sfatul lui Dumnezeu (după Saint-Yves), Olimpul păgân specializat în șapte Principii directoare.

Optul (al treilea Doi) este Numărul care reglează Voințele, numărul legii, deci al Destinului și al Morții.

Nouălea, în sfârșit, armonia acestei Trinități, este Puterea Virtuții, Binecuvântarea formelor armonice.

Oricum, acestea nu sunt decât nişte indicaţii foarte sumare, căci fiecare Număr cere un studiu cu atât mai detaliat, cu cât este mai puternic, fiecare având tot atâtea semnificaţii diferite, câte *unităţi*.

Expozeul lui F. Ch. Barlet ne prezintă în câteva pagini un rezumat captivant al doctrinei tradiţionale a Numerelor şi ne arată ce filozofie profundă au tradus – şi încă mai traduc – acestea în ochii Iniţiaţilor. Vom vedea acum felul cum îşi aduc matematicile profane contribuţia la studiul pe care l-am întreprins.

CAPITOLUL 5

TEORIA NUMERELOR

Se ştie că o legătură subtilă dar reală uneşte *Ştiinţa numerelor* cu matematicile oficiale. Această notă asupra rezultatelor înscrierii suitei naturale a numerelor pe trei coloane ne va permite să urmărim înlănţuirea.[1]

Învăţătura ocultistă ne spune că toate numerele se reduc la primele trei. 4, care readuce ternarul la unitate, îl reînnoieşte pe 1; noul ternar, 4, 5, 6, îl reînnoieşte pe primul, 1, 2, 3 – şi aşa mai departe. Prin urmare, seria nedefinită a numerelor se poate scrie astfel:

1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12

Toate numerele de pe prima coloană se readuc la 1; cele de pe a doua, la 2; cele de pe a treia, la 3. Acestea sunt *tipurile* de numere. Şi în această serie de ternari, de trinităţi, toate numerele de pe prima coloană joacă rolul primului termen, cele de pe ultima coloană pe al celui de-al treilea termen, iar cele de pe a doua coloană, al termenului median.

Operaţiile prin care un număr, oricât de mare ar fi, se readuce la tipul lui, sunt reducerea teozofică şi adunarea teozofică. Astfel, 4 dă:

$$1 + 2 + 3 + 4 = 10 \text{ prin adunare teozofică}$$

şi:

$$10 = 1 \text{ prin reducere teozofică}$$

şi aşa mai departe.

[1] Această notă a domnului X. este extrasă din revista «*L'Initiation*», nr. 9, iunie 1898, pag. 212-217.

*

* *

Or, încercând calcule de acest gen, am fost frapaţi de o neregularitate în numerele de al doilea tip.

Fie 5. Găsim:

$$1 + 2 + 3 + 4 + 5 = 15,$$

iar 15 este un număr de tipul al treilea, reducându-se la 3, nu la 2.

Vedem că, prin adunarea teozofică, 5 își schimbă clasa. La fel se întâmplă și cu 2, 8 etc.

Dimpotrivă, reducerea teozofică lasă întotdeauna un număr în clasa lui. Astfel:

$$14 = 1 + 4 = 5.$$

Reflectând la această anomalie aparentă, am avut ideea de a încerca ridicarea la pătrat, și am obținut rezultatele următoare:

$$2 \times 2 = 4.$$
$$5 \times 5 = 25 = 2 + 5 = 7.$$

Așadar, observăm că ridicarea la pătrat face ca un număr de tipul al doilea să treacă la primul. Iată ansamblul operațiilor asupra unui singur număr. Luăm 11 ca fiind cel mai mic număr de tipul 2, având mai mult de o cifră (pentru a arăta în același timp și reducerea teofosică).

Adunarea teozofică:	$1 + 2 + 3 + ... + 10 + 11 = 66 = 12 =$	3
Reducerea teozofică:	$1 + 1 = 2$	2
Pătrat:	$11 \times 11 = 121 = 4 = 1$	1

Se pare așadar că numărul 11, arătat ca fiind egal cu 2 prin locul său în coloane și prin reducerea teozofică, se polarizează în celelalte două operații, trecând la primul tip prin ridicarea la pătrat și la al treilea prin adunarea teozofică.

*

* *

Reamintim că adunarea teozofică servește tocmai la găsirea *rădăcinii esențiale* a numerelor. E ca o ascensiune a numărului spre spirit, câtă vreme formarea pătratului e o coborâre spre materie.

Dar trebuie să le lăsăm celor mai instruiți decât noi grija de a descoperi relațiile unui fapt care ne-a frapat în treacăt. Consemnăm numai că pare să existe aici o nouă dovadă că în orice trinitate al doilea termen este de o esență dublă și poate, dedublându-se, să tindă în același timp spre ambele extreme pe care le unește. Am considerat că trebuie să semnalăm acest fapt, probabil cunoscut deja, dar pe care nu l-am mai găsit menționat nicăieri.

*

* *

Spre a evita calculele lungi pentru aceia care ar dori să controleze punctul pe care-l semnalăm, vom prezenta verificarea matematică.

Se știe că, în aritmetica superioară, suma unei anumite cantități de numere, pornind de la unitate, formează ceea ce se numește un număr triunghiular.

Schema de mai sus reprezintă simultan suma primelor cinci numere și triunghiul care are latura 5.

Am plasat alături schema pătratului.

Or, formula numerelor triunghiulare este:

$$\frac{n \times (n+1)}{2}$$

iar cea a numerelor pătrate:

$$n \times n$$

n fiind fie latura triunghiului, fie cea a pătratului. Pe de altă parte, numerele din cele trei serii au formele general:

$3\ m + 1$ pentru primul tip
$3\ m - 1$ pentru al doilea tip
$3\ m \times 1$ pentru al treilea tip

adică un multiplu al lui 3 augmentat cu o unitate, un multiplu al lui 3 diminuat cu o unitate, şi un multiplu al lui 3.

Nu ne mai rămâne decât să vedem ce devin, cu acestei trei tipuri, formulele indicate.

Număr triunghiular

Primul tip

$$\frac{(3m + 2) \times (3m + 2)}{2} = \frac{9m^2 + 9m + 2}{2}$$

Al doilea tip

$$\frac{(3m - 1) \times 3m}{2} = \text{multiplu de } 3$$

Al treilea tip

$$\frac{3m \times (3m + 1)}{2} = \text{multiplu de } 3$$

Număr pătrat

Primul tip

$$(3m + 1) \times (3m + 1) = 9m^2 + 6m + 1 = \text{multiplu de } 3 + 1$$

Al doilea tip

$$(3m - 1) \times (3m - 1) = 9m^2 - 6m + 1 = \text{multiplu de } 3 + 1$$

Al treilea tip

$$3m \times 3m = 9m^2 = \text{multiplu de } 3$$

Pentru a încheia, remarcăm că o altă operaţie, ridicarea la cub, lasă în tipul lor numerele de pe coloana a doua:

$$2 \times 2 \times 2 = 8$$
$$5 \times 5 \times 5 = 125 = 8$$

şi algebric:

$$(3m - 1)^3 = (3m)^3 - 3(3m)^2 + 3 \times 3m - 1 = \text{multiplu de } 3 - 1$$

Putem spune că aici se termină partea teoretică a studiului nostru. Am examinat constituirea numerelor primordiale, fiziologia lor, raportul lor cu cele trei planuri ale universului, filozofia şi simbolistica lor. Prin urmare, suntem acum în măsură să abordăm partea practică a ştiinţei, iar în acest scop trebuie să examinăm mai întâi reprezentarea materială a numerelor – şi anume, cifrele.

CAPITOLUL 6

CIFRELE

Am văzut că Numărul este o ființă reală; dar corpul lui, veșmântul său material, „cifra", îl relevă în lumea noastră și, în această calitate, trebuie să-i acordăm puțină atenție.

Iată un extras din „Marea enciclopedie" care îi va informa mai mult decât suficient pe cititorii noștri cu privire la acest subiect.

Cifrele arabe sunt desemnarea tehnică a celor zece caractere 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0, în opoziție cu semnele numerale numite cifre romane. Ar fi de preferat să spunem cifre moderne, din moment ce cifrele arabe, la propriu, sunt cele pe care le folosesc arabii și a căror formă e sensibil diferită de a noastră. Figurarea cifrelor, așa cum este adoptată astăzi de toate popoarele civilizației de tip european, nu a rămas fixată uniform după inventarea tiparului. În manuscrisele occidentale din Evul Mediu, ea prezintă, în funcție de epoci și de țări, numeroase variante care încă nu au fost determinate și clasificate suficient și din care încă a mai rămas o urmă în forma secundară a lui 5 scris. Nu se știe în ce epocă anume au fost introduse cifrele în Occident: cele mai vechi manuscrise în care le întâlnim nu par să fie mai vechi de secolul al XI-lea. În orice caz, forma cea mai arhaică este cunoscută sub termenul: „semnele lui Boețiu", pentru că se găsește în Geometria atribuită acestui autor, dar care este opera unui falsificator dintr-o epocă necunoscută de altfel, nu poate data dinainte de secolul al XI-lea. După relatările acestui scriitor, cele nouă cifre semnificative ar fi o invenție pitagoreică, legată de aceea a abacului. Pseudo-Boețiu nu conține și restul regulilor de calcul cu abacul; acestea se găsesc în Operele lui Gerbert („*Liber abaci*" a elevului său Bernelinus), dar nicăieri nu s-a putut stabili că Gerbert ar fi folosit vreodată cifrele atribuite lui Boețiu; el pare să se fi servit exclusiv de jetoane însemnate în stil roman. De asemenea, se ignoră și originile reale ale abacului din Evul Mediu, diferite în esență de ale abacelor din Antichitate și cu care nu s-a găsit, în plan istoric, nici o analogie. Sistemul de numerație scrisă

de poziție nu a fost introdus în Occident decât în urma traducerii în latină (probabil făcută de Adelard de Bath, spre 1120) a tratatului de calcul al lui Mahomed ben Musa-al-Khârismi, al cărui nume (algorismus, algoritm) a fost preluat de ansamblul noilor procedee de calcul astfel dezvăluite. Prin urmare, numai în secolul al XII-lea zero a fost cu adevărat cunoscut în Europa, sub denumirea de „cifră" (cifru etc... transcriere a desemnării sale arabe, care înseamnă vid): în continuare, acest cuvânt a fost extins abuziv și asupra altor semne numerale. Indiferent ce ar fi spus pseudo-Boețiu, e foarte probabil ca aceste semne, deja cunoscute de un secol sau două și folosite de abaciști, să fi fost împrumutate de la arabii din Occident, ale căror cifre numite gobar prezintă o asemănare perceptibilă cu semnele lui Boețiu, câtă vreme cele ale arabilor orientali se îndepărtează vizibil. Grecii au rămas fideli, mai mult timp decât latinii, tradițiilor antice; sistemul lor de numerație alfabetică era, de altfel, incomparabil superior celui al romanilor. Între timp, cifre asemănătoare cu cele ale arabilor din Orient apăreau deja în manuscrisele matematice grecești din secolul al XII-lea, dar adevăratul rol al lui zero pare să nu fi fost cunoscut încă. După o scolie a călugărului Neofitos, fiecare cifră trebuie să aibă deasupra un număr de cerculețe egal cu exponentul puterii lui 10 care o înmulțește. Acest sistem se găsește folosit efectiv în lucrările autorilor elementari arabi, pentru a facilita învățătura, și chiar s-a crezut multă vreme că aici exista un mod de numerație special, pentru care se foloseau cifrele gobar. Woepcke a demonstrat că această opinie era eronată.

Latinii și-au importat cifrele la Constantinopole în secolul al XIII-lea, iar acestea au conviețuit cu formele arabe sau persane (adoptate de Maxim Planude în tratatul său de Calcul hindus, scris spre 1300). Acest ultim titlu indică originea veritabilă a cifrelor, de altfel unanim recunoscută de toți autorii orientali. După ce inițial au conceput un sistem alfabetic asemănător cu cel al grecilor, care s-a menținut mult timp pentru calculele astronomice, arabii au învățat să cunoască numerația hindusă spre a doua jumătate a secolului al VIII-lea. Începând din secolul al IX-lea, Al-Khârismi marchează epoca adoptării sale definitive. În starea actuală a științei, e dificil să căutăm mai departe originea cifrelor; astăzi există în India o duzină de variante care se îndepărtează toate mai mult sau mai puțin de formele adoptate de arabii din Orient sau din Occident. Însă chiar dacă putem afirma că la sfârșitul secolului al

V-lea matematicianul hindus Aryabhata cunoştea deja numeraţia de poziţie, ignorăm formele uzitate în acea perioadă şi data când au fost inventate. Conjuncturile emise pentru a deduce formele primitive ale cifrelor noastre iniţiale în cuvintele sanscrite sunt aşadar lipsite de orice fundament. Pe de altă parte, cercetările epigrafice n-au furnizat până-n prezent decât documente care nu sunt decisive, conducându-ne cam până în secolul al XI-lea după Christos. Numeroşi erudiţi (Woepcke, Th.-H. Martin, M. Cantor), au susţinut veridicitatea povestirii Geometriei lui Boeţiu şi au încercat s-o concilieze, prin intermediul mai multor ipoteze diverse, cu celelalte fapte relative la transmiterea cifrelor. Acestea ar fi fost în realitate cunoscute de neopitagoreici (fără zero pentru calculul cu abacul), fie că aceştia le inventaseră împrumutând parţial semnele numerale ale scrierii hieraice egiptene şi, de la Alexandria, aceste cifre au trecut în India prin comerţ, fie, dimpotrivă, că neopitagoreicii au preluat semnele deja folosite în India. Abacul şi cifrele ar fi ajuns astfel la Roma, ca şi în Africa romană, unde arabii le-ar fi găsit cu ocazia cuceririlor lor. De acolo ar fi venit, pe de o parte, semnele lui Boeţiu, şi pe de altă parte cifrele gobarului, în vreme ce arabii orientali găseau în India simboluri analoage, dar de astă dată cu zero, care în orice caz ar fi fost o invenţie hindusă... Oricât de seducătore ar fi aceste ipoteze în diverse privinţe, şi cu toate că nu prezintă, în starea actuală a ştiinţei, nici o imposibilitate absolută, ele se bazează pe un fundament prea nesigur pentru a putea fi acceptate ca valabile.

În ceea ce priveşte originea numelor singulare care însoţesc semnele lui Boeţiu în manuscrise, ea a dat naştere la numeroase dizertaţii, dorindu-se în mod special (Vincent) să se găsească acolo cuvinte greceşti şi astfel să se susţină teza originii neopitagoreice. Deşi multe dintre etimologiile propuse sunt inacceptabile, e sigur că, graţie bogatei sinonimii mistice a pitagoreicilor pentru numerele decadei, se poate astfel explica mult mai uşor totalitatea tuturor acestor nume, deşi două dintre ele cel puţin, pentru 4 şi 8, reprezintă imediat rădăcinile semitice ale denumirilor acestor numere. Dar asemenea cercetări sunt iluzorii, la fel ca toate tentativele etimologice, când nu avem elemente suficiente; aici, ar fi esenţial să se regăsească mai întâi numele despre care e vorba, sub forma în care au fost transcrise... Această formă este cu siguranţă semitică; ea poate de altfel să fie arabică sau ebraică,

întrucât e destul de probabil ca evreii să fi fost agenţii mai mult sau mai puţin activi în transmiterea cifrelor. De altfel, e foarte posibil ca numele respective să nu fie legate de cifre decât într-o modalitate accidentală. Ele pot să nu reprezinte decât desemnări convenţionale ale unui jargon secret fie al negustorilor, fie poate al astrologilor. Vom adăuga două remarce indispensabile: filiaţia diverselor variante de cifre poate fi adeseori mascată de anomalii puţin explicabile; e sigur însă că fiecare popor şi le-a modificat pe ale sale, apropiindu-le de caracterele propriei lui scrieri. Acest fapt este foarte vizibil la arabii din Orient, ca şi la grecii bizantini, iar semnele lui Boeţiu au suferit cu siguranţă influenţe de acest gen. Inventarea primelor nouă cifre este din punct de vedere ştiinţific un fapt secundar în relaţie cu cea a lui zero. Or, dacă aplicarea acestui din urmă simbol la numeraţie pare într-adevăr să se datoreze induşilor, nu trebuie să uităm, că e la începutul secolului al II-lea î.Ch., o dată cu adoptarea numeraţiei sexagesimale pentru diviziunea cercului, grecii (de la Hypsicles) au folosit acelaşi semn în manuscrise pentru a înlocui ordinele lipsă. De altfel, diviziunea sexagesimală datează de la babilonieni, şi cu toate că în monumentele foarte vechi (tabela de la Senkerch) care ne-au rămas de la ei nu apare nici o urmă a lui zero, pare dificil ca ei să se fi putut lipsi permanent de acesta.

Pe de altă parte, dacă adoptăm opinia eruditului şi profundului ocultist Marius Decrespe:

Cifrele pe care le cunoaştem nu sunt nici cifre hinduse, nici cifre arabe; formele lor sunt derivate din prototipuri. Prin care mecanism, în urma cărei revoluţii etnice? Nici măcar nu putem spune. În colecţia cifrelor hinduse, 2-ul, 3-ul, 6-le şi 9-le sunt singurele care amintesc de formele noastre actuale; 9 pare să fi fost răsturnat; 4 are forma 8-ului nostru; 7-le seamănă cu 6-le nostru; 5-ul şi 8-ul n-au nici o legătură cu cifrele noastre; în sfârşit, 1-ul ar putea fi luat drept schiţa unui falus cu vârful în jos, şi numai prezenţa *testiculelor* în cifra hindusă împiedică asimilarea lui cu 1-ul nostru.[1]

[1] M. Decrespe, *«Du symbolisme des chiffres dits Arabes»* („Despre simbolismul cifrelor numite arabe"), Paris, *«L'Initiation»*, nr. 1, octombrie 1895, pag. 34.

Să adăugăm acestui expozeu următorul tabel de cifre, de „veşminmte chinezeşti" ale Numerelor.

1 一 *y.*
2 二 *eulr.*
3 三 *sen.*
4 四 *se.*
5 五 *ou.*
6 六 *lou.*
7 七 *tsi.*
8 八 *pa.*
9 九 *kieou.*
10 十 *che.*

Chinezii fac în special o mare deosebire între numerele pare şi cele impare.

Unu, număr impar, indică singura forţă creatoare a totului. Îl mai indică şi pe *Pomau-Ksu* ca primul om care a trăit pe Pământ după scrierile lui *Lo-pi* în opera sa *„Lu-se"*.

Prin aceasta, vedem că *unu* este tetragrama divină şi tetragrama umană.

Doi indică elementele care pot da naştere: tatăl-mama. Activul-pasivul. Spiritul-materia etc. Acesta este principiul binarului.

Trei, număr venerat care reprezintă Trinitatea. Fiinţa supremă în trei persoane.

Îl mai reprezintă şi pe *Tien-Hoang,* care domină cerul, pământul şi omul.

Tien-Hoang reprezintă:

TIEN
TIE } HOANG
GIEN

care prezidează, însoţit de zece mari agenţi sau zece membri divini, unde:

11 = GIEN – HOANG + 10 membri
12 = TIE – HOANG + 10 membri
13 = TIEN – HOANG + 10 membri

de unde rezultă:

Că *un Tie-Hoang* reprezintă tot universul.

Că *un Tien-Hoang,* cu doisprezece membri, fraţi având toţi aceleaşi drepturi, este în consecinţă Zodiacul cu cele douăsprezece constelaţii ale sale, anul cu cele douăsprezece luni ale sale, ziua cu cele douăsprezece ore ale sale.

Că *un Gien-Hoang* cu zece membri, fraţi cu aceleaşi drepturi, sunt zece *Ki* divini, zece şefi de dinastii eroice.

Patru, nu s-a găsit nici o remarcă privitoare la acest număr, şi astfel i se ignoră semnificaţia.

Cinci, număr impar, considerat ca termen mijlociu între numerele divin. Este simbolul pământului.

Astfel, el reprezintă cele cinci cărţi canonice:

52 = 5 x 5 = 25 (omul)

Şase, dublul lui trei, este compus din *Tien-hoang* şi din produsul universal:

TIEN + spirit
TIE + materie
GIEN + univers

Astfel, găsim la poporul Cerescului Imperiu o tetragramă teoretică.

Şapte, număr august, serveşte drept amuletă contra bolilor. Este septenarul. Reprezintă copacul ştiinţei. Împăratul model *Hong-Ti* din epoca eroică sau antediluviană este al şaptelea conducător al dinastiei. Pentru chinezi, *şapte* e numărul care are cea mai mare valoare.

Opt şi *nouă.* Nu li se cunoaşte nici o semnificaţie.[1]

Să trecem acum la cifrele romane al căror sistem de numeraţie nu conţine zero.

[1] I. T. Ulic, *«Y-King, Tao_see, Tao-Te-King et la numération»* („I-Ching, Tao Te-king şi numeraţia"), Paris, *«L'Initiation»*, nr. 3, decembrie, 1897, pag. 271-273.

I						
II						
III						
IV	XIV	XXIV	XXXIV	XLIV	LIV	
V	XV	XXV	XXXV	XLV	LV	
VI	XVI	XXVI	XXXVI	XLVI	LVI	
VII	XVII	XXVII	XXXVII	XLVII	LVII	
VIII	XVIII	XXVIII	XXXVIII	XLVIII	LVIII	
IX	XIX	XXIX	XXXIX	XLIX	LIX	
X	XX	XXX	XL	L	LX	LXX LXXXX XC C
XI	XXI	XXXI	XLI	LI	LXI	
XII	XXII	XXXII	XLII	LII	LXII	
XIII	XXIII	XXXIII	XLIII	LIII	LXIII	

CIFRELE ROMANE

Anticii, după cum se poate citi în Boeţiu, vedeau în cele nouă cifre ale numeraţiei decimale nouă unităţi care intră în complementul generării unei existenţe perfecte şi fericire:

1 este *Igin* – mama
2 este *Andras* – tatăl
3 este *Ormis* – simpatia
4 este *Arbas* – uniunea
5 este *Quimas* – fecunditatea
6 este *Celtis* – perfecţiunea, frumuseţea
7 este *Zebis* – bogăţia
8 este *Temenias* – fericirea
9 este *Celentis* – puterea
10 este *Sipos* – roata, cercul, coroana.

Părinţii Bisericii[1] văd în primele zece cifre:

1. unitatea lui Dumnezeu
2. încarnarea
3. trinitatea
4. revelaţia, crucea
5. durerea fecundă
6. creaţia, munca
7. justiţia, odihna, rodul muncii
8. fericirea perfectă
9. concertele cereşti
10. legea divină

Intenţia noastră nefiind aceea de a face caz de erudiţie, nu vom insista mai mult asupra istoriei cifrelor, iar indicaţiile precedente sunt în mare măsură suficiente pentru a-i furniza studentului noţiunile documentare de care s-ar putea să aibă nevoie. A sosit momentul să abordăm partea cu adevărat iniţiatică a *Ştiinţei Numerelor* care este una dintre principalele ştiinţe asociate cu tradiţia cabalistică.

[1] Am citat opinia cea mai des exprimată, în Sfântul Eucher, *«Forme Spirituelle»* („Forma Spirituală"), cap. XI.

PRACTICĂ

CAPITOLUL 7

NUMERELE ŞI CABALA

Cabala, tradiţie ezoterică a evreilor, a cărei doctrină este baza reală a iniţierii occidentale, ocupă un loc important în Ştiinţa Numerelor. Se poate spune chiar că date fiind legăturile foarte strânse existente, în această tradiţie, între numere şi litere, Ştiinţa Numerelor este, în realitate, însuşi fundamentul Cabalei literale şi al Cabalei practice. Se ştie, în fond, că fiecare literă a alfabetului ebraic corespunde unei forţe spirituale sau cosmogonice care, ea însăşi, este exprimată printr-un număr şi e în relaţie cu un nume divin. Aici se află baza întregii teurgii şi a întregii magii a evreilor. Vom vedea imediat cum i se asociază şi astrologia. Formarea alfabetului şi producerea numerelor sunt asimilate facerii lumii. În virtutea legii analogiei şi a corespondenţei existente între diferitele planuri ale Universului, cabaliştii au ajuns să nu mai considere forma, numărul şi valoarea literelor ca pe nişte alegorii, ci ca forţe reale. Acest lucru este absolut legitim, aici fiind vorba de o concepţie universal răspândită:

„Aţi remarcat deja tot ceea ce au recunoscut înţelepţii din vechime din puterea şi misterul ştiinţei numerelor," scria în secolul al XVI-lea Josse Clichtoue, în cartea sa „Despre semnificaţia mistică a numerelor"[1]. „Pitagora mai cu seamă, acest filozof atât de celebru între contemporanii lui şi pentru posteritate, dizertează cu o inutiţie uluitoare asupra lucrurilor din natură, chiar şi asupra moravurilor oamenilor şi asupra puterilor supranaturale. Nu v-a scăpat faptul că numerele pare sunt numite de el numere ale

[1] Josse Clichtoue, născut la Nieuport (Flandra), doctor la Sorbonna, mort teologal la Chartres în 1543. Cf. *„De Mystica numerum significatione opusculum"*, Parisiis, Henr. Stephanus, 1513, 44 pag.

justiției, datorită diviziunii egale a părților lor până la unitate. Or, în egalitate se găsește rațiunea și complementul oricărei justiții. Pitagora a semnalat decada ca limită, bornă, sumă a tuturor numerelor. A considerat că numerele superioare lui zece nu sunt decât o repetare a primelor zece, și pentru aceasta a atribuit o demnitate mai mare decadei. A spus că numerele impare sunt analoage formelor lucrurilor naturale, iar numerele pare, materiei, de unde a tras concluzia că numerele pare duc la inteligența substanțelor sensibile, iar numerele impare, la inteligența lucrurilor spirituale. Omit faptul că *tetragonul* era pentru Pitagora numărul sanctității, calificativ atribuit pe bună dreptate de Aristotel *pătratului,* datorită admirabilelor sale proprietăți care ne ajută să cunoaștem natura substanțelor superceleste.

Dacă, în tradiția filozofică a școlilor omenești, numerele prezintă o energie atât de mare, am putea oare crede că literele sfinte al căror prim autor e Dumnezeu, aceleași numere, sunt lipsite de orice mistere și nu conțin înalte adevăruri? Cu siguranță, cu cât Sfânta Scriptură este cea mai demnă dintre științele umane, cu atât semnificația mistică a numerelor care se găsesc în ea este mai augustă și mai eminentă."

Autorul îi citează în continuare pe Boețiu și Sfântul Augustin, citați și de Corneille-Agrippa[1], din care prezentăm următorul pasaj:

„Tot ceea ce a fost orânduit de natura dintâi a lucrurilor, spune Boețiu, pare să fi avut ca rațiune puterea numerelor; această putere este tipul principal pe care și l-a propus Creatorul. De aici provine multitudinea elementelor, succesiunea timpurilor, mișcarea astrelor, rotația cerurilor. *Dispoziția tuturor lucrurilor are ca principiu necesar înlănțuirea numerelor. Prin urmare, numerele închid în natura lor virtuțile cele mai întinse și cele mai sublime.* Pentru filozoful care observă cât de mărețe și numeroase sunt minunile ascunse în lucrurile naturale, în pofida efectelor sensibile care ne forțează să le presupunem mai curând decât să le vedem, nu este surprinzător că puterile atașate numerelor sunt cu atât mai admirabile, cu atât mai eficiente, cu cât aceste numere sunt mai

[1] Corneille-Agrippa (H), *«La philosophie occulte ou la Magie»* („Filozofia ocultă sau magia"), Paris, Chacornac, 1910-1911, vol. I, pag. 219.

formale, mai perfecte mai identice cu lucrurile cerești, mai amestecate cu substanțe distincte, mai pătrunse de acel caracter grandios și de simplitatea care le apropie de ideile divine, de care depind forțele deosebit de reale pe care le posedă.

Tot ceea ce există, tot ce e făurit, subzistă după anumite numere și-și extrage din ele puterea. Timpul are ca bază numărul, la fel stând lucrurile și cu mișcarea oricărei acțiuni și a tuturor lucrurilor care sunt supuse schimbării locurilor, succesiunii clipelor. Armonia instrumentelor și a vocilor se completează prin rapoarte numerice care le măsoară proporțiile și forța. Apoi, proporțiile care se nasc din compararea numerelor se traduc în linii și în puncte care dau caractere și figuri. În sfârșit, toate formele care există în lumea naturală sau supranaturală sunt asociate cu anumite numere.

Pitagora, meditând asupra acestor lucruri, a spus că totul subzistă prin număr și că numărul determină virtuțile proprii și simple ale diferitelor ființe. Proclus afirmă că numărul există în toate, diferit de altfel, în voce, în proporția sensibilă, în suflet și în rațiune, apoi în lucrurile divine. Themistius, Boețiu, Averroes din Babilon, adoptând sentimentul lui Platon, înalță atât de sus numerele, încât sunt convinși că e imposibil să se abordeze fără ajutorul lor chestiunile filozofice. Vorbesc, e adevărat, despre numărul rațional și formal, nu despre acest număr material, sensibil, vocal, despre acest calcul vulgar lipsit de orice semnificație metafizică și care nu re nici un preț în ochii pitagoreicilor, ai academicienilor și ai Sfântului Augustin, ci despre raportul spiritual, despre cantitățile pe care le numesc număr natural, formal, rațional, din care emană marile mistere, atât în lucrurile naturale cât și în lucrurile divine și celeste, acest umăr care deschide calea cunoașterii a tot ce se poate ști, examina și înțelege. *Prin el se ajunge într-o manieră foarte apropiată la profeția naturală;* surprinzătoarele previziuni ale abatelui Ioachim nu trebuie să fie atribuite altei cauze decât folosirii numerelor formale.

Cele mai ilustre organe ale filozofiei cad de comun acord deci pentru a stabili că *în numere există o virtute ascunsă a cărei eficacitate este admirabilă, fie spre bine, fie spre rău.* Același sentiment îl au și autorii catolici. Este de ajuns să-i cităm, între alții, pe Sfântul Ieronim, Sfântul Augustin, Origene, Sfântul Ambroise, Sfântul Grigore din Nazianz, Sfântul Atanasie, Sfântul Vasile,

Sfântul Ilarie, Raban Maur şi Bede. Sfântul Ilarie afirmă, în comentariul său despre Psalmi, că Septantele au dispus Psaltirea după raportul eficace al numerelor şi al ideilor. Pitagoreicii prognosticaseră multe lucruri după numerele numelor, iar dacă în acestea n-ar fi existat mari mistere, Sfântul Ioan n-ar fi spus în Apocalipsă: *„Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om."* Această manieră de a număra este foarte prețuită la evrei şi cabalişti. Înainte de toate, trebuie să se ştie că numerele *simple* indică lucrurile divine, *zecile* indică lucrurile cereşti, *sutele* lucrurile terestre, iar *miile* lucrurile din secolul viitor.[1]

Cele de mai sus arată clar că importanța acordată numărului de către Cabală se regăseşte la toți autorii tradiției occidentale. După această digresiune – care nu ne-a îndepărtat decât în aparență de subiectul imediat al acestui capitol – să revenim la alfabetul ebraic.

Există două serii de corespondențe numerale ale alfabetului ebraic. În prima, fiecare dintre cele douăzeci şi două de litere[2] corespunde cu numărul care-i indică rangul în alfabet. În cea de-a doua, literele corespund numărului care ne marchează rangul, până la a zecea iclusiv (י iod).

Exemple: ה *he* este a cincea literă, iar valoarea ei numerică e **5.**
י *iod* este a zecea literă, iar valoarea ei numerică e **10.**

Pornind de la a zecea literă şi ajungând până la a douăzeci şi noua inclusiv, pentru a forma valoarea numerală a literei, se adună cele două cifre ale numărului care reprezintă rangul literei în alfabet şi se consideră că rezultatul adunării reprezintă *zecile.*

Exemplu: ל *lamed* e a douăsprezecea literă a alfabetului; prin urmare, valoarea sa numerică este: 1 + 2 = 3 *zeci,* sau **30.**

De la a nouăsprezecea până la a douăzeci şi doua şi ultima literă, se adună cele două cifre ale numărului care reprezintă rangul literei în alfabet şi se consideră că rezultatul adunării reprezintă *sutele.*

[1] Edme Thomas, *«Histoire de l'antique cité d'Autun»* („Istoria oraşului antic Autun"), Autun-Paris, 1846. Extras din introducerea abatelui Devoucoux, pag. XIII-XVI.

[2] Numărul 22 este cel al *frumuseții,* care prin înmulțirea cu număul simplu 6 dă numărul 132, indicând *Tradiția* CaBaLei.

Exemplu: ש *schin* e a douăzeci şi una literă; prin urmare, valoarea ei numerică este: 2 + 1 = 3 *sute,* sau **300.**

În sfârşit, cinci litere, la sfârşitul cuvintelor care-şi schimbă forma şi valoarea numerică; acestea sunt:

	Finale	Valoare numerică
כ caph	ך	**500**
מ mem	ם	**600**
נ noun	ן	**700**
פ phe	ף	**800**
צ tsade	ץ	**900**

Această corespondență a literelor şi a numerelor constituie instrumentul esențial al *gematriei,* procedeu cu ajutorul căruia inițiatul cabalist este în măsură să descopere misterele textului ebraic al Torei (Papus, „Cabala"), iar cunoaşterea sa este indispensabilă construirii şi descifrării careurilor magice.

Ne este imposibil, în această lucrare consacrată în mod special Științei Numerelor, să insistăm prea mult asupra misterelor Cabalei. Credem totuşi că e indispensabil să prezentăm corespondențele pimelor douăzeci şi două de numere cu literele alfabetului ebraic, cu numele divine şi cu semnificația lor simbolică în Cabală.

PRIMELE DOUĂZECI ŞI DOUĂ DE NUMERE

1 א *Aleph*

Corespunde primului nume al lui Dumnezeu, Eheieh אהיה, care se interpretează prin „esență divină".

Cabaliştii îl numesc: „cel căruia ochiul nu i-a văzut deloc cauza înălțării".

Sălăşluieşte în lumea numită Ensoph, ceea ce înseamnă Infinitul, atributul său se numeşe Kether כחד, interpretat ca „diademă" sau „coroană"; domină îngerii numiți de evrei Haioth-Nakodisch חיחנהקודש, adică „animalele sfințeniei"; formează primele coruri de îngeri care se numesc serafimi.

2 ב *Beth*

Al doilea nume divin, corespunzător cu această literă; Bachour בהור („claritate“, „tinerețe“), desemnează îngerii de ordinul doi, iar Ophanim אפנים, *Formele sau roțile.*

Heruvimii (prin intervenția lor, Dumnezeu a pus ordine în haos), numerație חכמה Hochmah, „înțelepciune“.

3 ג *Ghimel*

Nume: Gadol גדול (magnus) desemnează îngerii Aralym אראלים, adică *mari* și *puternici,* întronați (cu ajutorul cărora, Dumnezeu Tetragrammaton Elohim întreținea *forma materiei).*

Numerație Binah בינה, „providență“ și „inteligență“.

4 ד *Daleth*

Nume: Dagoul דגול (însemne), îngeri Hashmalim השמלים. *Dominații.*

Prin el, Dumnezeul El אל *reprezintă* efigiile corpurilor și ale tuturor formelor diverse ale materiei.

Atribut חסד (Hesed), „clemență“ și „bunătate“.

5 ה *He*

Nume: Hadom הדום (formosus majestuosus). Serafim שרפים, puteri (prin intermediul lor, Dumnezeu Elohim Lycbir produce elementele).

Numerație פחד (pachad), teamă și judecată, *stânga de Piatră.*

Aribut גבורה Geburah, „forță“ și „putere“.

6 ו *Vau*

A format וזיו Vezio (cum splendore), al șaselea ordin de îngeri מלאכים Malakim, corul virtuților (prin mijlocirea lor, Dumnezeu Eloah *produce* metalele și tot ceea ce există în regnul mineral).

Atribut תפארת Tiphereth, „Soare“, „splendoare“.

7 ז *Zain*

A format זכי Zakai (purus mundus), al șaptelea ordin e îngeri, principatele, copiii lui Elohim (cu ajutorul lor, Dumnezeu

Tetragrammaton Sabahoth produce planele și *tot ceea ce există în regnul vegetal).*

Atribut נצח Netsah, „triumf“, „justiție“.

8 ח *Heth*

Desemnează Chased הסיד (misericors), îngerii din al optula ordin Bene Elohim, fiii Dumnezeilor *(corul arhanghelilor) (Mercur);* prin intervenția lor, Dumnezeu Elohim Sabahoth produce animalele și regnul animal.

Atribut הוד Hod, „elogiu“.

9 ט *Teth*

Corespunde numelui טהור Tehor (mundus purus), îngerii din al nouălea ordin care prezidează nașterea oamenilor (cu ajutorul lor, Sadai și Elohi trimit îngerii păzitori la oameni).

Atribut יסוד Jesod, „fundament“.

10 י *Iod*

De unde vine Iah יה (Deus)

Atribut: Malkuth, „regat“, „imperiu“ și „templu al lui Dumnezeu“ sau „influență prin eroi“. Prin intermediul lui, oamenii primesc inteligența, sârguința și cunoașterea lucrurilor divine.

Aici ia sfârșit lumea angelică.

---

11 כ *Caph*

Nume כביר (potens). Desemnează primul cer primul mobil, corespondent cu numele lui Dumnezeu י exprimat printr-o singură literă, adică prima cauză care pune în mișcare tot ceea ce este mobil. Prima inteligență suverană care guvernează primul mobil, adică primul cer a lumii astrologice atribuit celei de-a doua persoane a Trinității, se numește מטטרון Metatron.

Atributul său înseamnă „prinț al fețelor“: misiunea sa este aceea de a-i introduce pe toți cei care trebuie să apară în fața marelui Dumnezeu; îl are sub ea pe prințul Orifiel cu o infinitate de inteligențe subalterne; cabaliștii spun că prin intermediul lui

Metatron Dumnezeu i-a vorbit lui Moise; tot cu ajutorul lui, toate puterile inferioare ale lumii sensibile primesc virtuţile lui Dumnezeu.

Caph, litera finală reprezentată astfel ך, corespunde celor două mari nume ale lui Dumnezeu, compuse fiecare din două litere ebraice El אל, Iah יה; domină inteligenţele de ordin secund care guvernează cerul stelelor fixe, în special cele douăsprezece semne ale Zodiacului pe care evreii le numesc Galgol hamnazeloth; inteligenţa celui de-al doilea cer se numeşte Raziel. Atributul său semnifică „viziune a lui Dumnezeu" şi „surâs al lui Dumnezeu".

12 ל *Lamed*

De unde vine Lumined לסד (doctus), corespunde numelui Sadai, numele lui Dumnezeu din cinci litere, numit „emblemă a Deltei", şi domină al treilea cer şi inteligenţele de ordinul al treilea care guvernează sfera lui Saturn.

13 מ *Mem*

Meborake מבדו (benedictus), corespunde celui de-al patrulea cer şi celui de-al patrulea nume a lui Iehova יהוה, domină sfera lui Jupiter. Inteligenţa care-l guvernează pe Jupiter se numeşte Tsadkiel.

Tsadkiel primeşte influenţele lui Dumnezeu prin intermediul lui Schebtaiel pentru a le transmite inteligenţelor de ordinul al cincilea.

Mem ם literă *capitală,* corespunde celui de-al cincilea cer şi celui de-al cincilea nume al lui Dumnezeu este al cincilea nume al prinţului în ebraică. Domină *sfera lui Marte.* Inteligenţa care-l guvernează pe Marte: Samael. Samael primeşte influenţele lui Dumnezeu prin intervenţia lui Tsadkiel şi le transmite inteligenţelor de ordinul al şaselea.

14 נ *Noun*

Nume: Nora נודא (formidabilis): corespunde şi numelui Emmanuel (nobiscum Deus), al şaselea nume al lui Dumnezeu; domină al şaselea cer, *Soarele:* prima inteligenţă a Soarelui, Raphael.

Noun ן final figurat astfel se raportează la al şaptelea nume al lui Dumnezeu, Ararita, compus din şapte litere (Dumnezeu imuabil). Domină al şaptelea cer şi pe *Venus;* inteligenţa lui Venus: Haniel (iubirea lui Dumnezeu, justiţia şi graţia lui Dumnezeu).

15 ס *Samech*

Nume: Sameck סומך (fulciens, firmans), al optulea nume al lui Dumnezeu; steaua Mercur; prima inteligenţă a lui Mercur, Mikael.

16 ע *Hain*

Nume: Hazaz (fortis), corespunde lui Iehova-Sabahoth. Domină al nouălea cer; Luna; inteligenţa Lunii, Gabriel.

Aici ia sfârşit lumea arhanghelică.

---

17 פ *Phe*

Îi corespunde al optsprezecelea nume: פוה Phode (redemptor), suflet *intelectual* (Kircher, II, 227).

Această literă desemnează *Focul,* elementul unde locuiesc salamandrele, Inteligenţa Focului, Serafin şi mai multe subordine. Domină vara regiunile *din Sud sau din Miazăzi.*

Finala ף astfel figurată desemnează *Aerul* unde locuiesc silfele. Inteligenţa Aerului, Serafin şi mai multe sub-ordine. Inteligenţele aerului domină primăvara *Orientul sau Răsăritul.*

18 צ *Tsade*

Materie universală (K). Nume: צדק Tsedek (justus). Desemnează *Apa* unde locuiesc nimfele. Inteligenţa, Tharsis. Domină toamna *Occidentul sau Apusul.*

Forma ץ finală a elementelor (A. E. T. F.) (K).

19 ק *Coph*

Nume derivat קדש Kodesch (sanctus). *Pământul* unde locuiesc gnomii. Inteligenţa Pământului, Ariel. *Mineralele,* neanimatul (Kircher). Iarna, spre *Nord sau Miazănoapte.*

20 ר *Resch*

Nume רדה (imperans) Rodeh, vegetalele (Kircher), atribuit primului principiu al lui Dumnezeu care se aplică regnului animal și dă viață tuturor animalelor.

21 ש *Shin*

Nume: Schadai שדי (omnipotens), care semnifică Dumnezeu atotputernic, atribuit celui de-al doilea principiu al lui Dumnezeu (animalele), tot ceea ce are viață (Kircher), ce germinează toate substanțele vegetale.

22 ת *Thau*

Nume: Thechinah תחנה (gratiosus) Microcosm (Kircher), al treilea principiu al lui Dumnezeu, care germinează tot ceea ce există în regnul mineral.

Această literă este simbolul omului pentru că desemnează sfârșitul a tot ceea ce există, la fel cum omul e finalul și perfecțiunea oricărei creaturi.[1]

Mai există și o corespondență între primele zece numere și cele zece *Sephiroth* (al căror nume semnifică la propriu *„numerație“*), care sunt zece atribute divine, zece forțe cosmogonice acționând în Univers și în om. Aceste zece *Sephiroth* sunt deja enumerate în explicația de mai sus a celor douăzeci și două de litere, dar e important să medităm asupra pasajului din Sepher Iesirah raportându-ne la ele. Iată ce spune vechiul text cabalistic:

Prima dintre Sephiroth, unu, este Spiritul lui Dumnezeu viu, numele binecuvântat și iar binecuvântat al Dumnezeului veșnic viu. Vocea, spiritul cuvântului, este Sfântul Duh.

Doi, este suflarea Spiritului, și cu ea sunt gravate și sculptate cele douăzeci și două de litere: cele trei mame, cele șapte duble, și cele douăsprezece simple, și fiecare dintre ele este spirit.

Trei, este Apa care vine din suflare, și cu ea a sculptat și a gravat materia dintâi neanimată și vidul, a edificat TOHU, linia care

[1] Papus, „Cabala“, op. cit., pag. 77-81.

șerpuiește în jurul lumii, și BOHU, pietrele oculte îngropate în hău și din care ies Apele.

Patru, este Focul care vine din Apă, și cu el a sculptat tronul de cinste, Ophanimele (roțile cerești), Serafimii, Animalele sfinte și Îngerii slujitori și din domința lor și-a făcut reședință cum spune textul: El a făcut îngerii și spiritele sale care să slujească agitând focul.

Cinci, este sigiliul cu care a pecetluit înălțimea când a contemplat-o deasupra lui. A sigilat-o cu numele IEV (יהר).

Șase, este sigiliul cu care a pecetluit adâncimea când a contemplat-o dedesubtul lui. A sigilat-o cu numele IVE (ירה).

Șapte, este sigiliul cu care a pecetluit Orientul, când l-a contemplat înaintea lui. L-a sigilat cu numele VIE (ריה).

Opt, este sigiliul cu care a pecetluit Occidentul, când l-a contemplat înapoia lui. L-a sigilat cu numele VEI (רהי).

Nouă, este sigiliul cu care a pecetluit Sudul, când l-a contemplat la dreapta lui. L-a sigilat cu numele VIE (ריה).

Zece, este sigiliul cu care a pecetluit Nordul, când l-a contemplat la stânga lui. L-a sigilat cu numele EVI (הרי).

Acestea sunt cele zece Spirite inefabile ale lui Dumnezeu viu: Spiritul, Suflarea sau Aerul, Apa, Focul, Înălțimea, Adâncimea, Orientul, Occidentul, Nordul și Sudul.[1]

Am spus mai sus că Știința Numerelor așa cum există în Cabală e asociată de asemenea cu Astrologia. Într-adevăr, dintre cele douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic, trei, cele trei „mame“, se raportează exclusiv la domeniul principiilor; șapte, cele șapte „duble“, se raportează la șapte planete astrologice; sunt numite „duble“, lucru lesne de înțeles, pentru că influențele planetare acționează atât în bine, cât și în rău; în sfârșit, douăsprezece litere, cele douăsprezece „simple“, corespund semnelor Zodiacului. Am văzut că fiecare literă este, într-un anumit plan, un număr, astfel devenind evident că numerele participă ele însele la corespondența care există între litere și astre. Astfel, ajungem la tabelul de mai jos.

[1] Papus, „Cabala“, op. cit., pag. 184-185.

Nr.	Val.	Litera ebraică	Echiv.	După Sepher Iesirah, corespondeţele			După Arheometru, corespondenţele		
				literelor mame	literelor planetare	literelor zodiacale	literelor mame	literelor planetare	literelor zodiacale
1	1	א aleph	A	I			I		
2	2	ב beth	B		♄			☽	
3	3	ג ghimel	G		♃			♀	
4	4	ד daleth	D		♂			♃	
5	5	ה hé	E			♈			♈
6	6	ו vau	V			♉			♉
7	7	ז zaïn	Z			♊			♊
8	8	ח heth	H			♋			♋
9	9	ט teth	T			♌			♌
10	10	י iod	I			♍			♍
11	20	כ caph	C		☉			♂	
12	30	ל lamed	L			♎			♎
13	40	מ mem	M	II					♏
14	50	נ noun	N			♏		☉	
15	60	ס samech	S			♐	II		
16	70	ע aïn	OU			♑			♐
17	80	פ phé	Ph		♀				♑
18	90	צ tsadé	Ts			♒		☿	
19	100	ק coph	Q			♓			♒
20	200	ר resch	R		☿				♓
21	300	ש schin	Sh	III				♄	
22	400	ת thau	Th		☽		III		

Pentru a studia în detaliu acest aspect al Ştiinţei Numerelor, mai trebuie să recurgem la *Sepher Iesirah* care ne dă corespondenţele astrologice precum şi pe cele admise de Cabală între litere *(şi, în consecinţă, numere)* şi părţile trupului omenesc.

CELE ŞAPTE DUBLE

Şapte duble T R PH CH D G B
ת ר פ כ ך ג ב

constituie silabele: Viaţă, Pace, Ştiinţă, Bogăţie, Graţie, Sământă, Dominaţie.

Duble pentru că sunt reduse, în opuşii lor, prin permutare: în locul vieţii este Moartea; în locul Păcii, Războiul; într-al Ştiinţei, Ignoranţa; într-al Bogăţiei, Sărăcia; într-al Graţiei, Abominaţia; într-al Sământei, Sterilitatea; şi într-al Dominaţiei, Sclavia.

Cele şapte duble sunt opuse celor şapte termeni: Orientul, Occidentul, Înălţimea, Adâncimea, Nordul, Sudul şi Sfântul Palat fixat la mijloc, care susţine totul.

Aceste şapte duble, el le-a sculptat, le-a gravat, le-a combinat şi a creat cu ele Astrele în lume; zilele în şi Deschizăturile în O, şi cu ele a sculptat şapte ceruri, şapte elemente, şapte animalităţi vide de când s-au făcut. Şi de aceea a ales septenarul sub cer.

1. Şapte litere duble *b, g, d, k, p, r, t;* le-a trasat, tăiat, amestecat, echilibrat şi permutat; a creat cu ele planetele, zilele şi deschizăturile

2. L-a făcut să domnească pe *Beth* şi i-a pus o coroană, şi i-a combinat unul cu altul, şi l-a creat cu el pe Saturn în lume, Sabbatul în an, şi gura în persoană.

3. L-a făcut să domnească pe *Ghimel* şi i-a pus o coroană, şi i-a combinat unul cu altul, şi l-a creat cu el pe Jupiter în lume, duminica în an, şi ochiul drept în persoană.

4. L-a făcut să domnească pe *Daleth* şi i-a pus o coroană, şi i-a combinat unul cu altul, şi l-a creat cu el pe Marte în lume, lunea în an, şi ochiul stâng în persoană.

5. L-a făcut să domnească pe *Caph* şi i-a pus o coroană, şi i-a combinat unul cu altul, şi a creat cu el Soarele în lume, marţea în an, şi nara dreaptă în persoană.

6. L-a făcut să domnească pe *Phe* şi i-a pus o coroană, şi i-a combinat unul cu altul, şi l-a creat cu el pe Venus în lume, miercurea în an, şi nara stângă în persoană.

7. L-a făcut să domnească pe *Resch* şi i-a pus o coroană, şi i-a combinat unul cu altul, şi l-a creat cu el pe Mercur în lume, joia în an, şi urechea dreaptă în persoană.

8. L-a făcut să domnească pe *Thau* şi i-a pus o coroană, şi i-a combinat unul cu altul, şi l-a creat cu el pe Luna în lume, vinerea în an, şi urechea stângă în persoană.

9. A despărţit martorii şi i-a pus pe fiecare în câte o parte, lumea deoparte, anul deoparte şi persoana deoparte.

Două litere construiesc două case, trei clădesc şase; patru, douăzeci şi patru; cinci, o sută douăzeci; şase, şapte sute douăzeci; şi de aici, numărul progresează în invincibil şi de neconeput. Astrele în lume sunt; Soarele, Venus, Mercur, Luna, Saturn, Jupiter şi

Marte. Zilele anului sunt cele șapte zile ale creației, iar cele șapte porți ale omului sunt: doi ochi, două urechi, două nări și o gură.

CELE DOUĂSPREZECE SIMPLE

Douăsprezece simple	K Ts Ch S N L I T H Z V E
	ה ו ז ח ט י ל נ ס ע צ ק

Fundamentul lor este următorul: Văzul, Auzul, Mirosul, Graiul, Hrănirea, Coitul, Acțiunea, Locomoția, Mânia, Râsul, Meditația, Somnul.

Măsura lor este constituită de cei doisprezece termeni ai lumii: Nord-Estul, Sud-Estul, Est-înălțimea, Est-adâncimea, Nord-Vestul, Sud-Vestul, Vest-înălțimea, Vest-adâncimea, Sud-înălțimea, Sud-adâncimea, Nord-înălțimea, Nord-adâncimea.

Bornele se propagă și avansează din secole în secole și sunt brațele Universului.

Aceste douăsprezece simple, el le-a sculptat, le-a gravat, le-a asamblat, le-a cântărit și le-a transmutat și a creat cu ele douăsprezece semne în Univers și anume: Berbecul, Taurul etc., etc.; douăsprezece luni în an.

Și aceste litere sunt cele douăsprezece directoare ale omului, după cum urmează: mâna dreaptă și mâna stângă, cele două picioare, cei doi rinichi, ficatul, fierea, splina, colonul, vezica, arterele.

L-a făcut să domnească pe *He,* și i-a pus o coroană; i-a amestecat unul cu altul și a creat cu el Berbecul în lume, *Nisan* (martie) în an și ficatul în om.

L-a făcut să domnească pe *Vau,* și i-a pus o coroană; i-a amestecat unul cu altul și a creat cu el Taurul în lume, *Iyyar* (aprilie) în an și bila în om.

L-a făcut să domnească pe *Zain,* și i-a pus o coroană; i-a amestecat unul cu altul și a creat cu el Gemenii în lume, *Sivan* (mai) în an și splina în om.

L-a făcut să domnească pe *Heth,* și i-a pus o coroană; i-a amestecat unul cu altul și a creat cu el Cancerul în lume, *Tammuz* (iunie) în an și stomacul în om.

L-a făcut să domnească pe *Teth,* și i-a pus o coroană; i-a amestecat unul cu altul și a creat cu el Leul în lume, *Ab* (iulie) în an și rinichiul drept în om.[1]

Prin cele câteva documente anterioare, ne putem da seama că Știința numerelor face parte din însăși esența Cabalei, și că aplicațiile sale sunt practic infinite. De la Cabală, Știința Numerelor a trecut în Franc-Masonerie, și pe bună dreptate F. Clavel, în *«Histoire pittoresque de la Franc-Maçonnerie»* („Istoria pitorească a Franc-Masoneriei"), pune în gura Venerabilului următoarele cuvinte: „Există în *Franc-Masonerie* un punct de asemănare cu doctrinele inițiaților din antichitate: este folosirea numerelor mistice". Martinismul îndeosebi a conservat o mare parte din tradiție, în acest sens ca și în multe altele; „catehismele" lui Elus Coens conțin aluzii transparente la mistica Numerelor. Martinez de Pasqually, ale cărui cunoștințe în materie de ezoterism evreiesc erau atât de întinse, a elaborat în *«Traité de la Réintégration des Etres»* („Tratat de reintegrare a ființelor") o întreagă aritmosofie care după părerea lui, nu putea fi cunoscută de oameni decât prin revelație divină: „Creatorul l-a instruit el însuși, prin mijlocirea trimisului său spiritual Heli, pe fericitul om Seth despre Știința Numerelor."

Iată, după opera lui Martinez de Pasqually, semnificația ezoterică a primelor douăsprezece numere.

„*Unitatea,* primul principiu al oricărei ființe, aparținând atât spiritual cât și temporal Creatorului divin."

„*Doi* este numărul confuziei, aparținând femeii (...). numărul doi este atribuit confuziei în care se găsesc spiritele perverse și oamenii care se alătură intelectului spiritelor rele."

„*Trei* este numărul care aparține pământului și omului (...). numărul 3 indică cele trei esențe spirituoase care constituie toate formele; mai indică, tocmai prin originea acelorași esențe, acțiunea directă a acelor spirite inferioare și ternare, de vreme ce au emanate din ele: *mercur, sulf* și *sare* pentru structura universului

[1] Papus, „Cabala", op. cit., pag. 191-194.

(...). Împărțim întreaga carcasă a unei forme umane în trei părți, și anume: trunchiul, capul și oasele Insulelor[1]. Nu putem contesta că aceste trei părți au forme și proporții diferite; ele sunt foarte deosebite unele de altele și le putem distinge ușor fără a opera nici o fractură între ele, decât cel mult rupând ligamentele cartilaginoase care le unesc pe toate trei la un loc; astfel, aceste trei lucruri formează un singur tot, prin această legătură intimă. Totuși, ele au fiecare proprietăți și facultăți diferite, iar aceste facultăți diferite sunt o aluzie perfectă la cele trei regnuri pe care le cunoaștem în natură: *animal, vegetal* și *mineral*. Aceste trei regnuri sunt conținute în forma terestră, la fel cum cele trei părți ale corpului omenesc despre care am vorbit sunt conținute în învelișul care înconjoară toată forma (...). Forma corporală a omului este susceptibilă de a conține trei genuri de vieți diferite, pe care le voi descrie în continuare. Prima este viața materiei, pe care o numim instinct sau viață pasivă, și care este înnăscută în forma animalului rezonabil ca și în cea a nerezonabilului. A doua este viața spirituală demoniacă ce se poate încorpora în viața pasivă. A treia e viața spirituală divină care le prezidează pe primele două."

„*Patru* este numărul cvadruplei esențe divine (...) e numărul spiritual divin de care s-a servit creatorul pentru emanarea spirituală a tuturor ființelor spirituale de viață (...). Numărul cuaternar este cel care contribuie la perfecțiunea formelor luate în materia indiferentă fiindcă dă mișcare și acțiune formei corporale și pentru că prezidează orice ființă creată ca fiind principalul număr din care au provenit toate. Astfel, îl numim numărul devenit puternic al Creatorului, conținând în el orice specie de număr al creației divine, spirituale și terestre. În sfârșit, numărul cuaternar este cel de care s-a servit Creatorul pentru emanarea și emanciparea omului, sau ale minorului spiritual (...). Vei regăsi în tine repetarea acestui număr cuaternar care te face să corespunzi cu Creatorul tău, și amândoi veți purta numărul cuaternar, și anume: 1. *axa centrală;* 2. *organul spiritelor inferioare;* 3. *organul spiritelor majore;* 4. *spiritele majore, organul divinității.* Din același Israel trupul tău, 1. organ al sufletului tău; 2. sufletul tău organ al spiritului major; 3. și spiritul major organ al Divinității 4 (...).

[1] Adică oasele *iliace*, care sunt oasele centurii pelviene, sau ale bazinului.

Numărul cuaternar este cel din care au provenit toate lucrurile temporale și toate acțiunile spirituale."

„*Cinci* este numărul spiritului demonic (...). Spiritele perverse au adăugat, din proprie inițiativă și cu de la sine putere, o unitate arbitrară numărului cuaternar de la originea lor, ceea ce le-a denaturat puterea spirituală și a transformat-o într-o putere mărginită și pur materială, sub conducerea unei căpetenii alese dintre ele. Iată de ce numărul cuaternar nu le mai aparține, iar numărul cvinar este cel al demonilor."

„*Șase* este numărul operațiunilor zilnice (...). Numărul senar e cel prin care Creatorul a făcut să iasă din gândirea sa toate soiurile de imagini, de forme corporale aparente care subzistă în cercul universal. Nu ne învață Geneza că Dumnezeu a creat totul în șase zile? Prin aceasta, nu trebuie să credem că Geneza a vrut să mărginească puterea Divinității atribuindu-i un timp limitat, fie de șase zile, fie de șase ani. Creatorul este un spirit superior pur, cu timp și durată succesivă, dar poate să fi operat șase gânduri divine pentru creația universală, iar acest număr 6 aparține efectiv creării oricărei forme de materie aparentă. Prin același număr, Creatorul face ca orice creație a sa, atât spirituală cât și temporală, să simtă durata timpului în care trebuie să subziste creația universală. Iată care sunt virtutea numărului senar și felul cum l-a folosit Creatorul."

„*Șapte* este numărul Sfântului Duh aparținând spiritelor septenare (...). Numărul septenar este numărul mai mult decât perfect pe care Creatorul l-a folosit pentru emanciparea tuturor spiritelor ieșite din imensitatea sa divină. Clasa spiritelor septenare trebuia să servească drept prim agent și drept cauză certă; pentru a contribui la operarea tuturor soiurilor de mișcare în formele create în cercul universal (...). Înțelepții au fixat numărul septenar printre discipolii lor la exemplul posterității secunde și septenare a părintelui lor Noe, în numărul căreia erau incluși și ei înșiși; au mai fixat astfel acest număr septenar și pentru că Eternul operase șase gânduri divine pentru creația universală și pentru că, în ziua a șaptea, a dat șapte daruri spirituale și a atașat șapte spirite principale întregii sale creații, spre a o susține în toate operațiile ei temporale, conform duratei septenare pe care i-a fixat-o.

Primele șapte etape ale posterității lui Noe au luat acest exemplu pentru a-și dirija conduita, în scopul de a le perpetua oamenilor din viitor cunoașterea și corespondența acestor șapte spirite principale pe care Creatorul le atașase în universul său pentru a instrui creatura inferioară și minoră a voinței lui, și a o eleva, prin acest mijloc și prin cel al inteligenței spirituale, la nivelul cunoașterii perfecte a operelor divine. Sfânta Scriptură ne mai învață același lucru și prin cei șapte îngeri, șapte arhangheli, șapte serafini, șapte heruvimi, cele șapte locuri spirituale, cele șapte tronuri, cele șapte dominații, cele șapte puteri, cei șapte judecători ai lui Israel, cei șapte conducători principali care au trăit sub Moise sau Aaron, cei șaptezeci de ani de captivitate ai lui Israel, cele șapte săptămâni ale lui Daniil, cele șapte zile ale săptămânii temporale, cele șapte daruri ale lui Christos către apostolii lui, dintre care s-au ales cei șapte părinți principali dintâi ai Bisericii creștine, care au exercitat cele șapte ordine spirituale printre discipolii lor; policandrul cu șapte ramuri a fost pus în Templul lui Solomon și mai este reprezentat și acum în Biserica San Pietro din Roma. Numărul septenar se calculează filozofic prin șapte mii de ani, în ceea ce privește temporalul și durata; dar când Scriptura spune că în cea de-a șaptea zi Dumnezeu și-a dedicat propria operă binecuvântând creația universală, trebuie ca prin această binecuvântare să înțelegem joncțiunea celor șapte spirite divine principale pe care Creatorul le-a reunit în toate creaturile cuprinse sau conținute în întreaga sa creație universală. Această joncțiune a celor șapte spirite principale ne este indicată prin operarea celor șapte planete care determină modificarea, temperatura și sprijinul acțiunii universului. În sfârșit, universul, după ce a fost conceput, în întreaga sa perfecțiune, prin numărul septenar, va fi de asemenea reintegrat prin același număr în imaginația celui care l-a conceput.

„*Opt* este numărul spiritului de două ori puternic care-i aparține lui Christos, (...) numărul dublei puteri spirituale divine care-i fusese încredințată primului minor, pentru ca să manifeste gloria și justiția Eternului contra spiritelor prevaricatoare. Aceasta este puterea divină pe care au cunoscut-o părinții tăi sub numele de Abraham, Isaac și Iacob. Dar Adam, pierzând această dublă putere prin crima sa, a fost redus la puterea sa simplă de minor; posteritatea lui a devenit rătăcitoare și tenebroasă ca el; iar omul

nu mai poate obține de la Creator această dublă putere fără eforturi nesfârșite și fără a suferi pedeapsa trupului, a sufletului și a spiritului. În sfârșit, acest număr este cel pe care Creatorul îl hărăzește Aleșilor spirituali pe care vrea să-i favorizeze și să-i pregătească pentru manifestarea gloriei lui.

„*Nouă* este numărul demonic care aparține materiei (...). Unește numărul cvinar cu cel cuaternar și vei avea numărul subdiviziunii esențelor spirituoase ale materiei și pe cele ale esențelor spirituale divine, și aceasta prin joncțiunea numărului cvinar, imperfect și coruptibil, cu numărul cuaternar, perfect și incoruptibil. Prin această joncțiune, omul își degradează puterea spirituală divină, transformând-o în putere spirituală demonică, și tot astfel a avut loc și crima lui Adam, crimă care a prilejuit o revoluție de neconceput printre toate ființele spirituale.

„*Zece* este numărul divin (...). Din același număr denar provin toate ființele spirituale majore, inferioare și minore, precum și toate legile acțiunii, fie spirituale, fie spirituoase. Adunarea celor patru numere conținute în cuaternar dă în acest mod zece: 1 + 2 + 3 + 4 = 10, și prin diferitele joncțiuni ale acestor numere diferite vei concepe felul cum au provenit toate lucrurile (...). Există zece patriarhi, există zece nume spirituale care operează cultul Divinității prin propriul său număr denar.

Numărul *Unsprezece* este opus[1] tuturor speciilor de forme corporale complete, analog corpului terestru și tuturor celor care provin din el.

Doisprezece a fost principiul diviziunii timpului."

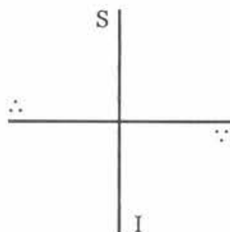
Aceasta este, în linii mari, aritmozofia, doctrina celui care a fost primul inițiator al Venerabilului nostru Maestru Louis Claude de Saint-Martin.

După cum am spus deja mai sus, inițierea martinistă întrebuințează limbajul simbolic al numerelor, în care studiul său ocupă un loc important: astfel, pentru inițiatul de gradul întâi,

[1] În textul „Tratatului Reintegrării Ființelor" scrie *«opposé»* („opus"), dar e posibil să fie o greșeală de tipar, și în realitate autorul să fi scris *«apposé»* („aplicat").

luminarii şi dispoziţia lor predau doctrina ezoterică a UNITĂŢII, legea Ternarului şi raporturile sale. Iniţiatului de gradul doi, simbolistica profundă a celor două coloane îi dă cheia opoziţiilor din întreaga natură: aceste coloane, de culori diferite deşi identice ca esenţă, în aparenţă opuse una alteia, se armonizează în unitatea ternarului intermediar, tabela de iniţiere elucidată de triplul ei ternar luminos. Numai iniţierea permite să se găsească, prin cunoaşterea legilor echilibrului, termenul comun care uneşte toate contrariile. În sfârşit, iniţiatului de gradul trei, semnăruta distinctivă a ordinului S ∵ I ∴ îi indică prin ea şi numai prin ea însăşi dezvoltările ritualului simbolic. Punctele dispuse în două triunghiuri opuse reprezintă dispoziţia luminarilor şi situaţia lor simbolizând ∵ ternarul în cele trei lumi.

Opoziţia celor două litere S şi I, precum şi opoziţia celor două triunghiuri, arată pentru orice ochi perspicace cele *două coloane* în poziţia lor activă (literă) şi pasivă (puncte), opoziţie verticală şi opoziţie orizontală.

Aceasta este cheia cuaternarului, cheia simbolisticii Crucii.

CAPITOLUL 8

NUMERELE ŞI ŞANSA

Studiul Numerelor joacă un rol considerabil în lucrările mistice, şi vom aborda una dintre cele două probleme interesante pe care le pune acest studiu.

Prima problemă care ne preocupă este cea privitoare la Şansă, cuvânt magic care poate clinti chiar şi cele mai sceptice spirite.

Există oameni care nu cred nici în Dumnezeu, nici în Diavol, însă cred cu fervoare în Şansă, în noroc, precum şi în neşansă şi în ghinion.

Or, Şansa există în mod perfect, poate fi chiar fixată dacă fuge, chemată dacă se îndepărtează, şi constatată când se apropie.

Dar cum?

Există trei factori care prezidează fixarea sau revenirea Şansei: Voinţa umană, Providenţa şi Fatalitatea. Şansa este deci o problemă veritabilă, capabilă să intereseze orice suflet avid de lucruri misterioase, precum şi orice spirit pozitiv şi dornic să descopere originea forţelor terestre.

Fiecare fiinţă omenească posedă un număr caracteristic care dă cheia formulei Şansei sale, sau motivele anumitor Neşanse. Astfel, mai multe persoane au remarcat că un anumit număr însoţea întotdeauna actele cele mai importante din viaţa lor, iar acest număr e cel care caracterizează tocmai acele persoane. Dar există şi altele, inamice din principiu ale oricăror superstiţii sau prea ocupate cu alte chestiuni, care n-au reuşit să remarce nimic de acest gen.

Prin urmare, cum putem găsi numărul caracteristic?

Aceasta ne vom strădui să arătăm.

Mai întâi, trebuie să notăm cu grijă data naşterii, în special pe aceea a zilei din lună. Astfel, în multe cazuri, o persoană născută într-o zi de treisprezece va avea acest număr ca semn al Şansei sale în viaţă.

Apoi, trebuie să notăm evenimentele cu adevărat importante din viaţă şi să comparăm datele cu data naşterii.

În sfârşit, dacă aceste mijloace nu au dat rezultate nete, va fi de ajuns să luăm alfabetul cu raporturile sale numerale şi să înlocuim fiecare literă a numelui de familie şi a fiecărui prenume cu cifra sa, apoi să facem adunarea totală şi să împărţim suma obţinută la 9.

Cifra care rămâne reprezintă numărul cabalitic.

Pe de altă parte, zilele săptămânii care prezidează naşterile sunt un ghid destul de util pentru determinarea planetei dominante.

Reţinând bine ziua care v-a prezidat naşterea, veţi avea indicaţii preţioase pentru a fixa numărul Şansei[1]

[1] În ceea ce priveşte loteriile, îi recomandăm cititorului capitolul IV din «*Traité méthodique de Magie pratique*» („Tratat metodic de Magie practică"), de Papus – capitol intitulat: „Magia Numerelor şi loteriile".

CAPITOLUL 9

NUMERELE ŞI DATELE

A doua problemă constă într-un alt calcul, dintre cele mai interesante.

Făcând suma unui număr care reprezintă data naşterii unei persoane sau ziua unei fapte istorice, obţinem un nou număr care poate elucida într-o manieră curioasă multe evenimente, personale sau istorice – după caz.

Dar trebuie să stabilim anumite distincţii fără de care ne-am pierde în aceste cercetări. Rândurile următoare sunt consacrate examinării diferitelor faze ale problemei.

Să luăm, de exemplu, o dată istorică: 1871 – constituirea definitivă a Imperiului German.

Putem consulta numerele în trei feluri:

1) Adunând TOATE CIFRELE NUMĂRULUI. Astfel, 1871 dă 1 + 8 + 7 + 1 = 17.

$$\begin{array}{r} 1871 \\ 17 \\ \hline 1888 \end{array}$$

Continuăm la fel:

$$\begin{array}{rl} 1888 & = 25 \\ 25 & \\ \hline 1913 & = 14 \\ 14 & \\ \hline 1927 & \end{array}$$

2) În loc de a aduna toate cifrele numerelor, putem să facem doar suma ULTIMELOR DOUĂ.

Aceasta ne dă o nouă serie:

1871 — 7 + 1 = 8
8
1879 — 7 + 9 = 16
16
1895 — 9 + 5 = 14
14
1909 — 0 + 9 = 9
9
1918

3) Mai putem aduna și DOAR ULTIMUL NUMĂR SAU ULTIMA CIFRĂ a fiecărui an, obținând astfel o a treia sursă de studii.

1871	1892	1914
1	2	4
1872	1894	1918
2	4	8
1874	1898	1926
4	8	6
1878	1906	1932
8	6	2
1886	1912	1934
6	2	
1892	1914	

4) Până aici, totul este matematic. Putem face apel la imaginație, amestecând fără nici o regulă diversele metode. Cifrele totale urmate de adăugarea unei cifre pentru a reveni la acea a ultimelor două. Nu vom cita acest procedeu decât pentru memorie, căci lasă prea mult loc arbitrarului și imaginației.

Datele pe care le-am studiat sunt cea a întemeierii Imperiului German și derivatele sale.

După aceste metode, să examinăm acum viața Împăratului Wilhelm al II-lea.

Wilhelm al II-lea s-a născut în 1859.

1859 — 1 + 8 + 5 + 9 = 23, deci 23 de ani:
23
1882 — apoi peste 19 ani, deci la 41 de ani:
19
1901 — apoi peste 11 ani, deci la 52 de ani:
11
1912 — apoi peste 13 ani, deci la 65 de ani:
13
1925 — apoi peste 17 ani, deci la 82 de ani:
17
1942

Adunarea ultimelor două cifre ale fiecărei date ne dă:

1859
14
1873 — apoi: 1883-1894-1907-1914-1919-1929-1940.

Adunarea numai a ultimei cifre ne dă:
1859-1868-1876-1882-1884-1888-1896-1902-1904-1908-1916-1922-1924-1928-1936-1942

Cele mai interesante de studiat sunt numerele care revin identice, sau foarte apropiate, în serii diferite.

Noi studii ar permite să aflăm cum se determină care dintre acești ani ai unei existențe sunt favorabili și care sunt defavorabili. Numerele pare sau impare și astrologia ar juca aici un rol important, dar acest studiu ar ieși din cadrul actualei lucrări. Fiecare să se apuce de treabă și să-și facă horoscopul personal cu ajutorul

numerelor. Vom da un exemplu, luând propria noastră dată de naştere, şi anume 1865.

Revoluţia zodiacală a horoscopului: ultima cifră.

1865-1870-1877-1884-1888-1896-1902-1904-1908-**1916**-1922-1924.[1]

[1] Moartea fizică a lui Papus a avut loc în anul 1916. Este curios de constatat că Numerele indică această perioadă ca o dată importantă pentru el.

CAPITOLUL 10

NUMERELE ŞI ISTORIA

Limba Numerelor este aproape necunoscută de cercetătorii epocii noastre. Abia se începe o bâlbâire a alfabetului. Totuşi, acest limbaj misterios este o cheie activă a profeţiilor privitoare la indivizi, familii şi state. S-au efectuat multe cercetări pe acest subiect. Vom semnala sagacităţii cititorilor numai două opere importante.

Prima dintre aceste două lucrări se intitulează: *«Recherches sur les fonctions providentielles des Dates et des noms dans les annales de tous les Peuples»* („Cercetări asupra funcţiilor providenţiale ale Datelor şi ale numelor în analele tuturor Popoarelor"). Publicată anonim, această operă remarcabilă a fost scrisă de François Jean-Baptiste Mouesan, Conte de la Villirouet.[1] Subiectul expus în acest remarcabil tratat este în întregime nou, ca şi metoda care e prezentată foarte clar şi cu o simplitate perfectă. Lucrarea a devenit rară încă de la apariţie, pentru că dezvăluie în întregime sensul providenţial al Ştiinţei Numerelor şi nu este un studiu pur teoretic, ci un minunat sistem ştiinţific degajat de miile de fapte aduse de istoria universală.

Iată principalele extrase, precum şi o mică parte din concluzie.

[1] Paris, Dumoulin, 1852, VI-294 pagini. Autorul s-a născut la Lamballe, în 24 iunie 1789. Le semnalăm eruditilor că există o continuare a „Cercetărilor...", sub titlul: *«Le roi Jésus monarque universel et divin Soleil de l'Humanité»* („Regele Iisus, monarh universal şi Soare divin al Omenirii"), unde Istoria analizată are un punct de vedere nou; Rennes, 1873. De La Villirouet mai este şi autorul cărţii: *«Les chiffres du règne de Napoléon, ou l'histoire d'hier et d'aujourd'hui»* („Cifrele domniei lui Napoleon, sau istoria de ieri şi de azi"), Rennes, 1870.

PRIMA CLASĂ DE FENOMENE[1]

Raport numeric al datelor extreme, privind cifra totală a suveranilor unui stat sau ai unei dinastii

1) *Există un raport constant între numărul efectiv al şefilor unui stat oarecare, sau principii unei dinastii,* ***şi suma cifrelor*** *fie a primei sau a ultimei date, fie a acestor două date reunite.*

I. FRANŢA

A. MEROVINGIENII... 13.

1. Încoronarea primului Merovingian, Clodion[2], în **427,** an ale cărui trei cifre, 4, 2 şi 7, adunate, dau .... **Treisprezece.**
2. Încoronarea lui Clovis, adevăratul fondator al monarhiei, în **481;** suma cifrelor 4, 8 şi 1, la fel ca mai sus .... **Treisprezece.**
3. Încoronarea lui Childéric al II-lea, ultimul dintre regii neleneşi, anul **670**[3]; din nou .... **Treisprezece.**
4. Încoronarea lui Childéric al III-lea, ultimul dintre toţi Merovingienii leneşi şi neleneşi, în **742;** iarăşi .... **Treisprezece.**

Or, în măsura în care incertitudinea acelor vremuri din vechime ne permite să exprimăm o afirmaţie, **Treisprezece** este numărul regilor din prima dinastie care au guvernat personal.

		Sume
1. CLODION	**427**	**13**
2. Mérovée	448	16
3. Childéric I	458	17
4. CLOVIS	**481**	**13**
5. Childebert	511	7
6. Clotaire I	558	18
7. Caribert	561	12

[1] Op. cit., pag. 1 şi 2.
[2] Îl vom omite aici pe Pharamond, a cărui existenţă e contestată.
[3] După Childéric al II-lea, asasinat în 673, a început regimul Primarilor palatului.

8. Chilpéric I	567	18
9. Clotaire al II-lea	584	17
10. Dagobert I	628	16
11. Clovis al II-lea	638	17
12. Clotaire al III-lea	655	16
13. CHILDÉRIC al II-lea	**670** 6, plus 7 egal	**13**

Treisprezece regi.

OBSERVAŢIE. Pentru aplicarea regulii postulate, ar fi de ajuns numai una dintre datele extreme; şi iată *trei,* ba chiar *patru,* inclusiv anul 742 al lui Childéric al III-lea, care reproduc exact numărul **Treisprezece:** rezultat cvadruplu cu atât mai frapant, cu cât fiecare dintre cele zece epoci intermediare dă o sumă diferită.

A DOUA CLASĂ DE FENOMENE[1]

Raport combinat al Literelor, Numelor şi Cifrelor anilor, la numărul Suveranilor

Elementele alfabetice ale numelui primului şi ultimului prinţ dintr-un imperiu sau dintr-o dinastie sunt numărate fie separat, fie combinate cu suma cifrelor epocilor extreme, corespunzând întotdeauna întregii suite a suveranilor acestui imperiu şi ai acestei dinastii.

Iată probele multiplicate ale acestui nou raport:

I. FRANŢA

A. MEROVINGIENI... 13, 14, 22.

Până la Leneşi, numărăm 13 şi chiar 14, inclusiv Pharamond; dar CLODION trece, în general, drept primul rege, iar MÉROVÉE, fiul lui, este cel care a numit dinastia.

a) Clodion	7 Litere	
Mérovée	7 —	Regi
	14	**14**

[1] Op. cit., pag. 69 şi 70.

b) Clodion (primul rege)	7 —	
Clovis, fondator	6 —	
	13	13
C) Clodion	7 —	
Clovis	6 —	Regi
Childéric al III-lea	9	
	22	22

(22 Regi, inclusiv Leneşii)

A TREIA CLASĂ DE FENOMENE[1]

Raporturi omonimice între termenii extremi ai Imperiilor şi ai Dinastiilor

După ce am dovedit concludent raportul continuu dintre numărul domniilor şi suma anilor, apoi concordanţa cu cifra suveranilor, a datelor şi a numelor combinate, vom studia o funcţie deosebită a acestora, care constă în repetarea armonică şi în revenirea aproape infailibilă a aceluiaşi nume propriu, la originea şi la dispariţia fie ale familiilor, fie ale societăţilor. Istoria veche şi modernă consacră prin numeroase fapte realitatea acestui nou fenomen.

I. ISTORIA VECHE

Omonimii ale numelor extreme

A. ISTORIA SFÂNTĂ

1. *PATRIARHI* – IUDA ... IUDA.

IUDA, unul dintre cei doisprezece fii ai lui Iacob, îl vinde pe fratele său Iosif, nume care înseamnă MÂNTUITORUL.

IUDA, unul dintre cei doisprezece fii spirituali, sau discipoli ai adevăratului Iacob, îl vinde pe fratele şi maestrul său Iisus, al cărui nume are acelaşi sens cu cel al lui Iosif.

[1] Op. cit., pag. 84 şi 85.

2. IACOB, IOSIF – IACOB ... IOSIF.

În ordinea genealogică, la fel cum Iosif îi succede tatălui său Iacob, şi Iacob, strămoşul Domnului nostru, se găseşte urmat de (Maria şi de) Iosif.

3. IOSUA – IISUS.

Iosua (anagramă, Isus) sau Iisus, punându-i pe evrei în posesia Canaanului, îi corespunde lui Iisus, care a introdus poporul ales al aleşilor, în adevăratul Pământ al Făgăduinţei.

4. *MARI PREOŢI* – Eliazar ... Eliazar.

Fondator ... Aaron

Primului mare preot care-i succede, numit ELIAZAR, îi răspunde pontiful ELIAZAR, care încă de pe vremea lui Iisus Christos a exercitat suveranitatea sacrificatoare.

A PATRA CLASĂ DE FENOMENE[1]

Ordinea profetică a cifrelor

Semnele numerice ale unei epoci extreme, luate după valoarea lor absolută şi în ordinea poziţiilor lor respective, au fiecare câte un sens profetic care îi este propriu.

Cu alte cuvinte, fiecare cifră este, în particular, un adevărat ecou, un monitor fidel al viitorului, care anunţă domniile cele mai importante, ca şi evenimentele cele mai caracteristice ale unei naţiuni sau ale unei familii suverane.

Această a patra lege ar rezista cu brio şi la proba unei verificări generale şi aprofundate. Pentru a nu obosi cititorii, nu vom da decât câteva exemple, care vor fi de ajuns pentru a-i înscrie pe calea cea bună pe aceia care doresc s-o examineze mai în detaliu.

I. IMPERIUL ROMAN DE APUS

Data sigură a primei împărţiri care a divizat provinciile romane în două imperii distincte este ANUL **364**, CÂND Apusul

[1] Op. cit., pag. 100-103.

i-a revenit lui Valentinian I. Spunem că fiecare dintre cele trei semne, 3, 6 şi 4, ale acestei date, fiind studiat în rangul pe care-l ocupă, pare să desemneze expres o epocă, o domnie sau un fapt de o importanţă deosebită.

Să prezentăm mai întâi, pentru a fi totul clar, succesiunea nominală a împăraţilor din Apus:

1. VALENTINIAN I, 26 februarie **364**
2. Valentinian al II-lea (sugrumat în 392)................ 375
3. Şi Graţian, fratele său interregn 375
   Interregn.
4. Teodosie cel Mare 394
5. Honorius, 17 ianuarie............................ 395
   Mort în 423. Sub el, Roma fost asediată de trei ori de Alaric.
   Interregn.
6. Valentinian al III-lea, 25 octombrie.................. 425
   Mort în 26 martie 455. După el, Maxim, care nu e numărat, domneşte trei luni.
7. Avitus domneşte paisprezece luni 455
   Interregn.
8. Majorian, 1 aprilie 457
   Prinţ de merit, asasinat în 461.
9. Severus al III-lea, 19 noiembrie 461
   Mort în 15 august, 465.
   Interregn.
10. Anthemius (asasinat în 472) 467
11. Olybrius (domneşte şapte luni) 472
    Interregn.
12. Glyccerius, 5 martie............................. 473
13. Iulius Nepos, 24 iunie 474
    Detronat în 24 august, 475.
14. Augustul, 31 octombrie 475
    Demis în 476.

În total, 14 împăraţi; şi numai 13, dacă nu-l numărăm pe Graţian, care a domnit simultan cu fratele său Valentinian al II-lea.

ANALIZA DATEI 364

Trei... Prima cifră, **3**, indică faptul că trebuie să numărăm trei împăraţi, pentru a ajunge la o perioadă culminantă, la domnia marelui TEODOSIE.

Şase... A doua cifră, **6**, anunţă: 1) că trebuie să numărăm şase împăraţi, de la Teodosie – ceea ce conduce la o epocă INVERSĂ, domnia lui Olybrius cel demn de dispreţ, a cărui apariţie de câteva luni, urmată de un ultim interregn, a fost semnul înainte-mergător al căderii definitive; 2) că al şaselea, după primul inclusiv, este Valentinian al III-lea, a cărui domnie de douăzeci de ani, împreună cu faptele celebrului Aeţius, au adus o ultimă strălucire peste agonia Imperiului Roman.

Patru... 1) Avertizează să trecem, în primul rând, la al patrulea succesor al lui Olybrius inclusiv, adică la Romulus Augustul, care a fost ultimul dintre Cezarii din Apus; 2) la al patrulea succesor al primului Valentinian, Împăratul Honorius, care a domnit douăzeci şi opt de ani, şi sub care Roma a fost cucerită şi prădată de două ori de Alaric. În fond, după Teodosie, VALENTINIAN AL III-LEA şi HONORIUS sunt singurii conducători ai imperiului a căror domnie prezintă un oarecare interes istoric, la fel cum Olybrius şi Augustul au împlinit sfârşitul umilitor al destinului Cetăţii Eterne.

A CINCEA CLASĂ DE FENOMENE[1]

Raporturile adunării la o dată a sumei cifrelor sale

Armoniile cronologice sunt atât de inepuizabile, abundă în combinaţii atât de variate, încât participă vizibil chiar la infinitatea numerelor; deja câteva caracteristici parţiale ale formulei pe care o vom studia au apărut în anumite producţii fugitive ale presei. Unele fapte de această natură nu puteau să nu atragă atenţia, printr-

[1] Op. cit., pag. 120-122.

o trăsătură de singularitate mereu mai mult sau mai puţin picantă. Dar, atâta vreme cât se produc ca nişte cazuri izolate, cu titlu de coincidenţe excepţionale, trebuie să mărturisim că nu dovedesc nimic, şi că toată valoarea lor se reduce la a surprinde sau a distrage un moment spiritele pasive. Nu la fel stau lucrurile când s-a recunoscut că un principiu comun le asociază unele cu altele, şi când nodul lor secret se dezvăluie într-o manieră categorică. Atunci, aceste fenomene dobândesc o semnificaţie serioasă, iar importanţa lor profetică devine una dintre cele mai manifeste.

Pentru a demonstra sistemul particular al raporturilor pe care le scoate în relief adunarea la o dată extremă, fie aceea a sumei totale ori parţiale a elementelor, fie a sumei cifrelor acestei sume însăşi, nu este necesar să interogăm cronicile unui mare număr de oameni; iar cercetătorii pot rămâne restrânşi într-un cerc de verificări mult mai strâmt. Mărginită la o istorie particulară, de exemplu la cronologia regilor Franţei, proba poate fi totuşi concludentă; şi chiar, în loc de a ne întinde să facem din principiul postulat o aplicaţie urmată la fiecare domnie, de la Clovis până la Ludovic al XVI-lea, nu ne vom opri numai la cele mai importante.

Să începem prin a enunţa clar această a cincea regulă armonică:

Raporturile sunt produsele obţinute prin adunarea, la anii radicali, a sumei şi, la nevoie, a sub-sumei cifrelor lor; iar această sumă sau subsumă, adăugată la fiecare rezultat nou, degajează succesiv toate epocile importante ale unei domnii oarecare.

Numim aici ani **radicali** acei ani ai naşterii sau ai încoronării fiecărui rege.

I. CLOVIS

ANI RADICALI

Naştere	**465**	Încoronare	**481**
Suma lui 465	**15**		
Suma lui 15	**6**		

COINCIDENŢE

1) A	465	
Adăugaţi suma	15	
Aveţi primul an al domniei	480	81
2) Adăugaţi subsuma	6	
	486	
Victoria lui Clovis la Soissons	486	
Încoronarea	481	
Suma radicală	15	
3) Victoria lui Tolbiac, conversie	496	
Suma radicală	15	
4) Moartea lui Clovis	511	
	481	
Subsuma lui 15 înmulţită cu 2 = 6 ... 12	12	
5) Căsătoria lui Clovis	493	
Suma radicală	15	
6) Victoria lui Vouillé	508	507

A ŞASEA CLASĂ DE FENOMENE[1]

Anagramarea sau inversarea datelor

Există o corespondenţă expresă şi permanentă între data originală şi perioada duratei unui imperiu, a unei societăţi, a unei familii; iar acest raport se relevă inversând cifrele – adică, luând anagrama totalităţii sau a unei părţi din anul radical şi, în caz că aceasta este insuficientă, anagrama ultimei date.

Prin urmare, vom încerca să demonstrăm, cercetând analele tuturor popoarelor, că:

Inversarea regulată a semnelor cronologice reproduce: fie durata exactă a imperiului sau a dinastiei, fie epoca precisă a căderii acesteia, fie o mare schimbare sau criză politică, fie, în sfârşit, un alt eveniment de prim ordin.

[1] Op. cit., pag. 143-145.

I. ISTORIA VECHE

Mai cu seamă în studiul corespondențelor misterioase și al acordurilor divine ascunse în cronologie sub voaluri atât de transparente, incertitudinile acestei științe devin un inconvenient dintre cele mai serioase și o dificultate insurmontabilă. Vom încerca totuși să verificăm existența acestei a șasea legi, observând epocile anterioare ale epocii creștine; și, pentru a ne atinge scopul, pentru a obține un anumit număr de raporturi, dacă nu riguroase, cel puțin apropiate, ne vom baza calculele nu pe numărul foarte contestat al anilor trecuți de la Facerea Lumii, ci pe al celor numărați înainte de Iisus Christos. Întrucât această ultimă bază oferă, pentru istorici, mult mai puține variațiuni decât prima, vom găsi aici elemente mai sigure pentru a stabili data reală a fiecărui eveniment.

I. EVREII

A. DURATA CONSTITUIRII EVREIEȘTI

De la ieșirea din Egipt până la decăderea regatului lui Iuda[1]

Ieșirea din Egipt, înainte de Iisus Christos	1491 ani
Iuda distrus, înainte de Iisus Christos	588 ani
Durata independenței	903 ani

Să vedem acum rezultatul inversării celor doi ani extremi, 1491, 588

588 anagramat	885
1491 – 91 anagramat	19
Rezultatul dublei inversări	904
Perioada de existență	903

[1] Vom aplica, în toate calculele, vechiul sistem cronologic – adică pe cel al lui Usserius, adoptat de Bossuet și de toți scriitorii din secolul al XVIII-lea.

A ȘAPTEA CLASĂ DE FENOMENE[1]

Funcția extraordinară a numărului literelor din primul nume

Când întreaga suită de suverani ai unui stat sau de conducători ai unei societăți oarecare prezintă o nomenclatură considerabilă care depășește limitele obișnuite, pentru a determina cifra adevărată, trebuie: 1) în primul rând să se ia numele fondatorului sau, în lipsa lui, numele încheietorului, și să i se numere toate literele; 2) să se adune între ele atâtea date, începând cu anul radical, câte elemente alfabetice conține numele primitiv. Această operație complexă va reproduce întocmai numărul exact de conducători care s-au succedat de la început și până la sfârșit.

Această combinație nouă de nume proprii și ani este un fapt dintre cele mai neașteptate; dar, înainte de a-i deduce probele, trebuie mai întâi să atragem atenția că, pentru a ajunge la un rezultat riguros, e indispensabil ca succesiunea să fie sigură. Or, această certitudine pozitivă este un element pe care degeaba l-am căuta în analele anterioare erei creștine și care nu există nici chiar în majoritatea nomenclaturilor istoriilor moderne. Vom spune, în al doilea rând, că regula nu este aplicabilă atunci când succesiunea cronologică e puțin numeroasă; căci trebuie să înțelegem că suma datelor ar atinge, în asemenea cazuri, un număr prea mare. În al treilea rând, se impune să amintim că ortografia numelor proprii constituie o dificultate stânjenitoare, din moment ce ar fi firesc ca fiecare nume să fie scris în limba căreia îi aparține. Reiese că această din urmă regulă nu poate guverna decât un număr de serii destul de limitat. Dar, pe de altă parte, întrucât este mai complicată decât cele precedente, cu cât sunt mai mulți anii înlănțuirii, cu atât mai surprinzătoare devine precizia raporturilor – o precizie nemaiîntâlnită, după cum vom observa în diversele exemple care urmează.

[1] Op. cit., pag. 198-200.

I. MARII PREOŢI AI EVREILOR

Să încercăm o primă aplicare la **optzeci şi unu** de mari preoţi ale căror nume se găsesc consemnate în analele evreieşti. Prin urmare, trebuie să luăm numele celui dintâi, care este AARON, compus din CINCI LITERE, se numără PRIMELE CINCI DATE sau anii PRIMILOR CINCI pontifi evrei, şi se verifică, dacă suma acestor date îl va reproduce pe 81. Aici însă, ne izbim de o dificultate insurmontabilă. Anii celor de-al patrulea şi al cincilea pontifi, ABIZUE şi BOCCI, care au slujit sub Judecători, sunt absolut necunoscuţi. Absenţa acestor elemente necesare ne obligă în consecinţă să acţionăm asupra unui alt punct extrem al nomenclaturii, închisă de PHANNIAS sau PHANASUS, al optzeci şi unulea şi ultimul mare preot, ale cărui ambele nume conţin fiecare câte OPT LITERE.

PHANNIAS .... PHANASUS
8 8

Regula de mai sus impune deci să numărăm şi opt date, pornind de la aceea a lui Phannias, pentru a ajunge până la a opta.[1]

		Anul hirotonisirii	Suma
Al 81-lea	1. Phannias – anul lui Iisus Christos	**69** (70)	15
Al 80-lea	2. Matei	**64** (65)	10
Al 79-lea	3. Iisus, fiul lui Gamaliel	64	10
Al 78-lea	4. Iisus, fiul lui Ananus	64	10
Al 77-lea	5. Ananus	63	9
Al 76-lea	6. Iosif	63	9
Al 75-lea	7. Ismael	63	9
Al 74-lea	8. Ananias	63	9
	Suma totală a celor opt date		81
	Numărul egal al marilor preoţi		81

[1] Pentru această nomenclatură, vezi dicţionarul lui Dom Calmet.

* * *

Dacă toate literele unui nume, dacă toate semnele numerice ale unei epoci, sunt penetrate în mod invizibil de un principiu al vieţii, adică de un germen şi de un gând de viitor, dacă semnificaţia şi valoarea lor proprie conţin un element profetic, pe cea mai bună dreptate faptele însele, persoanele la care se raportează aceste nume şi aceste date trebuie să participe cu acelaşi caracter. Căci puterea figurativă, spiritul de divinaţie, este ceea ce, prin asimilarea sau încorporarea în lucrurile şi personajele istorice, prin uniunea cea mai intimă, trebuie să descindă până la semnele simple ale acestor lucruri, ale acestor personaje, şi nu ca mai întâi să vină aceste semne, pentru a se comunica faptelor pe care le exprimă şi de care depind. Aceasta este ordinea naturală şi necesară a unei asemenea generări. Or, dacă ar fi cu adevărat aşa, înteaga istorie ar fi o reflectare a viitorului în trecut, o oglindă figurativă a timpurilor viitoare, un sistem universal de tipuri şi de predicţii, un ansamblu armonios de aluzii şi de raporturi a cărei radiere infinită ar gravita mai cu seamă asupra anumitor epoci care le-ar domina pe toate celelalte. Iată unde duc firele inducţiei şi regulile analogiei. Acelaşi este şi rezultatul general şi definitiv al cercetărilor noastre asupra funcţiei numerelor.[1]

[1] Op. cit., pag. 282-283.

CAPITOLUL 11

NUMERELE ŞI POPOARELE

A doua lucrare din care publicăm un lung pasaj îi aparţine maiorului Robert Bruck şi este intitulată: *«Manifeste du Magnétisme du Globe et de l'Humanité»* („Manifest al Magnetismului Globului şi Omenirii").[1]

Robert Bruck a fost un geniu necunoscut al generaţiei sale, iar de-atunci l-a uitat toată lumea; totuşi, întreaga sa operă[2] demonstrează exactitatea aproape absolută a legii istorice şi fizice postulate de el. Iat-o, expusă în câteva cuvinte:

Bruck demonstrează în mod categoric şi irefutabil că Pământul este parcurs de curenţi magnetici care urmează direcţia aproximativă a meridianelor. Influenţele meteorologice şi astronomice modifică viteza acestor curenţi, care în consecinţă diferă în toate punctele de pe suprafaţa globului. Prin urmare, reiese că există un meridian magnetic, unde viteza atinge valoarea maximă. Acest curent maxim se deplasează dinspre Orient către Occident, suferind fluctuaţii săptămânale, lunare, anuale, cvadrienale, la şaisprezece ani, cvincvaseculare etc.

Aceşti curenţi au o acţiune foarte puternică asupra intensităţii vieţii vegetale, animale, intelectuale; influenţa lor reiese vizibil în urma unui număr aproape infinit de observaţii, *iar istoria demonstrează că acolo pe unde trece curentul magnetic cu viteză*

[1] Rezumat succint al magnetismului terestru şi al influenţei sale asupra destinelor omeneşti. Bruxelles, Guyot, pag. 141-80.

[2] Robert Bruck, maior de geniu belgian, născut la Dirkirch (Luxembourg), a murit la Ixelles, în 21 februarie, 1870. Este autorul lucrărilor: *«Electricité ou Magnétisme du Globe terrestre»* („Electricitate sau Magnetism al Globului terestru"), Bruxelles, Delevingue et Callevwart, 3 vol; *«L'Origine des Étoiles filantes»* („Originea Stelelor căzătoare"), Bruxelles, Guyot, 1868; *«Étude sur la physique du globe»* („Studiu asupra fizicii globului"), Bruxelles, Macquardt, 1869; *«L'Humanité, son développement, sa durée»* („Omenirea, dezvoltarea şi durata ei"), Bruxelles, 1864, 2 vol.

maximă, civilizaţia şi puterea popoarelor al căror sol îl activează ating şi ele cel mai înalt nivel de dezvoltare.

O dată la fiecare cinci sute douăzeci de ani aproximativ, dominaţia albilor trece de la un popor la altul, urmând legile înlocuirii prin care a trecut întreaga specie.

O naţiune care parcurge ciclul complet al destinelor sale are nevoie de cinci sute douăzeci de ani pentru a-şi atinge perioada cea mai înaltă de evoluţie şi de alţi cinci sute douăzeci de ani pentru a decădea treptat.

Fiecare perioadă de cinci sute douăzeci de ani conţine treizeci şi două de perioade a câte şaisprezece ani fiecare, plus două perioade a câte patru ani, una la începutul ciclului, cealaltă la sfârşitul acestuia.

Aceste perioade de şaisprezece ani corespund şi unor schimbări în distribuirea dominatorilor omenirii de rasă albă şi, prin urmare, unor lupte pe viaţă şi pe moarte, mai mult sau mai puţin intense, între aceştia.

Dar să nu anticipăm şi să-i dăm cuvântul maiorului Bruck.

Electricitatea circulă în straturile superficiale ale globului, cu viteza magneto-electrică a magneţilor. Acumulările sale o fac să fie mai liberă; influenţa mediilor unde se concentrează, şi mai ales aceea a conductorilor care duc la aceste medii, influenţează mult libertatea ei de acţiune şi de expansiune şi-i modifică în proporţie considerabilă caracteristicile şi mişcările.

Am indicat în ce condiţii electricitatea devine galvano, magneto şi neuro-electricitate. În această ultimă calitate, ca fluid vital, adică în ipostaza de cauză primă, principală, fiziologică, acţionând asupra lumii morale, religios-filozofice şi politice, îşi joacă rolul principal. Studiul acestui rol constituie *Umanitatea.*

Corpul omului nu este, la propriu, decât o maşină sau un instrument întreţinut de circulaţia sângelui şi de aceea a fluidului nervos. Care este propulsorul sângelui şi al circulaţiei nervoase? Acest propulsor, numit *Magnetism,* trebuie să fie independent de voinţa omului, din moment ce acesta trăieşte material când doarme.

Propulsorul sângelui este inima, care acţionează ca o pompă aspiratoare şi împingătoare – ne învaţă *Fiziologia.* Aş dori s-o cred, dar în primul rând mi se pare că această pompiţă aspiratoare şi

împingătoare posedă o forță de injecție atât de puternică, încât ar fi dificil să nu bănuim existența unui element *vital*. Apoi, admițând pompa, voi întreba: dar unde este cel care pompează? Veți răspunde: respirația face să funcționeze pompa; atunci, cine acționează respirația? Pompa! Am intrat într-un cerc vicios. Dacă pompa determină respirația, respirația nu determină pomparea. Dacă există o acțiune reciprocă, un du-te-vino, o oscilație sau o mișcare de balans, e nevoie de un agent motor sau propulsor care să întrețină mișcarea.

Cel care face să funcționeze mașinăria umană este sistemul nervos; propulsorul acestuia e magnetismul terestru. Iată ce stabilește științific *Magnetismul globului* și ce va dovedi istoricește *Umanitatea*.

Aceasta din urmă va stabili, până la proba contrarie, că umanitatea s-a dezvoltat pe parcursul unor perioade cvincvaseculare, și că aceste perioade sunt tocmai cele ale revoluției sistemului magnetic secular.

PERIOADA CVINCVASECULARĂ UMANITAR-ISTORICĂ

Încă de pe vremea preistoriei, a existat întotdeauna un anumit popor în primul plan al omeniri, un popor inițiator sau civilizator, exercitând pe parcursul unei perioade de aproximativ cinci secole o acțiune preponderentă și dominantă, fizică și morală, asupra tuturor vecinilor săi.

Acest popor și vecinii lui formează nucleul omenirii; capitala sa este centrul acțiunii principale, cel al civilizației acelei perioade.

Popoarele care au ocupat astfel, succesiv, primul loc de *conducători* sau *șefi* au fost: 1) babilonienii; 2) egiptenii; 3) iudeo-fenicienii; 4) grecii; 5) romanii; 6) francii; 7) catolico-monahalii (Papalitatea); 8) francezii sau gallicanii.

Aceste popoare au debutat spre anul 2284 î.Ch. și și-au încheiat cele opt perioade în 1830. Împărțiți 2284 + 1830 la 8 și veți obține *cinci sute cincisprezece ani pentru durata fiecărei perioade a civilizației*, adică doar cu un an mai puțin decât perioada magnetică cvincvaseculară de cinci sute șaisprezece ani.

Numărul 2284 fiind destul de nesigur pe plan istoric, luați 750 î.Ch. (întemeierea Romei), adăugați-i 1830 (sfârșitul perioadei

franceze), împărțiți 750 + 1830 = 2580 la cinci, și de astă dată veți obține foarte exact perioada cvincvaseculară magnetică de *cinci sute șaisprezece ani*.

Examinați cu atenție istoria, și veți vedea că tot atât a durat perioada pentru fiecare dintre popoarele-căpetenii. Așa trebuia să fie!

Vă voi oferi toate lămuririle dezirabile, asupra acestui punct, dacă binevoiți să mă ascultați câteva momente.

APOGEURILE PERIOADELOR UMANITARE

Fiecare perioadă a civilizației are un apogeu perfect stabilit în istorie. Aceste apogeuri sunt atât de asemănătoare, încât tuturor li se poate aplica descrierea oricăruia dintre ele. Semnifică putere fizică și morală, grandoare și splendoare!

Apogeurile perioadelor cunoscute ale civilizației au avut loc, toate, în aceeași epocă magnetică seculară, cea a trecerii polului secular pe deasupra capitalei – sau, mai bine zis, asupra centrului posesiunilor poporului conducător; au durat tot atâta cât această trecere.

Cred că acesta este un fapt remarcabil și concludent, care poate va fixa mai sigur și mai irecuzabil perioada politică a civilizației decât a fost vreodată până acum. Iată un tabel istoric în sprijinul afirmațiilor mele. **A** reprezintă popoarele conducătoare; **B** reprezintă capitalele; **C**, liderii politici ai apogeurilor; **D**, datele reale ale centrelor apogeurilor; **E**, diferențele dintre două apogeuri succesive sau durata perioadei de civilizație; **F**, data de corespondență periodică cvincvaseculară cu centrul domniei; **G**, data trecerii polului magnetic pe deasupra capitalei.

A	B	C	D	E	F	G
1. Babilonieni.	Babilon.	Semiramis.	– 2012		1600	1598
2. Egipteni.	Teba.	Sesostris.	– 1474	538	1622	1613
3. Evrei.	Ierusalim	Solomon.	– 981	493	1599	1611
4. Greci.	Atena.	Pericle.	– 436	545	1628	1624
5. Romani.	Roma.	Vespasian, Traian.	93	529	1641	1631
6. Franci.	Metz.	Clotaire II.	613	520	1645	1646
7. Catolicitatea	Roma.	Pascal II. Honorius II.	1115	502	1631	1631

8. Francezi.	Paris.	Louis XIII[1], Richelieu.	1627	512	1627	1631
9. Francezi.	Paris.	Louis IV[2], Colbert	„	„	1663	1663
[3]		Medii		529	1628	1628

[1] Participarea Franței la apogeul european sau la apogeul gallicano-european.
[2] Apogeul francez pur.
[3] Studiind acest tablou, se remarcă mai întâi că centrul civilizației se deplasează urmărind mișcarea aparentă a Soarelui în raport cu Pământul, adică dinspre Orient spre Occident, și că apogeul civilizației și al puterii unui popor corespunde cu sosirea polului magnetic deasupra capitalei sale.

Centrul domniei lui Solomon este în avans cu doisprezece ani față de trecerea polului peste Ierusalim și corespunde cu trecerea polului peste centrul posesiunilor evreiești, mai degrabă decât cu trecerea lui peste centrul lor de acțiune, care ocupă limita occidentală a acestor posesiuni.

Puternicul apogeu roman, mai mult occidental decât oriental, se prelungește și e într-o oarecare întârziere.

Domnia enorm și anormal de lungă a lui Ludovic al XIV-lea (șaptezeci și doi de ani) depășește cu treizeci și doi de ani durata obișnuită a apogeurilor, care este de patruzeci de ani.

Ludovic al XIV-lea începe exact cu epoca de apogeu, în 1643, dar această epocă nu se întinde decât până-n 1683, anul revocării Edictului de la Nantes.

Iată singurele neregularități nesemnificative pe care le oferă marșul paralel al apogeurilor civilizațiilor și al trecerilor polilor, neregularități pe care de altfel aceste treceri le explică imediat.

Durata medie de cinci sute douăzeci de ani care separă apogeurile conține perioada de cinci sute șaisprezece ani, plus deplasarea centrului de acțiune de la o perioadă la următoarea.

Centrul mediu al domniilor unui apogeu corespunde exact cu trecerea medie a polului magnetic pe deasupra centrelor civilizațiilor.

Aceasta este situația apogeurilor politice.

Să vedem acum și cum se prezintă apogeurile filozofice.

Presupunând că **A** reprezintă centrul domniei sau mijlocul vieții principalului filozof al perioade, **B**, data corespondentă, și **C**, trecerea polului secular magnetic, avem tabelul următor:

....	A	B	C
Solomon	981	1599	1611
Socrate	433	1631	1624
Sfântul Ioan	83	1631	1631
Sfântul Grigore cel Mare	597	1629	1631
Sfântul Bernard	1111	1627	1631
Pierre de Cluny	1123	1629	1631
Abeilard	1111	1627	1631
Descartes	1623	1623	1631

Iată-i și pe principalii istorici:

Tucidide	433	1634	1624
Tacit	97	1645	1631
Grégoire de Tours	570	1602	1631
Suger	1119	1635	1631
Bossuet	1665	1665	1663

Christos avea *treizeci de ani, în anul exact,* 30 (1578), al trecerii polului peste axa văii euro-asiatice unde predica.

Tucidide și *Socrate* aveau fiecare câte *treizeci de ani,* în 441 î.Ch. (1623), *anul central* al trecerii polului peste Atena.

Tacit avea *treizeci de ani* în 83 (1631), *anul central* al trecerii polului peste Roma.

Suger avea *treizeci de ani* în 1115, *anul central* al apogeului catolico-monahal.

Bossuet avea *treizeci de ani* în 1657, *anul central* al trecerii polului peste Paris, dacă facem abstracție de deplasarea prin perioade de câte șaisprezece ani.

Patru din cei cinci istorici principali ai ultimelor cinci perioade umanitare aveau treizeci de ani în anul trecerii polului peste centrul civilizației pe care o reprezentau. Al cincilea face parte din perioada perturbată sau anormală a francilor, care ea însăși este o excepție, adică o civilizație *teutonică* rătăcită în mijlocul civilizațiilor *celtice,* după cum vom vedea mai departe.

Dacă aceasta e opera hazardului, trebuie să acceptăm că uneori hazardul e foarte ciudat.

Cifrele citate mai sus, corespondențele lor cu apogeurile, coincidența acestora cu trecerile polului magnetic, stabilesc irecuzabil legătura intimă și dependența mișcărilor magnetice și a mișcărilor umanitare.

Umanitatea dezvoltă și detaliază această legătură, și trage concluzii. Stabilește toate fazele și toate epocile marcante ale perioadei seculare, cu temperamentele lor și cu consecințele acestor temperamente: spiritele, caracterele, aptitudinile, alurile și tendințele care se reproduc identic și invariabil de la o perioadă la alta.

Regiunile terestre plasate sub trecerea polului magnetic secular sunt momentan sub influența celei mai energice circulații magnetice – adică, a aceleia care este totodată cea mai densă și cea mai activă; prin urmare, energia sau puterea magnetică este cea care-i furnizează unui popor și omenirii energia, puterea fizică și morală.

Acesta este un prim fapt incontestabil.

Un al doilea fapt, la fel de incontestabil, dacă nu chiar și mai mult, este durata perioadei unei civilizații.

Al treilea, *un popor conducător nu guvernează și nu dirijează umanitatea decât pe parcursul unei perioade de civilizație cvincvaseculară*. Când această perioadă ia sfârșit, rolul inițiator al acestui popor-conducător încetează, iar el trebuie să-i cedeze locul altuia, orice s-ar întâmpla, căci nici o putere omenească nu se poate opune forțelor și legilor fizice, și nici forțelor și legilor morale ale lumii.

Acordul mișcărilor magnetice care domină toate forțele fizice ale Pământului cu mișcările morale, istorice, politice și religios-filozofice, dovedește fără tăgadă că forțele fizice sunt la dispoziția spiritului lumii.

EPOCA REÎNNOIRII ȘI A ORGANIZĂRII ȘI MAREA FAZĂ UMANITARĂ

Apogeurile umanitare sunt precedate, la un secol distanță, de o epocă la fel de remarcabilă din punct de vedere magnetică, ba poate chiar mai remarcabilă, ca apogeurile; estes osirea sistemului cvincvasecular în poziția sa inițială sau fundamentală colombo-

asiatică; e sosirea polului și a meridianului principal peste meridianul de 98°30' longitudine orientală, coincizând cu meridianul principal colombo-asiatic sau *cu coloana vertebrală a globului.*

Când sistemul magnetic secular ocupă această poziție, circulația câștigă pe plan universal cea mai mare activitate, iar această activitate, care durează treizeci și doi de ani, din 1509 până în 1541, furnizează omenirii și popoarelor cea mai intensă activitate fizică și morală.

Epoca maximei activități fizice și morale, numită și „epoca *inițială*", este aceea a tuturor reînnoirilor și a tuturor organizărilor. Este funciarmente riguroasă, religioasă, entuziastă, ascetică, foarte inteligentă, revelatoare și creatoare. Durează două perioade de câte șaisprezece ani.

Omenirea îi datorează *toate ideile sale,* la fel cum *toate lucrările sale* i le datorează apogeului.

Faza (1541-1610) care separă cele două epoci puternice ale acțiunii și inteligenței propagă ideile de *reînnoire,* pe care apogeul trebuie să le consacre. Aceasta este marea fază umanitară încadrată înte cele două epoci istorice, religios-filozofice și politice cel mai puternic accentuate ale perioadei cvincvaseculare, în coincidență cu principala fază magnetică inclusă între cele două principale situații și circulații ale sistemului cvincvasecular. Studiul acestei faze dovedește *că activarea magnetică predispune la activitate fizică și morală, și că energia fizică predispune la energie și la putere fizică și morală.*

EPOCI ȘI FAZE UMANITARE, PERIOADE DE ȘAISPREZECE ANI ȘI CVADRIENALE

Coincidența situațiilor morale și politice, bine determinate, cu pozițiile magnetice importante, dintre care tocmai le-am arătat pe principalele două, se susține pe parcursul întregii perioade seculare a civilizației, în care există și alte epoci bine marcate, în afara celor ale reînnoirii și apogeului (...). Modificările sunt *de șaisprezece ani* și *cvadrienale.*

Situațiile morale și politice se reglează atât de bine după mișcarea magnetică de șaisprezece ani, încât aceasta face în

general să dispară și să fie înlocuiți liderii politici ca împărații, papii, regii sau principii domnitori.

Întrucât adevărul e uneori neverosimil, și cele de mai sus pot părea extraordinare sau paradoxale, trebuie să dau explicații categorice.

Ultimele mișcări magnetice de șaisprezece ani, din **1831**, **1847** și **1863**, ne sunt cel mai bine cunoscute prin fapte și vor fi primele care se vor recunoaște exact.

Pornind din centrul **1847** spre viitor, iar apoi întorcându-ne spre trecut, stabilim următoarea mișcare de șaisprezece ani generală:

1847, 1863, 1895, (1379), 1395, 1411, 1427, 1443, 1459, 1475, 1491, 1507, 1523.

1847, 1831, 1815, 1799, 1783, 1767, 1751, 1735, 1719, 1703, 1687, 1671, 1655, 1639, 1623, 1607, 1591, 1575, 1559, 1543, 1527, 1511, 1495.

Urcând și coborând cu mișcarea de șaisprezece ani, începând din **1847** spre poziția inițială, ajungem la **1507** și la 1511, pentru că perioada cvincvaseculară de cinci sute șaisprezece ani conține treizeci și două de perioade de șaisprezece ani, plus o perioadă cvadrienală care trebuie să se piardă. Aceasta se pierde înainte de poziția inițială din **1491** în **1495**, sau din 1507 în 1511. Din acest motiv, cele două perioade cvadrienale de deschidere a perioadei cvincvaseculare și de intrare în reînnoire și în marea fază a acțiunii umanitare sunt puternic perturbate.

Astfel stând lucrurile, iată mișcarea politică a ultimei perioade umanitare gallicane, dirijată și determinată de domniile regilor poporului conducător, sau ai Franței:

A reprezintă începutul real al domniei, B, corespondența cvincvaseculară, C, mișcările magnetice cvadrienală, bicvadrienală sau de șaisprezece ani, subliniate cu una, două sau trei linii.

	A	B	C
Louis X	1314	1830	1830
Jean I	1316	1832	1831
Philippe V	1316	1832	1832
Philippe VI	1328	1844	1843

Jean II	1350	1866	1867
Charles V	1364	1880	1879
Charles VI	1380	—	1379
Charles VII	1422	—	1423
Louis XI	1461	—	1459
Charles VIII	1483	—	1483
Louis XII	1498	—	1499
François I	1515	—	1515
Henri II	1547	—	1547
François II	1559	—	1559
Charles IX	1560	—	1559
Henri IV	1589	—	1591
Louis XIII	1610	—	1611
Louis XIV	1643	—	1643
Louis XV	1715	—	1715
Louis XVI	1774	—	1775
Napoleon I (Consul)	1799	—	1799
Napoleon I (Împărat)	1804	—	1803
Louis XVIII	1815	—	1815
Charles X	1824	—	1823
Louis-Philippe	1830	—	1831
Louis-Napoleon (Președinte)	1848	—	1848
Louis-Napoleon (Împărat – „Napoleon III“)	1852	—	1852

În acest tabel, coincidența mișcărilor politice cu mișcările magnetice este irecuzabilă și evidentă.

Datele 1421, 1525, 1631 și 1660 sunt fundamentale magnetice, la fel ca 1267 (1783) și 1315 (1831)

Datele *fundamentale magnetice* sunt *centrale* pentru domniile principale, cum a fost cazul pentru ultima perioadă a civilizației, pentru domniile lui François I, Ludovic al XIII-lea – Richelieu și Ludovic al XIV-lea – Colbert.

Datele care deschid și încheie aceste domnii sunt fundamentale, la fel ca și centrele lor, deși cele trei domnii de mai sus din ultima mare fază umanitară, cele ale lui François I, Ludovic al XIII-lea și Ludovic al XIV-lea, sunt toate trei în întârziere cu patru ani sau cu *o perioadă cvadrienală* față de mișcarea de șaisprezece ani generală.

Pentru a reteza din scurt obiecțiile sofiștilor și ale empiriștilor, să îndepărtăm toate datele fundamentale de intrare în domniile principale și, în consecință, probele cele mai evidente ale coincidenței dintre mișcarea politică și mișcarea magnetică; să nu păstrăm decât coincidențele *de șaisprezece ani generale,* astfel încât în tabloul precedent vor rămâne *zece* schimbări de domnie în coincidență cu mișcarea magnetică de șaisprezece ani generală. O mișcare de șaisprezece ani care conține adesea *trei* ani, cea a mișcării, cea care încheie perioada precedentă și cea care începe perioada următoare, numărul coincidențelor *probabile* ale schimbărilor de domnie cu aceste mișcări trienale este de 3/16 sau de *patru* pentru cele douăzeci și două de domnii din tabelul anterior.

Astfel, în realitate și în afara datelor magnetice fundamentale și principale, mișcarea trienală a perioadei magnetice de șaisprezece ani aduce în ultima perioadă seculară *zece* schimbări de domnie, în loc de *patru* schimbări probabile.

Toate aceste coincidențe sunt rodul hazardului, zic sofiștii și empiriștii!

Straniu hazard, într-adevăr, care *se reproduce atât de net și în aceleași proporții în toate perioadele seculare – catolică, francă etc. – ca și pe toate tronurile, pe cele ale împăraților Germaniei și din Orient, ca și pe scaunul pontifical, și pe tronul tuturor suveranilor ereditari sau electivi din toate timpurile istorice și din toate regiunile europene.*

Dacă cititorul încă nu este convins, să examineze și tabelul următor:

	Data reală	Data magn.
Tratatul de la Paris	1526	1527
Tratatul de la Crépy	1542	1543
Tratatul de la Cateau-Cambrésis	1559	1559
Tratatul de la Monçon	1626	1627
Tratatul de la Bernwald	1631	1631
Tratatul de la Praga	1635	1635
Tratatul de la Pyrénées	1659	1659
Tratatul de la Aix-la-Chapelle	1668	1667
Tratatul de la Westminster	1674	1675
Tratatul de la Nimègue	1678	1679
Tratatul de la Ryswyck	1697	1695
Tratatul de la Utrecht	1713	1715
Tratatul de la Bade	1714	
Tratatul de la Barrières	1715	
Tratatul de la Haye	1717	
Tratatul de la Viena	1738	1739
Tratatul de la Belgrad	1739	
Pacea rușinoasă de la Paris	1764	1763
Tratatul de la Paris	1783	1783[1]

[1] Urmărind lista acestor date corespunzătoare cu perioada de șaisprezece ani, obținem: 1783-1799-1815-1831-1847-1863-1879-1895-1911-1927-1943. Fiecare dintre aceste perioade de șaisprezece ani fiind compusă din patru perioade a câte patru ani, vom obține, pornind din 1863, datele următoare: 1863-1867-**1871**-1875-1879-1883-1887-1891-1895-1899-1903-1907-1911-**1915**-1919-1923-1927-1931-1935-1939.
Marile schimbări din echilibrul omenirilor care compun rasa albă se produc în câte una din aceste epoci.

Acest tabel conţine toate tratatele de pace din ultima perioadă seculară de la centrul reînnoirii până la cel al *transformării*. Or, nimeni nu va contesta că tratatele de pace exercită o influenţă asupra alurilor politice ale popoarelor şi că în mod destul de general sunt acte care au ca scop fie deschiderea, fie încheierea unei perioade de acţiune.

Şase tratate din *şaisprezece* schimbă alurile politice ale poporului conducător din ultima perioadă seculară, în timpul mişcărilor magnetice *de şaisprezece ani generale,* câtă vreme cele trei şaisprezecimi de probabilitate nu cer decât *trei* coincidenţe. Raportul coincidenţelor reale cu cele probabile este la fel de puternic pentru tratatele de pace, ca şi pentru schimbările de domnie.

Trei dintre cele *şaisprezece* tratate de mai sus aparţin celor trei tratate *absolut fundamentale* 1525, 1631 şi 1783. *Tratatul de la Troyes, din 1420,* completează coincidenţa pentru cele *patru date fundamentale sau iniţiale,* după cum urmează:

Troyes în 1420	1421
Madrid în 1526	1525
Bernwald în 1631	1631
Paris în 1783	1783

Iată cele patru date fundamentale politice şi magnetice ale ultimei perioade seculare, riguros coincidente; sunt cele ale dublelor treceri riguroase ale meridianului magnetic principal secular peste meridianele geografice colombo-asiatic şi euro-polinezian; sunt datele sosirii sistemului magnetic cvincvasecular în aceste poziţii fundamentale şi iniţiale.

Scoaterea în evidenţă cu ajutorul istoriei a influenţei fiziologice, religios-filozofice şi politice a magnetismului terestru şi a mişcărilor sale dovedeşte mai întâi că, orice-am fi, papi, împăraţi, regi, prinţi, filozofi, moralişti, istorici sau legislatori, suntem la fel de neputincioşi să provocăm sau să oprim o mişcare magnetică din fizica generală a globului. Omul nu poate face nimic, în nici o situaţie; găseşte situaţiile gata făcute şi nu poate decât să le grăbească sau să le încetinească mersul, să faciliteze sau să stânjenească soluţiile şi să le facă mai mult sau mai puţin complete.

Umanitatea este un studiu al temperamentului, al spiritului, al tendinţelor şi al aptitudinilor din toate epocile şi din toate fazele perioadei seculare, căreia îi conturează astfel toate situaţiile morale şi politice.

Evidenţierea de către istorie a consecinţelor fiziologice, religios-filozofice şi politice a mişcărilor magnetice, acordă analizei acestor mişcări, adică *Magnetismului globului* şi *Umanităţii,* o asemenea importanţă, încât studiul lor trebuie să fie plasat pe primul plan. Îi conferă istoriei chiar şi o valoare ştiinţifică, proiectând o lumină nouă asupra faptelor pe care le semnalează şi asupra evenimentelor cărora le caută cauzele sau le judecă efectele.

Includerea necontestată de către istorie a influenţei şi consecinţelor fiziologice ale mişcărilor magnetice ar corobora şi ar scoate în evidenţă ceea ce am spus despre originea epidemiilor.

Molimele sunt însoţitoare constante ale marilor mişcări magnetice şi politice, şi au ca tovarăşi nedespărţiţi războaiele, perioadele de foamete, convulsiile politice şi perturbaţiile fizice, cutremurele de pământ, erupţiile vulcanice etc. Cele mai puternice şi mai splendide epoci sunt acelea ale celor mai mari convulsii şi ale celor mai profunde perturbări; sunt apogeurile. Nici un apogeu n-o dovedeşte mai clar decât ultimul, cel din 1631.

Totuşi, nici apogeurile grec, roman, franc şi catolic n-au fost, sub raport vulcanic, mai puţin remarcabile decât ultimul apogeu francez. Acesta a început în 1610, cu o *colosală* erupţie a vulcanului Etna, prelungită fără întrerupere timp de *zece ani.* Anul său central, 1631, a fost semnalat de principalul fapt vulcanic european cunoscut, de redeschiderea cvincvaseculară a Vezuviului, rămas mut în tot timpul perioadei catolice, care şi-a reluat funcţiile în acelaşi an cu sosirea polului în poziţia iniţială meridiană din Europa, din care fac parte Vezuviul şi Etna, *după cinci secole de tăcere şi după şase luni de trepidaţii violente.*

Etna, care deschisese apogeul european în 1610, l-a închis în 1643, după ce semnalase trecerea centrală printr-o *erupţie cvadrienală* în 1634. Toate aceste erupţii ale lui Etna sunt semnalate ca fiind *colosale.*

În 1138 (1654), mişcarea de şaisprezece ani a închiderii apogeului catolic a fost semnalată de o erupţie a Vezuviului consemnată la fel, drept *colosală.*

În anul 1631, deja citat, poporul conducător şi liderul momentan septentrional al omenirii s-au unit la Bernwald, pentru a îndeplini *misiunea perioadei,* afirmarea definitivă a ideii creştine în primul, al doilea şi al treilea grad, *supremaţia gallicanismului, independenţa anglicanismului şi toleranţa teutonismului,* trei cuceriri smulse pe calea armelor de la *catolicism,* care a primit o lovitură mortală şi a dat înapoi cu cinci secole, în acelaşi timp în care Imperiul German, al doilea termen teutonic care avea să pună capăt perioadei, a fost ucis. Această misiune s-a îndeplinit în acelaşi an central şi pe câmpiile fatidice ale teutonismului, la Leipzig, de către cel care era atunci conducătorul moral şi militar al Europei, Gustav-Adolf, în mijlocul celei mai îngrozitoare ciume europene pe care a înregistrat-o vreodată istoria.

Spre acelaşi an a debutat Descartes (*«Traité du monde»* – „Tratat despre lume", 1633), iar Galileo a produs opera sa capitală: *cele patru dialoguri asupra sistemului lumii de Ptolemeu şi Copernic.*

Apogeurile catolic şi franc ne sunt mai puţin cunoscute; totuşi, e posibil să se găsească fapte analoage, dacă se studiază cronicile spre 1115 şi 599.

Cât despre tovărăşiile obligatorii ale apogeurilor din perioadele greacă şi romană, se găsesc printre faptele principale înregistrate de istorie, care sunt:

Distrugerea oraşelor Herculanum şi Pompei şi moartea lui Pliniu, unul dintre cei doi lideri morali ai apogeului roman[1], deschizând o dată cu Titus perioada cvadrienală centrală 79-83 (1627-1631) a acestui apogeu, în toiul unei epidemii înfiorătoare.

Molima care l-a costat viaţa pe Pericle, în 429 î.Ch. (1635), a închis perioada cvadrienală centrală din 425-429 (1631-1635), al doilea an al Războiului Peloponeziac, în centrul splendorilor morale şi al atotputerii Greciei.

Astfel:

Herculanum-Pompei şi ciuma de la Roma, în	79	1627
Principala erupţie cunoscută a Vezuviului şi ciuma europeană, în		1631
Ciuma de la Atena, în	429	1635

[1] Cei doi lideri morali romani din afara mişcării creştine au fost Pliniu şi Tacit.

marchează mişcarea cvadrienală a trecerii polului magnetic peste axa meridianului geografic central european şi apogeurile europene de două sute douăzeci şi cinci de secole, din perioada greacă până în zilele noastre.

SITUAŢIA GENERALĂ A UMANITĂŢII ŞI CONSECINŢELE SALE

Situaţia generală a umanităţii, poziţia relativă a popoarelor care o alcătuiesc, principalele raţiuni ale istoriei, ale religiei, filozofiei şi politicii, adică regulile de conduită pozitivă pentru aceste popoare, rezultă direct din evoluţia şi din involuţia popoarelor destinate să se succeadă ca iniţiatoare, civilizatoare şi dominatoare în fruntea omenirii.

Dezvoltarea acestor popoare se face în două perioade cvincvaseculare, pe care le voi numi *primul termen;* degenerarea lor lentă, dar neîncetată şi continuă, durează tot atâta timp; am numit-o *al doilea termen,* iar istoria i-a dat numele de *Imperiu de Jos.*

Roma a parcurs două termene complete: primul la Roma, iar al doilea, la Bizanţ.

Teutonii şi-au completat şi ei cele două termene: primul, franc, la *Metz,* iar al doilea, german, la *Nürnberg.*

Roma catolică şi-a început a patra şi ultima perioadă.

Franţa şi-a început a treia perioadă, sau a debutat în cel de-al doilea termen, în 1848.

Anglia intră în a doua şi principala sa perioadă, cea a iniţierii şi a conducerii omenirii.

Prusia îşi face intrarea în prima perioadă.[1]

Aceasta este situaţia generală a Europei din zilele noastre. Precizează regula de conduită a fiecăruia.

Prima perioadă a Romei păgâne, din 750 î.Ch. (1830) până la Zama, în 202 î.Ch. (1862), a fost aceea a dezvoltării ei pregătitoare. A doua perioadă, din 202 î.Ch. (1862) până în 330 (1878), a fost cea a guvernării ei universale.

În cea de-a treia perioadă (prima ca Imperiu de Răsărit), Imperiul Greco-Roman de Răsărit a luptat în avantaj contra distrugerii prin dezmembrare.

[1] Se observă că Bruck a putut anunţa, încă din 1866, victoriile sigure ale Prusiei.

În a patra și ultima perioadă, distrugerea prin disoluția Imperiului Greco-Roman de Răsărit a evoluat rapid.

Așadar, în fiecare perioadă secular-umanitară, sunt prezente patru popoare. Numerele *unu, doi, trei* și *patru* în *prima, a doua, a treia* și *a patra* perioadă. Aceste popoare constituie nucleul activ al omenirii în acea perioadă. Tot ceea ce se întâmplă în afara acestui nucleu nu are decât o importanță secundară.

Numărul *unu,* curajos și agresiv, caută mișcarea și acțiunea, și nu visează decât bulversări.

Numărul *doi,* calm și tare, puternic și orgolios, egoist și imperios, raportează totul la el, nu se vede decât pe sine, domină și-și impune dominația de departe prin forță, dacă i se opune rezistență; rolul său de inițiator îl obligă s-o facă.

Numărul *trei,* deși mai calm, împarte dominația și misiunea inițiatoare cu numărul doi, căruia îi rămâne superior din multe puncte de vedere, mai ales ca dezvoltare a intereselor materiale, cel puțin în prima jumătate, ascendentă, a perioadei. Superioritatea numărului *doi* nu se manifestă definitiv decât pe parcursul marii faze umanitare și nu devine evidentă decât la apogeu.

Numărul *patru,* la fel de provocator ca numărul unu, visând numai război și carnagiu, primește toate loviturile sorții și e mutilat de toate gâlcevile perioadei, la sfârșitul căreia dispare.

Numărul *doi domnitor* este cel care-l ucide pe numărul *patru.* Este secundat în sarcina sa de numerele *unu* și *trei.*

Un nou număr *unu* se pregătește în această perioadă, pentru a fi gata să ia locul numărului *patru,* în momentul când acesta iese din mișcarea politică universală.

Popoarele *unu* și *doi,* în primul termen, *câștigă,* iar popoarele *trei* și *patru,* în al doilea termen, *pierd* prin forța împrejurărilor, în toate comoțiile *(sic)* politice sau în luptele cu mână armată. Aceste lupte dezvoltă și fortifică popoarele *unu* și *doi,* în primul termen; epuizează și distrug popoarele *trei* și *patru,* în al doilea termen.

Popoarele tinere și viguroase le caută pricină celor bătrâne, în virtutea temperamentului lor. Au sentimentul propriilor lor destine; acest sentiment le dă o mare încredere în viitor. Par să presimtă că rezultatele finale le vor fi favorabile.

Moderarea nevoii de acțiune a numărului *unu* și a orgoliului numărului *doi;* menținerea forțelor fizice și morale ale numărului

trei intacte, cât mai mult timp posibil; atenuarea căderii numărului *patru,* amortizându-i efectele – *acestea sunt principiile esențiale ale politicii raționale.*

Cele patru popoare care au format succesiv nucleul omenirii sunt:

În perioada:	1	2	3	4
Grecească	Romanii	Grecii	Evreii	Egiptenii
Romană	Francii	Romanii	Grecii	Evreii
Francă	Catolicii	Francii	Romanii	Grecii
Catolică	Francezii	Catolicii	Germanii	Greco-Romanii
Franceză	Englezii	Francezii	Catolicii	Germanii *(Austria)*
Engleză	Prusacii	Englezii	Francezii (1848)	Catolicii[1]

Grecia a șters de pe fața pământului ultimele vestigii egiptene.
Roma a dispersat ultimele rămășițe evreiești.
Francii au început distrugerea Romei păgâne elenizate.
Catolicitatea a distrus Imperiul Roman de Răsărit.
Franța a distrus al doilea termen teutonic german.
Anglia a distrus catolicitatea politică.
Iată marile trasee ale istoriei.

[1] Poporul rus este chemat să intre în șir și să ocupe în tabelul evoluțiilor locul numerotat cu cifra 1.
Acest eveniment se va produce când papalitatea va fi pe punctul să dispară, când Anglia va fi învinsă de George Gardener, aliată fie cu Franța, fie mai degrabă cu Rusia.
Înfrângerea Angliei va marca intrarea Rusiei în plină activitate.
Prin urmare, tabloului de mai sus trebuie să i se adauge următoarele două rânduri:

În perioada:	1	2	3	4
Prusacă	Rușii	Prusacii	Englezii	Francezii
Rusească	Franța și Uniunea Latină	Rușii	Prusacii	Englezii

Într-adevăr, conform profeților, Franța, unificată prin Uniunea Latină, trebuie să refacă un nou și foarte strălucitor ciclu. Cf. Papus: *«Le conflit Russo-Japonais et les nombres magnétiques»* („Conflictul ruso-japonez și numerele magnetice"), 1904.

Marşul regulat al omenirii necesită acordul numeroşilor *doi* şi *trei*, adică al principalelor forţe fizice şi morale.

Nici tot universul nu are vreo putere asupra poporului cu numărul *doi*. Prin urmare, cu atât mai mult, nu va putea face nimic contra numerelor *doi* şi *trei* aliate.

FAZELE ACŢIUNII

Şocurile numerelor *doi* sau *trei* produc efectele cele mai cumplite şi epocile cele mai tulburate şi mai violente. Aceste epoci s-au reprezentat cu aceeaşi periodicitate ca reînnoirile şi apogeurile; ele se întind din 1543 până în 1610 şi la datele corespondente anterioare. Anii lor centrali, 1575 sau 1578, aflaţi în mijlocul unor mari faze umanitare, se numără printre anii cei mai perturbaţi, fizic şi fiziologic, ai perioadei.

Marea fază evreiască a fost cea a lui David; a avut în centru data ciumei din 1005 î.Ch. (1575).

Faza grecească a fost aceea a lui Miltiade, Leonida, Temistocle, etc., sau a bătăliilor dintre greci şi perşi.

Faza romană a fost cea a împăraţilor Tiberius, Caligula, Claudius, Nero, a împărăteselor Agripina şi Messalina, şi a persecutării creştinilor.

Faza francă s-a terminat cu lupta dintre Frédégonde şi Brunehaut.

Faza catolică a fost împlinită de Grigore al VII-lea, Henric al IV-lea de Germania, Contesa Matilda, Guelfi şi Ghibelini.

În ultima fază, lupta între gallicanism şi catolicism a fost mai accentuată decât cea precedentă, dintre catolicism şi germani.

Carol al IX-lea, Henric al III-lea şi Henric al IV-lea pe de o parte, Filip al II-lea, familia de Medici, Maria Tudor, familia de Guise şi Ducele de Alba au fost conducătorii acţiunii, care nu s-au codit să folosească forţa.

Este faza de acţiune, dar a acţiunii violente, pregătind puterea, grandoarea şi splendoarea apogeului.

Perioada umanitară este ascendentă până la apogeu şi descendentă de la apogeu până la sfârşit. Semiperioada ascendentă e spiritualistă; spiritualismul ei creşte o dată cu inteligenţa sa şi-i dezvoltă forţele fizice, precum şi forţele morale, până la apogeu.

FAZELE REACŢIUNII MORALE

Semiperioada seculară descendentă este materialistă şi senzualistă. Materialismul şi senzualismul, cu toate consecinţele lor, ating un nivel maxim de dezvoltare spre centrul semiperioadei descendente.

Epoca acestui punct maxim este contrapartida apogeului; e aceea a *subversiunii morale* şi a *disoluţiei;* cea a libertinajului şi a desfrâului, a cruzimilor şi a crimelor; este o epocă enciclopedică, empirică, verboasă, neinteligentă, destructivă pentru forţele fizice şi morale. Începe la datele corespunzătoare lui 1703, îşi atinge centrul în 1745 şi se sfârşeşte în 1783.

A avut ca reprezentanţi şi a produs:

În perioada evreiască: Ahab, Jezebel, Joram, 876 î.Ch. (1704); Joram, Athalia şi Joas, 831 î.Ch. (1749). – *Baalismul.*

În perioada grecească: jugul macedonean, războiul lamiac etc., spre 318 (1746). – *Epicurismul.*

În perioada romană: Commodus, 180 (1728); Severus, 293 (1741); Caracalla, 211 (1759); Heliogabal, 218 (1766). Principalele persecuţii ale lui Severus. – *Gnosticismul; filozofismul subversiv alexandrin (Marcion, Montanus,* etc.).

În perioada francă: regii leneşi, desfrâul monahal, tenebrele dense ale superstiţiei, verbozitatea legendară, Iustinian, Leonce, Absomar; Tiberiu, Filipic şi Anastase al II-lea, 713 (1745). – *Iconoclasmul.*

În perioada catolică: Albigezii, Stadingii, Dominicanii; superstiţia, crimele şi cruzimile; desfrâul templierilor; recrudescenţa depravării monahale universale; galanteriile; curţile amorului; Regina Albă şi Contele de Champagne; revolta lui Couci contra lui Ludovic al XI-lea. Revenirea primordială a *maniheismului* şi a *baalismului albigez,* precum şi a *satanismului* Stadingilor, 1229 (1745).

În perioada franceză: Ludovic al XV-lea, Pompadour, Dubarry, Terray, Maupeou, Law. Neinteligenţa, nereflexia, verbozitatea; spiritul antifilozofic şi nonreligios; incapacitatea. Disoluţia generală prin libertinaj şi desfrâu. Înfrângerile ruşinoase ale celor mai bune armate, din incapacitatea generalilor desemnaţi de favoriţi. Etalarea ostentativă a tuturor viciilor publice şi private. Demolarea morală săvârşită de Voltaire şi Rousseau. Abjecţia filozofică a lui

Condillac şi Helvetius mai prejos de tot ceea ce putuseră produce empirismul, scepticismul şi cinismul perioadelor anterioare. – *Materialismul şi senzualismul* universal, în toată plenitudinea lor şi cu toate consecinţele lor (1745).

Ne putem întreba dacă, făcând abstracţie de orice idei teoretice şi neţinând cont decât de epoca umanitară, istorică, indicată clar şi stabilită net de apogeurile diferitelor perioade ale civilizaţiei, hazardul este cel care face să corespundă atât de riguros, perioadă cu perioadă şi an cu an, toate virtuţile şi toate grandorile omeneşti. Să fie oare doar hazardul acela care acumulează astfel, într-o aceeaşi fază de trei perioade a câte şaisprezece ani – 1719, 1735, 1753 şi 1767 – toate viciile, toate slăbiciunile, toate crimele, toate cruzimile şi toate ororile, precum şi toate aberaţiile, toate subversiunile: materialismul, senzualismul, libertinajul şi sora lor, depravarea?

În sfârşit, oare hazardul a produs toate corespondenţele din tabelul următor?[1]

A[1]		B	
Solomon	1611	Baalismul	1734
Socrate	1628	Epicurismul, scepticismul şi cinismul	1753
Sfântul Ioan	1631	Gnosticismul şi maniheismul	1745
Titus	1631	Albigenezii şi stadingii; Baalismul şi maniheismul	1745
Sfântul Bernard	1631	Libertinajul, depravarea şi enciclopedismul nereligios, sceptic şi cinic	1745
Pierre de Cluny	1631		
Abeilard	1631		
Suger	1631		
Descartes	1623		
Bossuet	1665		

Oare din întâmplare Lamoignon aparţine anului 1647, şi Maupéou, anului 1743; Rocroi, Fribourg, Condé şi Turenne aparţin lui 1643, iar Soubise şi Rossbach, lui 1757; Colber este din 1642, iar Terray, din 1747?

Hazardul i-a adus pe Luther, L'Hospital, Copernic şi Michelangelo în 1525, pe Bacon, Kepler, Galileo, Descartes, Richelieu, Molé, Poussin, Lesueur, Rubens, Velasquez etc., în 1631?

[1] A, apogeul; B, faza de disoluţie şi subversiune.

Crezi ce vrei, dragă cititorule. Aceiaşi oameni, sau cel puţin spiritele lor, apăruseră în toate epocile corespondente exact din perioadele umanitare precedente; şi vor reapărea în toate epocile corespondente viitoare, pentru a crea, dezvolta şi proclama principiile, ideile şi toate produsele civilizaţiilor succesive. Aceşti oameni, acum douăzeci şi cinci de secole, se numeau Pitagora, 539 î.Ch. (1525), Socrate, Tucidide, Zeuxis, Phidias etc., în 433 î.Ch. (1631).

Aceiaşi oameni au fost întotdeauna urmaţi, la un secol diferenţă, de demolatori şi distrugători, necesari pentru a pune capăt perioadelor curente, determinându-le dispariţia şi înlocuirea. În fond, mişcarea retrogradă a celor patru popoare active se pregăteşte în faza de disoluţie: *numărul patru* primeşte lovitura de graţie[1]; *numărul trei* regresează[2]; organismul *numărului doi* este distrus şi pregătit prin al doilea termen, iar *numărul unu* se fortifică şi se pregăteşte definitiv pentru misiunea sa, ca *număr doi.*

În acelaşi timp în care *numărul patru* primeşte lovitura de graţie, se proiectează *numărul viitor*. În ultima perioadă, viitorul număr *unu* este pregătit în războiul de *şapte ani,* care se face în dauna *numărului patru.*

Mişcarea retrogradă a ultimei perioade a civilizaţiei este pe cât de simplă, pe atât de completă.

Toate sistemele şi organismele politice dizolvate în faza de demolare sunt transformate, iar mişcarea retrogradă e efectuată, imediat după fază, de epoca de *transformare* din 1767, 1783, 1799 şi prin cutremurul de pământ general, politic şi războinic, care urmează acestei epoci şi care ocupă perioada de şaisprezece ani dintre 1799 şi 1815.

Repet, cele de mai sus sunt independente de orice idee teoretică şi recurg la un studiu atent al istoriei; dar e foarte sigur că adevăratele situaţii politice fiind cunoscute prin cauzele lor, datele centrale şi duratele riguroase ale epocilor şi ale fazelor, precum şi spiritul acestora, fiind stabilit ştiinţific şi *a priori,* convingerile dobândesc şi mai multă forţă şi precizie, iar ideile, şi mai multă întindere şi claritate. Anumite părţi din istoria omenirii nici măcar nu pot fi elucidate decât prin intervenţia magnetismului şi a geologic-magnetismului terestru.

[1] Războiul de succesiune din Austria (1741-1748) şi de şapte ani.
[2] Cvadrupla alianţă contra Spaniei şi distrugerea iezuiţilor.

Nu există și nici nu a existat vreodată hazard, nici în lumea fizică și nici în lumea morală, religios-filozofică și politică.

Scepticismul ultimei disoluții care, sub pretextul distrugerii superstițiilor, a suprimat orice soi de lege morală, nu este mai judicios decât empirismul care, de teama aberației teoretice, a izgonit ideea de științe, pretinzând că totul se bazează pe legi și respingând *a priori* mijloacele de a le descoperi.

Se admite că perturbațiile fizice, atmosferice și terestre sunt reglementate de legi, și s-ar dori ca numai hazardul să dirijeze convulsiile politice și crizele morale ale popoarelor! Aceasta nu e logică.

EPOCI ȘI FAZE ALE PERIOADEI UMANITARE

Principalele faze și epoci ale perioadei umanitare sunt:

Epoca de constituire[1]	1830-1848-1865
Epoca de preorganizare[2]	1405-1421-1437
Epoca de organizare[3]	1509-1525-1541
Epoca de apogeu[4]	1610-1631-1651
Epoca de transformare[5]	1767-1783-1799

[1] Trecerea meridianului principal cvincvasecular peste valea euro-asiatică de pe meridianul geografic de 57°30' longitudine orientală. Faptele istorice stabilesc foarte clar fazele și epocile. Evoluțiile considerabile pe care le conține *Umanitatea* în această privință nu se pot condensa suficient pentru a-și găsi locul aici.
[2] Trecerea polului secundar cvincvasecular peste meridianul geografic central european.
[3] Poziția inițială, sau sosirea polului în poziția de pornire din Asia.
[4] Trecerea polului peste meridianul geografic european.
[5] Sosirea polului în poziția inițială columbiană.

Aceste epoci sunt separate prin faze dintre care cele principale sunt:

Faza de acțiune	din 1541 până în 1610
Faza de reacțiune sau de subversiune	din 1707 până în 1767

Cum se face că, atunci când sosește o epocă, ea aduce cu ea în mod invariabil un conducător politic înzestrat cu toate calitățile necesare pentru a-și îndeplini misiunea?

De ce se confirmă acest lucru în toate timpurile și în toate regiunile?

Cum se face că, în monarhiile ereditare, conducătorul politic se naște în liniște în apropierea tronului?

Cum se face că acest conducător se naște la momentul potrivit pentru a avea vârsta necesară la începutul epocii, și că trăiește exact cât durează epoca? Așa s-a întâmplat cu François I (1515 + 32 = 1547) și cu Ludovic al XIII-lea (1610 + 32 = 1643), care au ocupat riguros cele două perioade de șaisprezece ani care au acoperit epocile de *reînnoire* și de *apogeu*, adică cele două epoci principale ale ultimei perioade seculare.

Cum se face că, atunci când conducătorul politic e electiv, el *sosește mai dificil* decât când e ereditar; că alegerea tatonează și că în general oamenii din situații cât de cât dificile nu reușesc decât după mai multe alegeri, desfășurate în convulsii și tulburări politice care, înlăturându-i pe primii aleși, nu se opresc decât în fața oamenilor momentului? Acest lucru este atât de adevărat, încât alegerile conducătorilor și circumstanțele politice în care au loc aceste alegeri indică mai bine epocile de mari perturbări fizice și fiziologice decât observația fenomenelor imediate care rezultă de pe urma acestora.

Spiritul sau sufletul lumii i-a furnizat omenirii:

Ca constituenți: Lactanțiu, Scot Erigène, Occam, Constantin și Napoleon al III-lea.

Ca preorganizatori: Sfântul Ambrozie, Sfântul Augustin, d'Ailly, Teodosie și Carol al VII-lea.

Ca organizatori: Samuil, Daniil, Pitagora, Sfântul Benoît, Gerbert, Luther, Clovis și Teodoric.

Ca lideri ai apogeurilor: Moise, Solomon, Socrate, Sfântul Ioan, Sfântul Grigore cel Mare, Pierre de Cluny, Sfântul Bernard, Descartes, Bossuert, Ramses, Pericle, Titus-Traian, Godefroy de Bouillon, Gustav-Adolf și Richelieu.

Ca dizolvanți și distrugători: Athalia, Commodus, Severus, Heliogabal, Absimare-Tiberiu, Dominicanii, Pompadour, du Barry etc.

Ca un cântec de lebădă: Valerian, Charlemagne, Bonifaciu al VIII-lea și Napoleon I.

Astfel, spiritul lumii modifică regulat toate perioadele de şaisprezece ani simple, duble sau triple, inversează ideile, mătură şi înlătură oamenii şi sistemele lor!

Cine ar putea susţine, după toate acestea, că acest spirit e străin de activităţile omeneşti, de dezvoltarea şi transformarea societăţii?

Umanitatea îşi atinge periodic întreaga înălţime morală spiritualistă cu Socrate, Sfântul Ioan şi Descartes, în epoca energiei sale fizice maxime; la un secol după această epocă, se cufundă periodic în hăurile colţoase ale materialismului şi ale senzualismului şi se degradează în cea mai mare slăbiciune fizică şi morală a ei.

Materialismul şi senzualismul, cu toate consecinţele lor vicioase, produse ale egoismului şi ale individualismului exagerat, sunt infirmităţile dizolvante ale umanităţii, la fel de riguros periodice ca virtuţile culmilor ei morale, spiritualiste, socratice şi carteziene.

Cititorul va găsi această demonstraţie completă şi definitivă în *«L'Humanité»*, unde o va putea degaja de orice idee teoretică, judecând-o numai după faptele istorice.

Umanitatea trebuie să se bazeze pe principiile şi faptele marilor sale faze umanitare, morale şi spiritualiste, care corespund perioadei 1510-1647, şi mai ales pe cele ale apogeurilor care, corespunzând perioadei dintre 1610 şi 1652, încheie această fază. Trebuie să repudieze toate produsele fazei de reacţiune morală şi să nu accepte moştenirea transformării decât sub beneficiu de inventar.

Aceasta este una dintre principalele ei reguli pozitive de conduită, în religie, filozofie şi politică.

SCOPUL ŞI ACŢIUNEA MARII FAZE UMANITARE DIN ULTIMA PERIOADĂ

Primul an 1510 din ultima mare fază umanitară a început prin reformă. Dacă începuturile sale au avut loc în epoca oportună, ele s-au prezentat de asemenea şi pe terenul cel mai bine ales. Liderii morali ai poporului conducător, *clerul gallican* sau *francez*, reuniţi în consiliu la Tours şi la Lyon, au deschis reforma, reluând activitatea conciliilor de la Constance şi Bâle şi suspendându-l pe papă.

În epoca *religioasă* a organizării şi reînnoirii, 1510, 1525, 1543 şi 1547, *întreaga Europă era animată de sentimente favorabile la adresa reformei.*[1]

Clerul din Germania a aclamat rezoluţiile conciliilor de la Tours şi Lyon.

În perioada religioasă a reînnoirii, catolicitatea monahală n-a suflat o vorbă. Ştia din instinct că împrejurările nu-i erau favorabile; astfel, s-a opus reunirii conciliilor, *până în ultimul an al epocii* semnalat de dispariţia lui François I, a lui Henric al VIII-lea şi al lui Luther. În acelaşi an, conciliul din Trent deschide cariera iezuiţilor; acţiunea începe; se va intensifica rapid şi, în curând, consecinţele ei îşi vor face apariţia. Perioada de şaisprezece ani 1543-1559 care a urmat reînnoirii pregăteşte lupta ce va izbucni în perioada de şaisprezece ani 1559-1575. Recatolicizarea acţionează cu furie începând de la finele acestei perioade de şaisprezece ani şi pe tot parcursul perioadei următoare (1575-1591), care este aceea a luptei nemiloase. Recatolicizarea occidentală se încheie cu perioada de la *Arques* şi de la *Ivry*.

Perioada de şaisprezece ani centrală (1567-1583), formată din cele două jumătăţi 1567-1575 şi 1575-1583, este cea mai tulburată, cea mai violentă şi cea mai sângeroasă; această perioadă include Noaptea Sfântului Bartolomeu şi prădarea oraşului Anvers.

Lupta definitivă reîncepe – dar, de astă dată, sub meridianul fundamental central al Europei, pe platoul meridian şi nu sub meridianul civilizaţiei curente; se reia de la începutul apogeului, în momentul când meridianul magnetic secular, sosind în poziţia iniţială fundamentală europeană, animă la un nivel extraordinar platoul meridian central, conţinând: Italia, Elveţia, Şvabia sau Valea Rinului cu afluenţii săi de la Bâle la Maienza, Valea Weserului, Turingia, landurile din Hesse, Brunswickul, Hanovra, Danemarca şi Scandinavia.

Principala acţiune se manifestă în regiunile septentrionale daneze şi scandinave ale platoului (cele mai apropiate de pol) şi în timpul perioadei de şaisprezece ani centrale dintre 1623 şi 1639. Daneză la început, cu Cristian al IV-lea, devine franceză şi suedeză prin unirea dintre cea mai mare activitate morală şi cea mai mare energie morală şi fizică a momentului, preluându-l ca lider pe

[1] Mai puţin Spania şi Italia, care sunt cele mai vechi regiuni catolice.

Gustav-Adolf, eroul, noul Godefroy de Bouillon al perioadei seculare franceze.

Epoca reînnoirii furnizase ideile și arătase țelul; faza de acțiune a dărâmat obstacolele; apogeul a atins scopul, a consacrat ideile și a cucerit progresul perioadei. În *ultimul an* al apogeului european restrâns (1631 + 16 = 1647), scopul universal european al ultimei perioade a civilizației franceze este atins și reglementat prin tratatul de pace din Westfalia, primul monument al dreptului public european.

Care era acest scop?

Pentru a afla, să consultăm popoarele prezente, care erau: 1) Anglia; 2) Franța; 3) catolicitatea sau papalitatea; și 4) al doilea termen teutonic sau german.

Numărul patru, Imperiul German, este zdrobit, iar dezmembrarea sa e pregătită.

Numărul trei e învins, înlocuit de numărul doi, și-și dobândește definitiv cele mai frumoase posesiuni, ultimele cuceriri; suferă o primă amputare, după mari eșecuri.

Numărul doi câștigă pe toate planurile și preia supremația; calitatea sa de popor conducător devine evidentă.

Se pregătește lansarea viitorului *număr unu,* Prusia.

Aceasta e mișcarea politică; este, dacă nu împlinită, cel puțin pregătită; se va termina printr-o descompunere lentă de un secol și ceva, iar în acest timp, vibrațiile vor clătina vechiul nucleu, vor proiecta și facilita mișcarea care trebuie să se îndeplinească în transformarea din 1767-1799 și în perioada de șaisprezece ani 1799-1815 a marelui cutremur universal care va regla conturile definitiv.

SPIRITUL ȘI PROGRESUL MORAL ȘI MATERIAL AL UMANITĂȚII

Marea fază umanitară este, înainte de toate, intens morală. Ea e formată din cele două epoci principale ale perioadei seculare, epoca religioasă și revelatoare a reînnoirii (Zwingle, Luther, Melanchton, Calvin, Knox.) și de cea mai filozofică, mai cumpătată, mai deductivă și mai inductivă a apogeului (Descartes, Bacon, Kepler, Galileo.), reunite una cu alta prin faza religios-filozofică a acțiunii (Beze și Montaigne).

Ideea de operă a perioadei este deci religioasă, acțiunea e religios-politică și religios-războinică, și se realizează religios-politic.

Apogeul popoarelor conducătoare este puternic pentru că e virtuos și moral. Puterea morală dă putere fizică.

Dezvoltarea umanității este înainte de toate morală; dezvoltarea materială nu e decât o consecință forțată a dezvoltării morale.

Toate mișcările politico-războinice *umanitare* au un scop moral *religios-filozofic;* adesea, acest scop e puțin vizibil; acolo unde el într-adevăr nu există, mișcările nu au importanța care li se atribuie.

CE ESTE O CUCERIRE?

Înainte de a spune câteva cuvinte despre scopul moral religios-filozofic al mișcărilor războinice, voi încerca să arăt ce înseamnă o cucerire sau o expansiune teritorială.

Rasele omenești, subrasele și cele mai mărunte subdiviziuni naturale ale populațiilor sunt așezate în regiuni limitate prin linii geologic-magnetice, iar aceste linii, bine definite și științifice, precum și istorice, nu seamănă deloc cu cele create de fantezie și de interesul național.

Rasele ocupă fracțiuni ale marilor subdiviziuni geografice și sunt separate de meridiane și paralele geografice.

Subrasele sunt stabilite în văile fluviilor, având ca limite hotarele de împărțire ale apelor acestor fluvii. Cele mai mici subdiviziuni ale raselor și ale subraselor ocupă văile râurilor și ale pâraielor. Malurile sau crestele de împărțire ale apelor separă rasele, subrasele și cele mai mărunte subdiviziuni ale populațiilor, *indiferent dacă aceste linii de demarcație sunt sau nu pronunțate, indiferent dacă sunt sau nu dificil de trecut.* Aceste ultime considerente au o importanță foarte redusă; chestiunea raselor este *geologic-magnetică.* E o chestiune de vitalitate egală. Adeseori, nici chiar acțiunea vitală egală nu e limitată de linia aparent sinuoasă sau întortocheată a primelor frământări, limita fiind formată de expansiunea magnetică subterană directă în formă de arc al marelui cerc al globului producător al meridianului geografic, în ultimele sale mișcări.

Liniile se întâlnesc și formează *regiuni nodale* care joacă un rol pe cât de important, pe atât de interesant în marșul popoarelor și al omenirii. Vom găsi câteva indicații despre aceste regiuni în *«L'Humanité»;* dar dezvoltarea lor completă aparține *geologic-magnetismului,* care probabil va urma îndeaproape *Umanitatea.*

În regiunile nodale iau naștere hegemoniile.

Principalele regiuni nodale europene sunt:

1) Cea sabino-romană de la Gransasso sau a Abruzzilor (Cavallo – Napolitan, Corsica și Sardinia).

2) Cea francă de la Fichtel (Coburg-Nürnberg).

3) Cea șvăbească sau germană de la Rauhe-Alp (Hohenstauffen și Hohenzollern).

4) Regiunile helvetice din Mont-Blanc (Savoia), Gothard (cele patru cantoane) și Bernina (Lombardia).

5) Regiunea saxonă din Harz (Brunswick, Hesse, Anhalt).

6) Regiunea în egală măsură saxonă de la Brunswick-Luneburg și de la capul holsteinez (Eutin și Gottorp).

Principala linie de separare a raselor omenești este o paralelă care se întinde, fără altă soluție de continuitate decât Dardanelele, de la oceanul Atlantic până la oceanul Pacific. În zilele noastre este numită, cel puțin în parte, pragul indo-european.

Acest prag pătrunde în Europa pe la Constantinopole, urmează Balcanii, Alpii Iliriei, Marii Alpi, masivul Jura până la baloanele din Alsacia; de la aceste baloane până la Boulogne, separă apele belgiene ale râurilor Escaut, Meuse și Moselle de cele ale fluviilor franceze Sena și Rhôn. Dincolo de Boulogne, pragul indo-european urmează sudul Angliei, până la Landsend.

Partea acestui prag care se întinde de la Constantinopole la Landsend împarte Europa în două; partea septentrională teutonică, și partea meridională sau celtică; prin urmare, partea europeană a pragului indo-european este celto-teutonică. Ea iese în relief cu putere în orient și slab în occident, pentru că întreaga ridicare din urmă, atașându-se de hotarul meridian colombo-asiatic, a trebuit să se reducă îndepărtându-se de acest hotar.

Cele două rase europene sunt subdivizate în orientale, centrale și occidentale.

Celții sunt pelasgi la est de Pind și iberi la vest de hotarul iberic.

Teutonii sunt slavoni la est de prelungirea Pindului, adică în văile fluviilor Theiss și Vistula; sunt bretoni la vest de hotarul Moorlands-ului, prelungirea hotarului iberic, cu care formează hotarul meridian occidental iberic-breton. Acesta din urmă urmează coastele Franței, separând Bretania de platoul celtic sau francez. Bretania este breton-celtică.

Ce schimbare au produs expansiunile războinice numeroase, revărsările celtice și contrarevărsările teutonice, în posesiunile teritoriale ale celor două rase?

Ce au câștigat ele în cei aproape două mii de ani de când Cezar a trecut pentru prima oară pragul celto-teutonic la Soissons, la baza reversului său meridional, și definitiv pe malurile Sambrei, la baza reversului teutonic, unde a întâmpinat energica rezistență a nervienilor?

Ce au cucerit celții de la Soissons, în anul 57 î.Ch., până la ultima revenire în limitele ultimei expansiuni războinice și ale ultimei revărsări celtice de la Waterloo, în 1815, după trei perioade seculare celtice (romană, catolică și franceză) și o perioadă teutonică (francă)?

Rasa celtică ocupă platoul-prag în occident, acoperit cu câmpuri de luptă al căror ansamblu formează o vastă *câmpie de sânge,* pe care a cucerit-o pas cu pas, pe parcursul apogeului său și al maximei expansiuni fizice și morale, politice și războinice. Este rezultatul expansiunii care tocmai s-a sfârșit, și care a fost aceea a celei mai mari forțe de expansiune de pe platoul celtic.

În afara părții occidentale a platoului-prag celto-teutonic, Franța are două dependențe teutonice belgiene din nodul mixt celto-teutonic al baloanelor: Alsacia și Lorena.

Teutonii ocupă cam aceeași poziție în orient ca și celții în occident.

Câmpia de sânge, limită septentrională și occidentală a celților și a teutonilor, sau platoul-prag cucerit pas cu pas în ultima perioadă seculară de către celți de la teutoni, prin forța lor de expansiune momentan superioară, are ca limită la nord câmpiile de la Gravelines, Cassel, Bouvines, Lens și Denain; axa sa este trasată prin Azincourt, Saint-Quentin, Rocroi, Wattignies, Valmy, iar limitele sale meridionale conțin câmpiile din Crécy, Soissons, Arcis-sur-Aube și Fère Champenoise.

O câmpie de sânge, o bandă de teren mixtă, un platou de despărțire cu lărgimea între cincisprezece și douăzeci de leghe,

unde rasele se ating, și care aparține uneia sau alteia, după cum una sau cealaltă este preponderentă; iată ca expansiune teritorială sau cucerire rezultatul definitiv al ultimelor douăzeci de secole de lupte și numeroase bătălii sângeroase, purtate mai ales în ultima perioadă seculară umanitară, aceea a puterii expansive maxime a platoului celtic, și în consecință a acțiunii maxime exercitate asupra părții occidentale joase a pragului celto-teutonic în ultimele cinci secole.

Magnetismul globului a stabilit în afară de orice preocupare istorică, filozofică sau politică: 1) că circulația magnetică își atinge *cea mai mare energie anuală în 18 iunie* și că se menține astfel până în *22 iunie*, ziua când începe descărcarea; or, în *18 iunie*, ziua când e atinsă cea mai mare energie fizică și morală a anului, a avut loc bătălia de la Waterloo, iar în *22 iunie*, ultima dintre cele cinci zile ale celei mai mari energii fizice și morale a anului, totul a fost consumat de abdicare. E un caz aparte, veți spune?

Magnetismul globului a mai stabilit (pag. 401, tabelul LIV, din volumul II), că *9 noiembrie* este ziua transformării circulației din noiembrie, la fel cum *22 iunie* este cea a transformării circulației din iunie; sau, cu alte cuvinte, că *9 noiembrie* e ziua *minimei circulații magnetice* și a *minimei energii fizice și morale* din an, la fel cum *22 iunie* este cea a *celei mai energice* circulații. Or, *9 noiembrie*, sau *18 brumar*, este debutul primului consulat, iar *22 iunie* e data care marchează sfârșitul imperiului. Dacă acesta e rodul hazardului, tot hazardul a făcut și ca 18 brumar să aparțină *anului 1799 de început al perioadei de șaisprezece ani*, și ca 22 iunie să aparțină *anului 1815 de sfârșit al perioadei de șaisprezece ani;* adică, *18 brumar* este *chiar ziua* încheierii epocii de transformare și de deschidere din *perioada de șaisprezece ani* a cântecului de lebădă (din ultima perioadă seculară franceză), iar *22 iunie* este *chiar ziua* încheierii acestei perioade de șaisprezece ani, penultima a perioadei seculare franceze. Astfel, conducătorul politic și războinic al cântecului de lebădă francez ia hățurile într-un moment convulsiv, *prima zi* a perioadei de șaisprezece ani care-i este acordată, și sfârșește prin a abdica în *ultima zi* a acestei perioade; el se impune în ziua *minimei energii fizice și morale* și cade în ziua *maximei energii fizice și morale* din cele două extremități anuale ale perioadei de șaisprezece ani, 1799 și 1815, care încadrează ultima și cea mai

mare expansiune morală și materială, politică și războinică, din perioada seculară umanitară franceză.

Poate că aceste coincidențe vor fi considerate prea remarcabile pentru a le atribui exclusiv hazardului, cu atât mai mult cu cât conducătorii cântecelor de lebădă sunt destul de rari, iar cel al ultimei perioade seculare fiind cel mai mare și cel mai providențial, ar fi trebuit să fie mai bine acordat vizavi de vremuri și de locuri decât oricare dintre predecesorii săi.

După 9 noiembrie 1799 și 22 iunie 1815, ar fi dificil, poate să se găsească întâlniri *fortuite* mai remarcabile. Totuși, istoria oferă câteva exemple dacă nu mai bune, cel puțin de același nivel. Epoca reînnoirii (1525) este cea a ascetismului, a entuziasmului religios, a reformelor, a revelațiilor, a inspirațiilor, a convertirilor și a tot ceea ce ține de mișcările religioase și de activitatea morală; totuși, anul central 1525 nu e cel mai remarcabil din această epocă. Anii determinanți ai *perioadei de șaisprezece ani* 1527 și 1528 își dispută locul întâi; sunt anii cei mai religios-politici din perioada seculară. Spune-mi acum, te rog, cititorule, dacă mai crezi că hazadrul a plasat în 536 (1528) și în 496 (1528) *cele două fapte religios-politice principale ale istoriei:* convertirea lui Cyrus la *iudaism* și introducerea acestuia în toate posesiunile asiatice ale civilizațiilor antice [pentru a pregăti terenul sosirii lui Christos *cu o perioadă seculară înainte],* și convertirea lui Clovis, care a implantat creștinismul în posesiunile europene ale civilizațiilor viitoare *cu o perioadă seculară după sosirea lui Christos?* Mai crezi și că al treilea fapt istoric de aceeași natură și aproape de aceeași importanță, convertirea lui Constantin, cade întâmplător în 312 (1860), tocmai anul central al epocii de reconstituire romană și constituire a catolicismului? Dacă crezi asta, ai o doză foarte mare de neoarianism.

Oricum, *situația respectivă teritorială actuală a celților și a germanilor, după douăzeci de secole de lupte sângeroase, dovedește că din punct de vedere exclusiv teritorial, cumplitul joc al bătăliilor este un joc cu atât mai idiot, cu atât mai inechitabil și cu atât mai crud, cu cât nu duce la nici un rezultat definitiv, ca importanță sau ca durată.* Dovedește că spiritul de cucerire este o manie, când nu provine dintr-un exces de energie fizică și morală, destinată să producă un rezultat moral umanitar. Dovedește că *anexionismul* nu e decât o maladie periculoasă.

O privire imparțială aruncată asupra istoriei, în afară de orice preocupare teoretică, dovedește că națiunile au trăit și au îmbătrânit la fel ca oamenii.

Arată că națiunea care și-a îndeplinit primele perioade cvincvaseculare a atins apogeul în toate raporturile; că și-a terminat perioada cvincvaseculară ca lider umanitar; că-și începe al doilea termen, în care nici un popor n-ar fi făcut vreodată o cucerire teritorială. De altfel, un popor care-și încheie primul termen este în general destul de mare, destul de puternic, destul de glorios, pentru a nu mai visa nici la mărire (care ar fi o primejdie pentru el), nici la putere (care n-ar mai egala-o pe cea pe care a avut-o), nici la glorie (de care e saturat).

Poporul care-și începe al doilea termen are, de altfel, cu totul altceva de făcut decât să se gândească la exterior; trebuie să atenueze în sânul său efectele morale nefaste ale ultimei faze de disoluție, efecte care până în prezent n-au putut fi distruse nicăieri în întregime. Trebuie să-i împiedice pe oratori și sofiști să se înmulțească excesiv și să distrugă fondul moral pe care l-a lăsat să subziste ultima epocă de corupție.

Nici o putere nu este eternă. Poporul, când și-a încheiat misiunea, trebuie să cedeze locul, la fel ca omul care și-a încheiat-o pe a sa. Poporul care iese în afara mișcării naturale și care păcătuiește contra legilor morale este pedepsit, asemenea omului care încalcă aceleași legi. Poporul e pedepsit chiar și dacă a fost cel mai puternic de pe Pământ, chiar și dacă a avut milioane de soldați, iar acești soldați au fost cei mai căliți din lume. Dacă acești soldați nu mai au rivali ca organizare tactică și strategică, dacă victoriile lor anterioare le dublează forțele prin încrederea pe care o au în ei înșiși și în comandanții lor, dacă numai prestigiul lor îi descurajează pe cei mai redutabili dintre adversari, câmpul e la doi pași! Fie că se numește *Maraton, Capua, Morgarten, Sempach, Granson, Morat, Bouvines, Orléans, Denain, Valmy, Leipzig, Quatre-Bras* sau *Waterloo,* va ști să călească nervii și să înmulțească valoarea celui slab, să-l enerveze și să-l paralizeze pe cel puternic; îi va dărui victoria unuia pentru a umili orgoliul celuilalt și a-i pedepsi silnicia. Câmpul de pedeapsă îl atinge pe cel al crimei. Dumnezeu îl pedepsește pe cel puternic ca și pe cel slab; are mijloacele fizice s-o facă; le folosește la ceasul și în locul ales. Hazardul nu înseamnă nimic în lumea morală, cum nu

înseamnă nici în lumea fizică; și în una ca și în cealaltă, reacțiunea răspunde la acțiune; după faptă, și răsplata. Supunerea față de legea divină, creștină, a fraternității universale – sau, păzește-te de ceas și de *câmp!*

Dacă stăm să ne gândim că acestea au fost scrise acum patruzeci de ani, ultimele cuvinte de mai sus devin cu adevărat profetice. În fond, ce semeni, aia culegi – cu vârf și-ndesat! Dacă semeni un grăunte rău, nu trebuie să acuzi cerul când acesta se va înmulți în roade și va infecta câmpul cu recoltă bună.[1]

[1] Să semnalăm că un alt ofițer belgian, colonelul Millard, a reluat și completat în 1902 și 1918 cercetările lui Bruck. În ultima sa lucrare, *«Le Destin de l'Allmagne»* („Destinul Germaniei"), colonelul Millard scrie: „Secolul XX va cunoaște curând prăbușirea imperiului fondat de Bismarck și declinul Germaniei provocat de Franța și Anglia, susținute de Statele Unite ale Americii."

CAPITOLUL 12

NUMERELE ŞI MUZICA

Numerele au raporturi strânse cu muzica – după cum a demonstrat armonic Platon, în acordul celor patru elemente care descompun sufletul şi în cauza acestei simfonii reciproce între elemente de o natură atât de neasemănătoare.

Un autor mai modern, cavalerul de Eckartshausen, a scris în operele sale despre „Numere" pagini cu adevărat caracteristice asupra acestui subiect. Iată două fragmente:

Muzica este cea mai frumoasă imagine a legilor progresiei din natură.

Acordul perfect ne dă imaginea acestei unităţi de unde provine totul, care dă viaţă la toate, care conservă totul după legi eterne, în cea mai frumoasă ordine neîntreruptă.

Toate tonurile acordului perfect cântate împreună dau cea mai splendidă imagine a unităţii divine, în care toate tonurile sunt la fel de armonice – sursa întregii armonii.

Permutarea mai multor tonuri, de unde se nasc mai multe acorduri, este arătată de permutările mai multor numere, care au rezultate diferite, şi totuşi respectă întotdeauna legile unităţii.

Acordul perfect rămâne mereu invariabil, la fel ca unitatea în numere, chiar şi până la infinit.

Acordul care a avut loc este cel mai perfect; conţine toată armonica, la fel cum unitatea conţine toate numerele.

Primele trei tonuri din manifestarea acordului perfect sunt imaginea forţei a treia. Ele sunt despărţite prin două intervaluri de diferite terţe, care sunt legate între ele, deşi diferite.

Terţa este urmată de cvartă, care îşi găseşte plenitudinea în octavă.

Această octavă este repartizarea tonului principal.

Vedem că cvarta este elementul care acţionează în acord. Ea se găseşte între două terţe, pentru a administra, ca să zicem aşa, acţiunea şi reacţiunea.

Într-un cuvânt, gânditorul găseşte că armonia tonurilor se reglează după legea progresiei, la fel ca toate celelalte. Ea este imaginea sublimă care-i deschide gânditorului un spaţiu imens în profunzimile secretelor eternităţii.[1]

...

Corpul armoniei este tonul, sufletul tonului e armonia, nemuritoare, spirituală şi dăinuitoare. Armonia voalată în ton, acţionând asupra urechii, este muzica, iar armonia care acţionează asupra ochiului e frumuseţea; prin urmare, armonia pentru toate cele cinci simţuri, cinci expresii senzuale, armonia fiind deci fondul a tot ceea ce e agreabil şi frumos, tipul ordinii eterne, singura care dăinuieşte, rezolvă toate disonanţele din octavă, simbolizează proporţiile ordinii, unde micul este la fel de important ca marele, iar repausul e la fel de necesar ca sprijinirea pe o notă. Diferitele note de la cel mai de jos ton până la cel mai înalt, toate definite conform legilor, toate importante, libertate nobilă, dar după legile armonice, o egalitate nobilă, dar după diferite puncte de vedere, fiecare notă, notaţie necesară, dar una mai înaltă decât alta, fiecare repartizată la locul ei, de unde nu se poate deplasa fără să distrugă armonia, imagine a moralităţii şi a constituţiei fundamentale a Stărilor.[2]

Mai recent, J. Ed. Croegaerts, dirijor de muzică la Anvers, a studiat şi el aceeaşi idee. Extragem din opera lui pasajele următoare:

Printre mişcările care sunt înregistrate de simţurile noastre şi cărora la evaluăm rapiditatea cu ajutorul numerelor, cele mai puţin rapide sunt mişcările *vizibile*, cele pe care le putem urmări

[1] Von Eckartshausen, *„Zahlenlehre der Natur"*, Leipzig, 1794, pag. 237; extras inedit.

[2] Von Eckartshausen, *„Ausschlüsse zur Magie"* („Excluderi asupra magiei"), vol. IV, München, 1792; *«La Magie Numérale»*, („Magia Numerală"), extras – cf. *«L'Initiation»*, anul XX, nr. 11, august 1906, pag. 175.

cu ochiul; cele mai rapide sunt cele pe care ochiul nostru le percepe sub formă de lumină.[1]

Între acești doi termeni extremi percepem doi termeni mijlocii: vibrațiile *acustice* și vibrațiile *calorice*.

Mișcările pe care le putem urmări cu privirea sunt în mod necesar acelea care se duc și revin în același loc, căci dacă un corp animat cu o anumită viteză n-ar reveni la poziția inițială, el ar părăsi câmpul nostru de observație și ar dispărea din vedere. Acest du-te-vino se numește „oscilație" sau „vibrație".

Pentru a-l obține într-un corp, sunt necesare două condiții opuse: 1) ca acel corp să fie liber să se deplaseze oriunde-l conduce mișcarea; 2) să fie menținut în același loc, pentru a fi obligat să revină la poziția inițială. Această dublă condiție este satisfăcută de pendul și de vergelele vibratoare.

Când se trage într-un sens firul liber al unui pendul sau extremitatea liberă a unei vergele elastice, mișcarea de dus-întors se stabilește în două sensuri opuse, prin efectul elasticității sau al greutății. Prin urmare, vibrațiile sunt duble prin natura lor. Fiecare vibrație completă se compune din patru mișcări distincte, două de dus și două de întors. Pentru a evalua repeziciunea mișcărilor vibratorii, o raportăm în mod firesc la aceea a mișcărilor vibratorii ale ființei noastre, adică la *pulsul* nostru, a cărui durată medie este aproximativ egală cu aceea a *secundei moderne* (1/75 din minutul actual).

Limita extremă a repeziciunii mișcării vizibile este fixată teoretic de sunetul cel mai grav al diagramei muzicale. Acest sunet rezultă din șaisprezece vibrații complete pe secundă. Efectiv, distincția sunetelor începe imediat ce se completează geneza raporturilor numerice care intră în constituția sistemului total.

Aceste raporturi sunt în număr de șapte: *octava* 1 : 2, cvinta 2 : 3, cvarta 3 : 4, terța majoră 4 : 5, terța minoră 5 : 6, secunda 8 : 9 sau 9 : 10, și unisonul alterat (diminuat sau augmentat) 24 : 25, 15 : 15, 24 : 27 sau 25 : 27.

[1] J. Ed. Croegaerts, *«Traité complet de la tonalité» (Harmonie et contrepoint)* – „Tratat complet asupra tonalității" (Armonie și contrapunct) – bazat pe date ferme, Anvers, J. Mées, 1884.

Primele cinci sunt alese printre elementele primitive ale sistemului generic de raporturi furnizate de numere în succesiunea lor naturală:

1 : 2

2 : 3   3 : 4

4 : 5   5 : 6   6 : 7   7 : 8

8 : 9   9 : 10   etc.

Octava reprezintă identitatea primitivă a elementelor acestui sistem. Cvinta și cvarta reprezintă diversitatea lor primitivă.

Octava, cvinta și terța majoră sunt elementele supuse unor condiții de existență identice, reproducând caracterul elementului fundamental în diverse grade ale evoluției sale. Din acest motiv, le numim *raporturi teleologice*, observând că intră singure ca elemente *organice necesare* în constituirea sistemului tonal.

Cvarta și terța minoră reproduc și ele caracterul elementului fundamental, dar sub forme diverse. Aparțin tot categoriei raporturilor teleologice necesare, cu toate că deja ele nu mai intră decât ca elemente *funcționale* în constituția sistemului.

Secundele (raporturile 8 : 9 și 9 : 10, după cum rezultă sau din diferența între cvintă și cvartă, sau din cea dintre cvartă și terța majoră), aparțin tot categoriei raporturilor teleologice. Sunt necesare constituirii sistemului, prima ca element organic, a doua ca element funcțional.

Unisonul alterat (raporturile 15 : 16, 24 : 25, 24 : 27, sau 25 : 28, după cum reprezintă diferența dintre terța majoră și cvartă, dintre terța minoră și terța majoră, dintre secunda organică și terța minoră, sau dintre secunda funcțională și terța minoră), nu face parte din categoria raporturilor teleologice. Nu intră în constituția sistemului decât cu titlul de element *contingent*.

Geneza celor șapte raporturi pe care le-am studiat este completă de la al treilea grad de evoluție.

Numărul 16 este așadar primul termen din seria raporturilor numerice perceptibile urechii. Este baza *organizării tonale a sunetelor*.

Numărul 24 este primul termen perceptibil al raporturilor numerice care intră în constituţia sistemului total cu titlu contingent. Este baza *funcţionării tonale a sunetelor.*

Secretul organizării şi al funcţionării tonale a sunetelor subzistă în puterea numerelor.

Puterea numerelor se manifestă în geneza raporturilor lor naturale; la fiecare grad nou de evoluţie a acestei geneze, puterea numărului 2 – termen consecvent al primului dintre raporturile generate – atinge un grad superior.

$2^1 = 2$; $2^2 = 4$ (pătrat); $2^3 = 8$ (cub) etc.

Or, ştim că în orice evoluţie creatoare primele două grade formează o etapă naturală. Primele trei puteri ale oricărui număr formează deci tot o etapă naturală în extinderea nedefinită a puterii acelui număr.

Numerele 16, 256 (16^2) şi 4096 (16^3) sunt prin urmare termeni ai puterii organizatoare a muzicii în numere.

Numerele 24, 576 (24^2) şi 13824 (24^3) sunt termeni ai puterii funcţionale a muzicii în numere.

Primele sunt numere neutrale. Pot fi readuse la unitate prin adunarea şi reducerea teozofică. Din punct de vedere absolut, nu reprezintă decât un termen unic: unitatea DO. Secundele sunt numere utrale. Ele pot fi readuse la 3 sau la 9 (prin reducere şi adunare teozofică 24 = 6 = 3, 576 = 18 = 9, 13824 = 18 = 9). Din punct de vedere absolut, ultimele două diferă de primul, dar nu diferă unul de altul. Pentru a le putea distinge într-o manieră absolută la rândul lor, trebuie să avem în vedere raporturile în care fiecare dintre ele se găseşte vizavi de celelalte.

Or, numerele de care ne ocupăm se află între ele în raporturile unde se găsesc valorile muzicale DO, RE, SOL, LA.

Numărul 567 readus la 9 este pentru numărul 24 readus la 3 ceea ce este RE pentru SOL, adică în raport de cvintă descendentă (dacă nu ţinem seama de diferenţa de octavă): *raport imediat.* Faţă de 1 (...) este ca RE faţă de DO – raport de secundă majoră descendentă (dacă nu ţinem seama de diferenţa de octavă): *raport imediat.*

Numărul 13824 readus la 9 este pentru numărul 24 readus la 3 ceea ce este RE pentru SOL, adică în raport de cvintă descendentă (dacă nu ţinem seama de diferenţa de octavă): *raport imediat.* Faţă de 1 (...) este ca LA faţă de DO – raport de sixtă majoră (terţă minoră inversată): *raport mediat,* obţinut *prin intermediul* unei inversări.

Prin urmare, numărul 576 se raportează *imediat* la numerele readuse la 3 şi la 1, câtă vreme numărul 13824 nu se raportează *imediat* decât la numărul 24.

Aceste distincţii fiind făcute, recunoaştem fără dificultate în cele patru numere respective elementele constitutive ale tipului promitiv al realităţii. Termenul DO este elementul teleologic *neutral* al tonalităţii. RE este elementul teleologic Utral; SOL, elementul autotetic; LA, elementul autogenetic.

Din aceste patru elemente decurg, ca din nişte surse, toate determinările raţiunii muzicale creatoare. Acestea sunt cele *patru fluvii ale paradisului* ştiinţei muzicale.

Se observă că Ştiinţa Numerelor este legată intim – lucru de la sine înţeles – cu muzica, aceasta acţionând, în calitate de ştiinţă a ritmului, asupra ritmurilor fizice şi psihice ale omului şi putând să-l plaseze în coordonate proprii pentru a-l face să pătrundă în latura ocultă a naturii. Acesta era în vechime rolul profund al muzicii. De aceea Platon consideră această ştiinţă indisolubil legată de constituirea Republicii; este ceea ce explică marile fapte simbolice şi reale ale lirei lui Orfeu, ceea ce determină raţiunea efectelor magice ale sunetului de fluier şi ale cântului Coribanţilor.

TEXTE

CAPITOLUL 13

NUMERELE ŞI OCULTISMUL

Considerăm că i-am furnizat cercetătorului studios toate elementele necesare pentru a înţelege Ştiinţa Numerelor. Ne mai rămâne să-i procurăm o documentaţie asupra interpretării căreia va trebui să-i atribuie sagacitatea sa.

În acest scop, îi vom prezenta mai întâi principalele pasaje consacrate subiectului care ne preocupă de câţiva dintre maeştrii Ştiinţei Oculte: profundul mistic D'ECKARTSHAUSEN; WRONSKI, acest prestigios savant care a fost maestrul lui Eliphas Lévi; marele gânditor ocultist care a fost BALZAC; chiromantul DESBARROLLES, astrologul Eugène LEDOS[1] şi clarvăzătorul LOUIS-MICHEL de Figanières.

Înţelegerea deplină a acestor substanţiale pagini va necesita ceasuri îndelungate de meditaţie; de asemenea, studenţii cărora am găsit de cuviinţă să le dăm aceste teme de studiu trebuie să lucreze mult singuri în acest scop.

[1] E. Ledos este cel pe care l-a reprezentat Huysmans în romanul său magic *«Là-Bas»* („Acolo"), sub numele de Gevingey.

1.

D'ECKARTSHAUSEN

Numărul Cuaternarului[1]

Numărul forței 4, sau numărul cuaternarului, este cel mai necesar pentru cunoașterea numerelor; el arată profesia forței în lumea corporală – adică:

– fiecare forță e 1;

– fiecare forță are un efect, forța și efectul sunt 2;

– fiecare efect are o urmare; forța, efectul și urmarea sunt 3;

– fiecare urmare are o realizare; forța, efectul și urmarea în realizarea sa sunt 4.

Totul fiind realizat în Univers, 4 este numit numărul forței, care constituie marele cuaternar al tuturor lucrurilor.

Din acest număr se naște 10 – sau numărul universului, pentru că 10 este conținut în 4. Explic cu ajutorul unui exemplu:

forța	1
efectul și forța	2
urmarea, efectul și forța	3
realizarea urmării, efectul și forța	4
	1 2 3 4
	10

10 considerat ca imagine este proporția forței la periferie de la 1 la 0 – din punct la linia circulară – și este numit 10 sau *Numeris universalis,* pentru că tot ceea ce există constă în proporția dintre energie și extensie.

9 este numit numărul liniei circulare sau al extensiei, din cauză că forța formează în extensie cercul natural.

[1] D'Eckartshausen, *„Zahlenlehre der Natur"*, Leipzig, 1794, pag. 221-225. Aceasta este prima traducere franceză a paginilor respective.

Pentru a avea o idee mai clară, nu trebuie să ne lăsăm amăgiți de cercul obișnuit; cercul mecanic sau geometric se deosebește mult de cercul din natură.

Cercul naturii se formează prin mișcarea unei forțe spre extensie.

Acolo unde energia forței încetează, începe circumferința.

Voi explica dând încă un exemplu:

Dacă aruncăm o piatră în apă, se formează un cerc; acesta este proporțional cu forța loviturii și cu mărimea pietrei; amândouă reunite, forța loviturii și mărimea pietrei, dau punctul de cădere și energia extensiei. În continuare, din punct emană linii drepte, proporționale cu energia; acolo unde aceasta încetează se găsește începutul liniei circulare.

Cercul din natură ne dă imaginea manifestării primelor forțe; acțiunea și nașterea reacțiunii.

Tot ceea ce are o extensie se reglementează după legea cercului.

Prin extensia forței și prin revenirea în ea însăși se produce mișcarea tuturor lucrurilor.

Forța extensiei este prima din natură; aceasta, revenind în ea însăși, e numită forță de atracție; dacă se extinde din nou, devine forță de respingere.

Prin urmare, nu există decât o singură forță, toate celelalte fiind numai modificări ale acesteia.

Cu privire la Numărul 4, mai trebuie să remarcăm că este numărul a tot ceea ce e senzual și corporal.

Geometria reduce tot ceea ce este măsurabil la acest număr, căci toate triunghiurile nu sunt considerate decât părți ale pătratului sau ceea ce formează baza cuaternarului.

Nu putem găsi în geometrie suprafața unui plan fără a-l fi împărțit anterior în pătrate.

Nu putem calcula suprafața pătratelor în care l-am divizat, fără a le împărți în triunghiuri, înmulțind diametrul cu jumătatea bazei.

Astfel, nu pot calcula după natură nici o realizare sau nici un alt fenomen corporal fără a clasifica înainte forța a treia, efectul și urmarea, care sunt conținute în realizare ca 4.

Prin urmare, fiecare număr care produce o ființă este numărul care formează măsura acelei ființe.

Trei progresii produc tot ceea ce formează baza senzualului; aşadar, tot ce formează baza corporalului este măsurat sau calculat prin trei.

Patru progresii produc tot ceea ce este senzual şi corporal; deci, trebuie ca toate lucrurile senzuale şi corporale să fie măsurate şi calculate prin patru.

Din această observare a legilor progresiei constatăm că există şi un cuaternar intelectual, care se reglementează de asemenea pe baza forţei, efectului, urmării şi realizării, căci nu este necesar ca realizarea să rămână întotdeauna corporală; de exemplu:

gând 1
voinţă 2
acţiune 3
faptă 4

Fapta nu rămâne corporală, dar este realizarea gândului, a voinţei şi a acţiunii, şi deci are numărul cuaternarului pentru a fi calculată.

Această analiză a numerelor este mai importantă pentru mântuirea oamenilor decât pentru aceea a numerelor, care nu sunt senzuale, căci prin ele ne descoperim propriile erori de judecată.

Observăm că gândul şi voinţa determină fapta.

Fiecare faptă este un număr ale cărui părţi sunt acţiunea, voinţa şi gândirea, iar pentru a săvârşi fapta, progresia trebuie să se găsească în întregime în faptă; astfel, de exemplu: progresia unei fapte rele:

a gândi rău 1
a voi răul 2
a acţiona rău 3
a face rău 4

Această progresie compusă trebuie să devină număr ca:

a gândi rău 1
a gândi şi a voi răul 2
a gândi, a voi şi a acţiona rău 3
rezultat, fapta rea 4

Am arătat îndeajuns că măsura unui lucru este şi numărul său, că forţa şi energia se reglementează după numărul lui, şi că prin aceasta orice obiect poate fi epuizat.[1]

Energia numărului 4 în natură se găseşte prin înmulţirea cu sine.

Aritmetica numeşte înmulţirea unui număr cu el însuşi ridicare la pătrat.

Rădăcina pătrată este numărul continuu care a fost înmulţit cu sine însuşi.

Conform aritmeticii, fiecare număr poate fi înmulţit cu el însuşi, deci fiecare număr are pătratul său, căruia îi este rădăcină pătrată.

Doctrina numerelor din natură se deosebeşte de aritmetică prin faptul că nu acceptă decât un singur pătrat adevărat, care nu are decât o singură rădăcină pătrată.

Întrucât doctrina numerelor cercetează cercul în natură, ea cercetează de asemenea şi numărul pătrat şi rădăcina sa în natură.

Singurul număr pătrat adevărat din natură este 16, singura rădăcină pătrată adevărată e 4, căci ea formează numărul pătrat în patru progresii, dintre care fiecare are din nou patru numere.

Celelalte numere aritmetice care se numesc pătrate nu sunt considerate în doctrina progresiilor numerelor din natură decât proporţii ale numărului pătrat, iar rădăcina aritmetică nu este organizată decât ca o rădăcină a numerelor în raport cu rădăcina pătrată; de exemplu:

3 x 3 = 9; 9 este un număr pătrat aritmetic, a cărui rădăcină e 3; numărul pătrat 9 considerat în relaţie cu numărul pătrat din natură 16 arată proporţia dintre 9 şi 16, la fel cum rădăcina pătrată aritmetică 3 arată proporţia cu rădăcina pătrată din natură 3, proporţia de 3/4-9/16.

Prin urmare, un singur număr este ca număr pătrat, şi o singură rădăcină ca rădăcină pătrată, proporţională cu unitatea; toate celelalte numere şi rădăcini pătrate aritmetice nu pot fi considerate, conform legilor progresiei, numere pătrate, pentru că proporţia lor cu unitatea nu va fi niciodată cvadruplă.

[1] Ibid., pag. 229-231.

Fiecare număr înmulţit cu el însuşi dă o medie proporţională între unitate şi produs; prin urmare, produsul numărului înmulţit cu el însuşi este faţă de rădăcină ceea ce e rădăcina faţă de unitate; de exemplu:

$$4 \times 4 = 16 \frac{16}{4} = \frac{4}{1}$$

Vedem destul de clar că fiecare număr înmulţit cu el însuşi poate fi numit număr-rădăcină, dar niciodată număr pătrat, pentru că în natură nu există decât un singur număr pătrat şi o singură rădăcină pătrată.

Numărul 4 dirijează în fiecare înmulţire totul, căci şi în progresia aritmetică avem unitatea; primul factor, al doilea şi produsul, sau rezultatul care se naşte din acţiunea comună a celor doi factori.

...

Extragerea rădăcinii pătrate dă imaginea forţei producătoare.[1]

Numărul înmulţit cu el însuşi este imaginea acordului tuturor produselor numărului pe care-l produc împreună cu numărul lor rădăcină, dacă este considerat în proporţie.

Unitatea se relevă prin forţa sa trină, în primul cuaternar care înmulţit cu sine însuşi dă 16 ca număr-pătrat, al cărui număr-rădăcină este 4.

Aceste patru progresii constituie marele cuaternar, care dă prin legile progresiilor explicaţiile despre cele mai înalte lucruri.

Unitatea este ea însăşi propria ei rădăcină, propriul ei număr considerat ca unitate; nici un calcul nu a avut loc în relaţie cu ea; numai în manifestarea forţelor sale, primul cuaternar se face prin forţa sa trină.

Numai în compusul a ceea ce există cu adevărat în progresie au loc legile numărului, pentru că ele sunt tocmai ceea ce constituie progresia sau compoziţia.

Prin urmare, postulez cuaternarul după legea progresiei şi adaug explicaţia care rămâne de dat.

[1] Ibid., pag. 233-235.

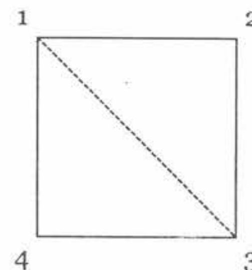

Fig. 17.

Prima linie a pătratului considerat ca imagine şi progresiv arată deci baza, fundamentul şi rădăcina celorlalte patru numere.

Unitatea din care se naşte totul, care este sursa tuturor lucrurilor, de unde provine totul, care conservă totul; care se relevă în toate lucrurile senzuale, fără a fi senzuală ea-însăşi, care nu se schimbă niciodată, care umple totul, care e prezentă peste tot şi se manifestă într-o a treia forţă.

A doua linie a pătratului considerat ca imagine şi progresiv ne reprezintă această a doua cauză, care acţionează şi vorbeşte despre toate lucrurile.

Prin această a doua cauză care acţionează şi vorbeşte în regnul spiritelor se naşte la fel ca în lumea senzuală.

Cauza este acest cuvânt al lui Dumnezeu, care e fundamentul şi forţa tuturor lucrurilor.

Dar nu doresc să explic mai amplu această imagine spirituală a celei de-a doua linii a pătratului, pentru că oamenii, care au meditat prea puţin la măreţia lucrurilor religioase, o pot găsi ridicolă.

A treia latură a pătratului conţine ca imagine toate rezultatele şi elementele sensibile şi corporale.

Prima are forţa, a doua efectul, a treia urmarea pentru obiect, căci tot ceea ce formează baza senzualului şi a corporalului are ca fundament numărul 3, după cum am spus deja, mai amănunţit, explicând numerele.

1 dă punctul,
2 dă linia,
3 dă suprafaţa, din care, în fine, se naşte 4.

Numerele care constitule numărul 4 vor fi numite după, starea lucrurilor, principiile sau începuturile originare ale fiecărui lucru.

...

Calculez pe om, considerat ca o fiinţă realizată, 4. Prin urmare numărul lui e 4; o fiinţă compusă din spirit şi trup. Spiritul reunit cu sufletul dă 2, sufletul reunit cu trupul dă tot 4, deci 4 – numărul său: $-\frac{22}{4}$

Poate fi considerat ca:

13 – 4
22 – 4
31 – 4

22 îi face componenţa materială; 13 îi formează baza. 13/22 înseamnă: spiritul faţă de legea unităţii, care se manifestă în 3 – forţa 1 2 / 3. Corpul său 2/5 înseamnă proporţia materiei – 4, care este din nou reunită cu o unitate, aflată deasupra lui şi care se manifestă prin forţa a treia 22/35.

Are o dublă bucurie, cea spirituală gândind, dorind şi acţionând 3/5; cea senzuală, prin folosirea celor cinci simţuri ale sale:

1 3
X
2 2
5———3
3 | 5

Unitatea în progresia ei îi dă tipul celei de-a treia forţe; această a treia forţă în realizarea corporalului: cele cinci simţuri.

Deasupra lui nu există lege, dedesubtul lui se găseşte destinaţia.

13 – 4 forţă 1
22 – 4 efect 2
31 – 4 urmare 3

Legea ne arată raporturile lui cu unitatea, gândirea lui (1), voinţa (2) şi acţiunea (3) trebuie să devină unu după legea unităţii, care constituie prima sa esenţă spirituală:

$\frac{13}{4} = 4$

Numărul de sub el îi arată destinaţia:

$\frac{22 \; 31}{5/3}$

Simţul îi dă experienţa, forţa sufletului său îi ordonă să gândească, să compună, să judece.

Aplicăm aceeaşi progresie unui alt obiect, făcut de exemplu – 4.

Fiecare realizare este 4, după cum am spus deja, deci fiecare realizare e considerată conform aceloraşi legi.

Dacă postulez deci faptul -4, am din nou aceleaşi proporţii ale lui 4, ca:

13 – 4
22 – 4
31 – 4

deci faptul; considerat ca realizat, sau ca $4 - \frac{22}{4}$

Părţile faptului sunt consistente, interiorul arată 13.

Trebuie ca interiorul să fie o fiinţă simplă pentru obiect; trebuie ca această fiinţă simplă să poată gândi, dori, acţiona

$\frac{13 \; 22}{3/5}$

Fiinţa simplă constituie forţa sau gândirea, voinţa şi acţiunea, 3; gândirea, voinţa şi acţiunea nu se exprimă decât prin 5, sau prin senzualitate.

Realizarea faptului are

$\frac{22 \; 32}{5/3}$

sau rezultatul senzual ca 5 pentru obiect; dar proporţia acestui rezultat se raportează din nou la 3, sau la forţă, la voinţă şi la acţiune; de exemplu, joc biliard: lovitura care a avut loc cu

adevărat, care determină bila, este 4; înainte de lovitură, există forţa, voinţa, acţiunea, sau:

1

forţa de a putea da o lovitură

2

voinţa de a da lovitura

3

a da în realitate lovitura.

Apoi urmează lovitura, ca realizare, 4.

Această lovitură este proporţională cu forţa, cu voinţa şi cu acţiunea, care toate trei determină lovitura ce se face în acest mod şi nu altfel, şi sunt legea ei.

După lovitură, bila lansată îşi primeşte determinarea conform primei voinţe şi acţiuni, şi se reglementează din nou după cele trei forţe care nu sunt decât expansiunea celei dintâi; în consecinţă, proporţia în natură este:

13 forţa şi manifestarea,
22 realizarea
13 efectul după manifestarea primei forţe.

Aşadar, 13 îmi dă o imagine reprezentativă care înainte este 1, sau forţa, apoi 3, sau manifestarea forţei prin voinţă, acţiune – ceea ce, în final, dă 13.

Numărul 22 îmi arată că în realizarea forţei şi a efectului, acţiunea şi fapta se divizează întotdeauna 2 la 2; forţa şi efectul constituie interiorul, acţiunea şi fapta constituie exteriorul; reunite, acestea dau aşadar 22.

Acum, doctrina progresiilor îmi dă un alt număr 31 sau o altă imagine reprezentativă a efectului, care urmează o forţă ce se manifestă în interior prin 3; având forţa de a da o lovitură, dorindu-se să se dea o lovitură (1), şi dând cu adevărat lovitura (2), dar în exterior prin 1 sau lovitura care a avut loc. Totul se reglementează în această manieră.

Acţiunea	– forţa, – forţa loviturii – efectul, – proporţia loviturii, efectul îndemânării – urmarea, – aplicarea loviturii
Fapta	– lovitura care a avut loc, forţa – forţa bilei, forţa sau lovitura
Reacţia	– efectul, – efectul îndemânării – urmarea, – urmarea, determinarea întregului.

...

Vedem că, potrivit legii progresiilor în natură, imaginaţia este una dintre cele mai magnifice forţe ale spiritului uman.[1]

Ea creează din multiplu simplul şi îl livrează facultăţii de a avea cunoştinţe şi raţiunii.

Este numită forţă de i-maginaţie forţa de a extrage, din mai multe imagini, UNU. Asimilează şi reuneşte. Dacă imaginaţia este proporţională cu ordinea lucrurilor, ea e inventatoarea celor mai înalte adevăruri, dar dacă e proporţională cu dezordinea, astfel încât să nu aibă o bază justă, devine sursa tuturor erorilor şi reveriilor.

Un suflet care e în ordine are o imaginaţie ordonată, iar un suflet în dezordine are o imaginaţie dezordonată; aici se găseşte sursa adevărului şi a minciunii, a realului şi a falsului, urmările binelui şi ale răului.

Vedem aşadar limpede că neadevăratul şi răul din lume trebuie să se fi născut printr-o dezordine pe tărâmul spiritelor; această dezordine se formează prin derivaţia ordinului, al cărui rău este urmarea în lume.

Sufletul fiind o fiinţă simplă, nu poate să recepţioneze toată multitudinea imaginilor; trebuie să fie o forţă, care să ducă multiplul la unitate. Această forţă este imaginaţia: facultate de a face din mai multe imagini UNA. Numai punctul atinge punctul, iar simplul, simplul.

Acesta este mersul reprezentărilor prin imaginaţia sufletului; aceasta reuneşte totul. Reuniunea devine justă dacă imaginile îi sunt livrate după ordinea naturii sau a adevărului – iar măsura

[1] Ibid., pag. 268-272.

şi numărul, sau experienţa şi progresia, sunt baza sigură a cunoaşterii juste.

Imaginaţia a fost privită din diferite puncte de vedere. Simţul interior al omului este acel senzorium comun din trup, ceea ce e imaginaţia în suflet. Toate se înlănţuie şi merg de la multitudine la unitate. Astfel, o mie de nervi se unesc între ei în corpul omenesc; aceştia se ataşează de un nerv principal, care se împleteşte cu toţi după aceeaşi lege a progresiilor.

Atâta vreme cât sufletul omenesc stă mult timp în trup, efectele sale sunt progresive. Acţiunea asupra organelor şi reacţia constituie efectele lui. Fără corp, însă, sufletul se comportă cu totul altfel; manifestările sale progresive trec la o unitate.

Imaginaţia, judecata, inteligenţa, memoria, amintirile, forţa de a gândi, nu sunt nimic altceva decât progresii ale unei singure forţe sufleteşti care este necesară sufletului pentru comerţul cu trupul uman, căci ele se reglementează toate după legile succesive ale timpului şi a „pluralităţii" imaginilor. Acolo unde timpul şi imaginile încetează, revin la sursă, iar intenţia şi cunoaşterea rămân atunci în spirit. Astfel, culorile curcubeului dispar şi se pierd într-o singură lumină, din care nu erau decât progresii pe terenul fenomenelor.

Aşadar, ceea ce la om era forţa gândirii, memoria, inteligenţa, judecata, imaginaţia, este în spirit o intuiţie unică şi constituie esenţa acestuia.

În această intuiţie se găseşte beatitudinea sa, căci ea îi determină gradul în lumea spiritelor după asemănarea mai apropiată sau mai îndepărtată a esenţei sale cu Dumnezeu, sau se separă complet de esenţa sa.

Aceasta este răsplata eternă şi pedeapsa eternă a fiinţelor înzestrate cu gândire.

Diversele acţiuni bune sau rele ne urmăresc şi ne formează în această unitate de spirit care ne rămâne veşnic.

Aici, în ţara „pluralităţii", vom fi explicaţi, înlăturaţi, adăugaţi, schimbaţi, dar timpul dispare şi, când ni se face decontul faptelor, eternitatea le însumează, iar rezultatul este o cifră fericită sau nefericită, care va dăinui în vecii vecilor.

Revenim la legile progresiilor, după care încă mai dorim să analizăm omul.

Observăm la om un exterior şi un interior. Exteriorul depinde de interior, prin felul cum interiorul îl dirijează.

Omul trăieşte şi moare; schimbarea din moarte se face în interior; în exterior, efectul forţei care-i dă viaţă omului în interior încetează; trupul rămâne ca o masă neînsufleţită.

Forţa care-i dă viaţă omului trebuie să fie în interior şi să nu fie legată cu exteriorul decât acţionând (...).

Constatăm că omul trăieşte, că are facultatea de a gândi, inteligenţa, judecata şi imaginaţia; toate aceste facultăţi nu se mai observă în trupul mort; ele trebuie să fie calităţile interiorului, nu ale exteriorului, căci altfel ar exista şi după moarte.

Acest interior se deosebeşte deci în mod esenţial de exterior, întrucât are calităţi cu totul diferite de ale acestuia, iar calităţile constituie ansamblul complet al unui lucru. Ceea ce este în interior trebuie să fie o forţă, şi fiecare forţă e în esenţă diferită de materie, pentru că nu are nici divizibilitate senzuală, nici extindere sensibilă.

Această forţă a vieţii interioare în om este deci sufletul, şi în esenţă e diferită de trup.

...

Altădată, omul se găsea la mijloc între cuaternarul spiritual şi cel temporal, câtă vreme acum se află la sfârşitul cuaternarului timpului.[1]

Prin urmare, avea o vedere vastă şi cuprinzătoare, pe când acum distanţa şi eroarea sunt de partea lui.

Dacă dorim să calculăm un lucru după cuaternar, trebuie să începem prin a observa dacă lucrul pe care vrem să-l calculăm este un obiect:

– metafizic,
– geometric,
– sau doar corporal şi fizic, pentru a-i aplica numerele cuaternarului.

[1] Von Eckartshausen, *„Ausschlüsse zur Magie"* („Excluderi asupra magiei"), vol. IV, München, 1792; a apărut în *«L'Initiation»*, vol. 72, iulie 1906, nr. 10, pag. 52-59.

1	2	3	4	5
punct,	linie,	plan,	adâncime,	matematici
1	2	3	4	5
înțelepciune,	facultate,	multitudine,	mişcare,	natură
1	2	3	4	10
formă de germene,	dezvoltare naturală,	formă simplă,	formă compusă,	produs al naturii
1	2	3	4	10
ființă,	a fi acolo,	forță şi virtute,	acțiune,	metafizică
1	2	3	4	10
inteligență,	justiție,	putere,	moderație,	morală
1	2	3	4	10
căldură,	uscăciune,	umiditate,	răceală,	calități
1	2	3	4	10
primăvară,	vară,	toamnă,	iarnă,	an

Dacă s-a observat aceasta, se reflectă de câte ori poate fi permutat acel lucru pentru a găsi raporturi reciproce.

A şti de câte ori poate fi permutat lucrul în el însuşi, apoi cu o latură a cuaternarului căruia îi aparține, şi în sfârşit, tot cuaternarul şi rădăcina.

...

GÂNDIREA[1]

Ce se întâmplă? mă întreb. Sufletul meu atinge obiectul, sau imaginea, pe care a lăsat-o în mine expresia gândurilor divine. Sufletul meu, întrucât gândeşte gândurile lui Dumnezeu, atinge deci, ca să zic aşa, poala veşmântului lui Dumnezeu, şi fiecare atingere a unui gând mai înalt, mai apropiat de Dumnezeu, trezeşte forțe emanatoare mai apropiate de Dumnezeu, care acționează asupra noastră a tuturor conform legilor spiritului.

Fiecare gând devine în om o forță care rămâne în om şi dormitează, ca să spunem aşa, aşteptându-şi dezvoltarea. Pot avea

[1] Von Eckartshausen, *„Ausschlüsse zur Magie“* („Excluderi asupra magiei“), vol. IV, München, 1792; a apărut în *«L'Initiation»*, vol. 72, august 1906, nr. 11, pag. 176-179.

o mie de gânduri, mii şi milioane de gânduri, mereu acelaşi obiect din nou, fără ca imaginea să se stingă în sufletul meu: ce ocean de forțe spirituale!

CĂDEREA OMULUI ŞI DESTINAȚIA

1

Omul chemat la intuiție şi nu la plăcerea corporală era în Eden.

2

Nu-i era interzis să privească pomul, ci doar să-i mănânce roadele.

3

Fructul era senzual; pentru a-l mânca, avea nevoie de organe senzuale; a vrut să-l mănânce şi astfel a fost supus detenției senzualului şi a devenit muritor.

4

Destinația omului este ascensiunea omului, animal senzual, către omul-spirit, a cărui cădere a fost o coborâre a omului-spirit la omul-animal senzual.

Suma = 10

VÂRSTELE OMULUI

1

Prima vârstă a omului este copilăria; îşi hrăneşte trupul şi-şi uită anii pe măsură ce îmbătrâneşte.

2

După copilărie, urmează a doua vârstă, iar omul începe să-şi folosească memoria.

3
Apoi soseşte a treia vârstă, iar natura îi dă omului facultatea de a produce copii şi de a fi părinte.

4
A patra vârstă este destinată de om afacerilor, acţionează conform dorinţelor sale, fie spre bine, fie spre rău, şi cel mai adesea potrivit pasiunilor sale.

5
În cea de-a cincea vârstă, omul, după muncă şi oboseală, se apropie de anii cenuşii şi simte nevoia de odihnă.

6
La vârsta a şasea, cade pradă slăbiciunii şi bolilor, fiind un copil al maladiilor şi al morţii.

Suma = 6

ANII OMULUI-SPIRIT

1
Omul-spirit se hrăneşte la vârsta sa dintâi cu exemple bune, cu incitarea virtuţii, cu societatea, cu cărţile, cu istoria.

2
La a doua vârstă, vede caducitatea temporalului, aspiră la lucruri superioare, caută, examinează, este dirijat de graţia divină şi se apropie de legile eterne.

3
La vârsta a treia, omul îşi supune sufletul spiritului şi se aliază cu virtutea şi înţelepciunea.

4
La a patra, trăieşte după regulile acestei sfinte alianţe şi-şi reconfortează spiritul cu forţe divine.

5
La a cincea, se bucură de pacea şi odihna interioară şi trăieşte conform legilor invariabile ale lui Dumnezeu şi ale înţelepciunii.

6
La a şasea, se reînnoieşte complet; începe viaţa spiritului şi primeşte cea mai pură formă a acestei imagini, după care a fost creat.

7
La a şaptea, este în posesia împărăţiei cerurilor, iar inima lui devine templul divinităţii, şi la fel cum moartea este sfârşitul vieţii omului-animal, viaţa veşnică devine sfârşitul vârstei omului-spirit.

Suma = 7

2.

HOENÉ WRONSKI

Sistemul arhitectonic al Algoritmiei după Legea Creației[1]

A) *Teorie* sau *Autotezie:* ceea ce este *dat* în cunoașterea omului pentru a stabili Algoritmia.

a) *Conținutul* sau *Constituția* algoritmică.

a2) Partea *elementară.* = ALGORITMI ELEMENTARI (în număr de șapte).

a3) Elemente *primitive.* = ALGORITMI PRIMITIVI.

a4) Element *fundamental;* generarea *neutră* a numerelor. = REPRODUCERE (I).

α) *Progresivă.* = ÎNMULȚIRE.

β) *Regresivă.* = ÎMPĂRȚIRE.

b4) Elemente *primordiale.*

a5) Generarea *discontinuă* a numerelor, implicând numai ideea de *finit.* = ÎNSUMARE (II).

α) *Progresivă.* = ADUNARE.

β) *Regresivă.* = SCĂDERE.

b5) Generare *continuă* a numerelor, implicând ideea de *infinit.* = PROMOVARE (III).

α) *Progresivă.* = PUTERI.

β) *Regresivă.* = RĂDĂCINI.

b3) Elemente *derivate.* = ALGORITMI ORGANICI.

a4) Elemente derivate *imediate* sau *distincte.* = ALGORITMI IMANENȚI.

a5) Însumarea combinată cu Reproducerea. = NUMERAȚIA (IV).

Notă: – Acest caz particular formează NUMERALELE.

[1] Hoené Wronski, *«Messianisme ou Réforme absolue du Savoir Humain»* („Mesianismul, sau Reforma absolută a Cunoașterii Omenești"), vol. I, Reforma Matematicilor, Paris, 1847, in-folio, p. 65-68.

b5) Promovarea combinată cu Reproducerea. = FACULTĂȚI (V).

Notă: – Acest caz particular formează FACTORIALELE.

b4) Elemente derivate *mediate* sau *tranzitive.* = ALGORITMI TRANSCENDENȚI.

a5) Tranziția Numerației la *Facultăți;* Însumarea devenind funcție de *Promovare.* = LOGARITMI (VI).

b5) Tranziția Facultăților la *Numerație;* Promovarea devenind funcție de *Însumare.* = SINUS și COSINUS (VII).

b2) Partea *sistematică.* = ALGORITMI SISTEMATICI (în număr de patru).

a3) *Diversitate* în reunirea sistematică a elementelor primordiale.

a4) Influență *parțială:*

a5) Influență a *Însumării* asupra Promovării în reunirea lor sistematică. = CALCULUL DIFERENȚELOR ȘI AL DIFERENȚIALELOR (I).

b5) Influență a *Promovării* asupra Însumării în reunirea lor sistematică. = CALCULUL GRADELOR ȘI AL GRADUALELOR (II).

Notă: – Vezi „Introducere în filozofia Matematicilor" pentru a percepe sensul acestui nou Calcul algoritmic, descoperit de prezenta aplicație a legii creației, precum și mulți alți algoritmi care urmează, a căror existență înainte n-o bănuia nimeni.

b4) Influență *reciprocă* a acestor elemente primordiale; *armonie* sistematică între Însumare și Promovare prin *concursul lor teleologic* la generarea numerelor. = CALCULUL CONGRUENȚELOR (III).

Notă: – Formula acestei teleologii algoritmice este:

$$x^m = \alpha \qquad (\textit{Modul} = M).$$

Gauss e primul care a conceput problema; dar acest ilustru geometrician nu a putut-o rezolva decât pentru cazul simplu al *reziduurilor cvadratice,* și chiar și asta în limite foarte restrânse.

b3) *Identitate* finală în reunirea sistematică a elementelor derivate distincte sau a algoritmilor imanenți ai Numerației și ai Facultăților, prin intermediul elementului neutru sau al algoritmului Reproducerii, care le este comun. = CALCULUL ECHIVALENȚELOR (IV).

Notă: – Aceasta se numește *Teoria ecuațiilor algebrice de diferite grade.*

b) *Forma* sau *Comparația* algoritmică.

a2) În partea *elementară.* = RAPOARTE.

α) Raport dependent de algoritmul *neutru* al *Reproducerii.* = RAPORT (zis) GEOMETRIC.

β) Raport dependent de algoritmii *primordiali:*

α2) Ai *Însumării.* = RAPORT ARITMETIC.

β2) Ai *Promovării.* = RAPORT DE SALTAȚIE.

b2) În partea *sistematică.* = ECUAȚII.

α) Ecuații dependente de sus-numita *diversitate* sistematică:

α2) De diversitatea *parțială;*

α3) Ecuații ale DIFERENȚELOR și ale DIFERENȚIALELOR.

β3) Ecuații ale GRADELOR și ale GRADUALELOR.

β2) De diversitatea *reciprocă.* = ECUAȚII DE CONGRUENȚE (Ecuații nedeterminate în general).

β) Ecuații dependente de sus-numita *identitate* sistematică: = ECUAȚII ALE ECHIVALENȚELOR.

B) *Tehnie* sau *Autogenie;* ceea ce *trebuie să se facă* pentru îndeplinirea Algoritmiei.

a) În *conținutul* sau în *Constituția* algoritmică.

a2) În partea *elementară* a acestei Constituții.

a3) Pentru *mărurarea* cantităților prin elementele *imediate* sau *distincte;* îndeplinirea algoritmilor *imanenți.* = ALGORITMI TEHNICI DE ORDINUL ÎNTÂI.

a4) Îndeplinirea *Numerației.*

a5) Cu preponderența *Însumării;* instrument tehnic *primordial.* = SERII.

b5) Cu preponderența *Reproducerii;* instrument tehnic *secundar.* = FRACȚII CONTINUE.

b4) Îndeplinirea *Facultăților.*

a5) Cu preponderența *Promovării;* instrument tehnic *primordial.* = FACULTĂȚI EXPONENȚIALE.

b5) Cu preponderența *Reproducerii;* instrument tehnic *secundar.* = PRODUSURI CONTINUE.

b3) Pentru *determinarea* cantităților prin elementele *mediate* sau *tranzitive;* îndeplinirea algoritmilor *transcendenți.* = ALGORITMI TEHNICI DE ORDINUL AL DOILEA.

a4) Îndeplinirea *Logaritmilor.* = ORDINE SUPERIOARE DE LOGARITMI.

Notă. – Aceștia sunt logaritmii *cantităților ideale* (impropriu numite „imaginare"), cum ar fi, de exemplu, logaritmul prin care Jean Bernoulli a reușit să determine, într-o manieră finită, celebrul raport π dintre circumferința și raza cercului – raport care, de altfel, poate în definitiv să fie determinat astfel numai prin *algoritmii primitivi,* cum am făcut în expresia finită de mai jos:

$$\pi = \frac{4-\infty}{\sqrt{-1}} \cdot [(1+\sqrt{-1})^{\frac{1}{\infty}} - (1-\sqrt{-1})^{\frac{1}{\infty}}]$$

expresie care dă în consecință soluția finală a celebrei probleme a cvadraturii cercului.

b4) Îndeplinirea funcțiilor *Sinus* și *Cosinus.* = ORDINE SUPERIOARE DE SINUS ȘI COSINUS.

Notă. – Pentru a vă forma o idee despre aceste ordine superioare de Sinus și Cosinus, constituind noi funcții periodice, care le-au rămas necunoscute geometricienilor, vedeți „Introducerea în Filozofia Matematicilor", la indicii (53)-(59), și Nota de la pagina 513 din al doilea volum al „Filozofiei Tehnicii algoritmice".

b2) În partea *sistematică* a acestei Constituții.

a3) Pentru îndeplinirea *armoniei prestabilite* sau a *preformării primitive* în cele două elemente

primodiale; *motive suficiente* pentru determinarea cantităților prin condițiile lor sistematice, adică prin valorile diferențelor sau ale diferențialelor lor, și prin cele ale Gradelor sau ale Gradulelor lor. = INTERPOLARE.

b3) Pentru îndeplinirea *identității primitive* a două elemente primordiale; *universalitate absolută* în generarea cantităților. = LEGEA SUPREMĂ A ALGORITMIEI.

Notă: – Formula acestei legi supreme este:

$$Fx = A_0\Omega_0 + A_1\Omega_1 + A_2\Omega_2 + A_3\Omega_3 + \text{etc.}$$

Celebra teoremă a lui Taylor, care reprezintă cazul cel mai particular, a fost prima încercare a acestei generări universale a cantităților.

b) În *forma* sau în *Comparația* algoritmică.

a2) În partea *elementară* a acestei Comparații; îndeplinirea *rapoartelor* algoritmice, în vederea *uniformității* generării cantităților; *regula* acestei generări uniforme. = CANONUL ALGORITMIC.

Notă: – Teoria *funcțiilor generatoare* a lui Laplace reprezintă un caz particular.

b2) În partea *sistematică* a acestei Comparații; îndeplinirea *ecuațiilor* algoritmice, în vederea *identității finale,* sau a generării universale a cantităților. = PROBLEMA UNIVERSALĂ A ALGORITMIEI.

Notă: – Formula acestei Probleme Universale este:

$$0 = fx + x_1 \cdot f_1x + x_2 \cdot f_2x + x_3 \cdot f_3x \text{ etc.}$$

Celebra teoremă a lui Lagrange, care este cazul cel mai particular, a fost prima încercare de a soluționa această Problemă Universală a Matematicilor.

3.

HONORÉ DE BALZAC

Numărul[1]

Credeți în număr, bază pe care așezați edificiul științelor pe care le numiți exacte. Fără număr, nu există matematică. Ei bine, ce ființă misterioasă, căreia i-ar fi acordată facultatea vieții veșnice, s-ar putea pronunța definitiv, și în ce limbă ar spune destul de prompt numărul care să conțină numerele infinite a căror existență vă este demonstrată de gândirea voastră? Cereți-i-o celui mai minunat dintre geniile omenești, și după ce va sta așezat o mie de ani la masă, cu capul între mâini, ce vă va răspunde? Nu știți nici unde începe numărul, nici unde se oprește, nici când se va sfârși. Aici, îl numiți timp; acolo, îl numiți spațiu; nimic nu există altfel decât prin el; fără el, totul ar fi una și aceeași substanță, căci numai el o diferențiază și o califică. Numărul este pentru spiritul vostru ceea ce este și pentru materie – un agent de neînțeles: e oare o ființă? Este o suflare emanată de Dumnezeu pentru a organiza universul material unde nimic nu-și obține forma decât prin Divizibilitate, care e un efect al numărului? Infinitul de numere este un fapt dovedit pentru spiritul vostru, despre care nu se poate da nici o dovadă materială. Matematicianul vă va spune că infinitul numerelor există și nu se demonstrează. Dumnezeu este un număr înzestrat cu mișcare, care se simte și nu se demonstrează. La fel ca Unitatea, încep numere cu care nu are nimic în comun. Existența numărului depinde de unitatea care, fără a fi un număr, le generează pe toate. Dumnezeu este o magnifică unitate care nu are nimic în comun cu creațiile sale, și care totuși le generează. De ce, dacă credeți în număr, îl negați pe Dumnezeu? Creația nu este plasată între infinitul substanțelor neorganizate și infinitul sferelor divine, la fel cum unitatea se găsește între infinitul fracțiunilor pe

[1] Honoré de Balzac, «*Séraphita*», Paris, Calmann-Lévy, pag. 129-133.

care de câtva timp încoace le numiți zecimale și infinitul numerelor pe care le numiți întregi? Sunteți singurii de pe Pământ care înțelegeți numărul, această primă treaptă a peristilului care ne duce la Dumnezeu, și deja rațiunea voastră se împiedică. Ei bine! Nu puteți nici să măsurați prima abstracție pe care v-a dăruit-o Dumnezeu, nici s-o percepeți, și vreți să supuneți măsurii voastre scopurile lui Dumnezeu? Ce-ar fi dacă v-aș arunca în hăurile mișcării, această forță pe care o organizează numărul? Ce-ar fi dacă aș adăuga că mișcarea și numărul sunt generate de cuvânt? Vă bateți joc de acest cuvânt, suprema rațiune a clarvăzătorilor și a profeților care odinioară au auzit acea suflare a lui Dumnezeu sub care a căzut Sfântul Pavel, voi, oameni ale căror lucrări vizibile toate, societățile, monumentele, faptele, pasiunile, purced din nevolnicul vostru cuvânt, și care, fără limbă, ați semăna cu acea specie atât de vecină a negrului, omul pădurii... Credeți deci cu tărie în număr și în mișcare, în forțele și rezultatele inexplicabile, de neînțeles?... Să continuăm. V-ați însușit un loc în infinitul numărului, l-ați ajutat după mărimea voastră creând, dacă puteți cât de cât să creați ceva, aritmetica, baza pe care se reazemă toate, chiar și societățile voastre. La fel cum numărul, singurul lucru în care au crezut așa-zișii voștri atei, organizează creațiile fizice, și aritmetica, folosirea numărului, organizează lumea morală. Această numerație ar trebui să fie absolută, ca tot ceea ce este adevărat în sine; dar ea e pur relativă, nu există la modul absolut; nu puteți da nici o dovadă a realității ei. Mai întâi, dacă această numerație este capabilă să încifreze substanțele organizate, ea e neputincioasă relativ la forțele organizatoare, unele fiind finite, iar celelalte fiind infinite. Omul, care concepe Infinitul prin inteligența lui, n-ar ști să-l mânuiască în întregimea sa; altfel, ar fi Dumnezeu. Numerația voastră, aplicată lucrurilor finite și nu infinitului, este deci adevărată în raport cu detaliile pe care le percepeți, dar falsă în raport cu ansamblul din care nu percepeți nimic... astfel că nu întâlniți nicăieri, în natură, două obiecte identice; în ordinea naturală, doi și cu doi nu pot așadar niciodată să facă patru, căci ar trebui să se asambleze unități exact asemenea, și știți că e imposibil să se găsească două frunze asemănătoare întocmai în același copac, sau doi supuși aidoma în aceeași specie de arbori. Această axiomă a numerației voastre, falsă în natura vizibilă, este

la fel de falsă și în universul invizibil al abstracțiilor voastre, unde aceeași varietate are loc în ideile voastre, care sunt lucrurile din lumea vizibilă, dar întinse prin raporturile lor; astfel, diferențele sunt și mai net tranșate aici decât oriunde altundeva. De fapt, toate fiind relative la temperament, la forță, la moravuri, la obiceiurile indivizilor care nu seamănă niciodată între ei, cele mai mici obiecte reprezintă aici sentimente personale. Desigur, dacă omul a putut crea unități, n-a făcut-o dând o greutate și un titlu egal unor bucăți de aur? Ei bine, puteți să adăugați ducatul săracului la ducatul bogatului, și să spuneți la Tezaurul public că sunt două cantități egale; dar, în ochii gânditorului, una este cu siguranță mai considerabilă moralmente decât cealaltă; una reprezintă o lună de fericire, iar cealaltă reprezintă cel mai efemer capriciu. Prin urmare, doi și cu doi nu fac patru decât printr-o abstracție falsă și monstruoasă. Fracțiunea nu există nici în natură, unde ceea ce numiți fragment este un lucru finit în sine... Numărul, cu fracțiunile sale infinit de mici și cu totalitățile sale infinite, este deci o putere din care nu vă e cunoscută decât o mică parte, și a cărei bătaie vă scapă. V-ați construit o colibă în infinitatea numerelor, ați împodobit-o cu hieroglife aranjate și pictate savant, și ați strigat: „Totul e aici!“

4.

A. DESBARROLLES:

Numerele[1]

Sistemul numerelor predat de Pitagora, care îl învăţase, evident, de preoţii din Egipt, a fost propagat de elevii lui.

„Esenţa divină", spuneau ei, „fiind inaccesibilă simţurilor, să o folosim pentru a caracteriza nu limbajul semnelor, ci pe cel al spiritului; să dăm inteligenţei sau principiului *activ* al universului numele de monadă sau de unitate, pentru că este întotdeauna acelaşi; materiei sau principiului *pasiv,* numele de diadă sau de mulţime, pentru că e supusă schimbărilor de tot felul; în sfârşit, lumii, pe cel de triadă, pentru că e rezultatul inteligenţei şi al materiei."[2]

Oricare ar fi maniera în care este prezentat sistemul, acesta constă mereu în Kether, Binah şi Chocmah.

Întotdeauna e vorba de lupta între principiul activ şi principiul pasiv din care rezultă mişcarea, sursa vieţii.

Sensul lecţiilor lui Pitagora despre numere este acela că numerele conţin elementele tuturor lucrurilor şi chiar şi pe ale tuturor ştiinţelor. Pitagora a aplicat sistemul numerelor la lumile spiritelor şi a rezolvat probleme absolut necunoscute aritmeticii noastre actuale. Iată ce spunea un savant despre acest subiect, acum mai mult de două secole:

„Marele sistem al lumii se reazemă pe anumite baze ale armoniei, dintre care fiinţa, forma şi acţiunea tuturor lucrurilor, atât speciale cât şi generale, formează o suită naturală. Aceste baze ale armoniei se numesc numere. Cel care le cunoaşte, cunoaşte

[1] A. Desbarrolles, *«Les Mystères de la main révélés et expliqués»,* („Misterele mâinii dezvăluite şi explicate"), Paris, Dentu, 1860, pag. 299-313.

[2] *«Doctrine des Pythagoriciens. Voyage d'Anarchasis»* („Doctrina pitagoreicilor. Călătoria lui Anarchasis"), Paris, 1809, vol. III, pag. 181.

legile prin care există natura, comparaţia raporturilor sale, genul şi măsura efectului lor, legătura tuturor lucrurilor şi a tuturor faptelor, fizica şi mecanica lumii. Numerele sunt vasele invizibile ale fiinţelor, la fel cum trupurile lor le sunt vase vizibile, adică există un dublu caracter al lucrurilor, unul vizibil şi altul invizibil; vizibilul este forma vizibilă; trupul, forma invizibilă, este numărul. Şi tot ceea ce se prezintă şi se manifestă este rezultatul unei energii interioare, iar această energie e descărcarea unei forţe. Forţele mai mult sau mai puţin mari provin din numerele reale, iar energia mai mult sau mai puţin mare, din numerele *virtuale.*

Evident, există învelişuri invizibile, căci fiecare fiinţă are un principiu şi o formă: dar principiul şi forma sunt două extreme care nu se pot uni niciodată fără o anumită legătură care le ataşează; aceasta este funcţia numărului. La fel ca legile şi calităţile, lucruri invizibile sunt scrise pe numere invizibile; sau, din moment ce primim impresii de la sensibilitatea gândirii prin mijlocirea simţurilor, la fel şi spiritul nostru primeşte idei lucide de la poziţia şi destinaţia invizibilă a lucrurilor, imediat ce le poate percepe. Căci idealul are, la fel ca fizicul, număr, măsură şi greutate, a cărei poziţie nu e vizibilă decât pentru inteligenţă. Adevăratele numere ale lumii sunt, într-adevăr, infinite, dar mersul lor este simplu şi direct, căci totul se bazează pe numerele fundamentale de la unu la zece. Infinitatea lor se sprijină pe numărul infinit şi nedeterminat al fiinţelor în sine, cu atât mai mult cu cât aceste fiinţe au calităţi de mai multe feluri. Prin urmare, există numere pentru fondul şi substanţa fiinţelor, pentru efectul lor, pentru durata lor şi gradele progresului lor (progresia). Toate aceste lucruri sunt tot atâtea popasuri unde razele luminii divine se opresc şi-şi aruncă reflexele în urmă, fie pentru a-şi reprezenta propria imagine, fie pentru a extrage din aceeaşi privire retrogradă o nouă viaţă, o nouă măsură, o nouă greutate. De asemenea, există numere reunite pentru a exprima diversele raporturi şi diferitele poziţii ale fiinţelor, ale acţiunilor şi ale efectelor acestora. Astfel, există numere centrale şi numere de circumferinţă; mai există şi numere false şi numere impure. În pofida reunirii lor infinite, ideea estefoarte simlpă, căci totul provine din prima cifră fundamentală până la zece şi numerele simple; iar acestea se bazează din nou în cele *patru* prime numere fundamentale, a căror *reunire* (adunare) dă 10, de unde rezultă la

fel destrălucitoare forma estimabilă a catrenului care le-ar părea o nebunie oamenilor din zilele noastre, pentru că ei nu sunt în stare să înțeleagă nimic. Vedem aici, într-un fel, de ce numărul 10 a fost atât de înalt sacralizat de pitagoreici, fiind numărul lor cel mai venerat, un veritabil ἀῤῥητὸν. Ei jurau pe numărul 4, iar un jurământ făcut pe sfântul τετράχτος era cel mai sacru din câte s-ar fi putut imagina. În el se aflau toate simfoniile și forțele naturii. Zece era numărul lumii, sau Pan-ul (πὰν) absolut. După Pitagora, numerele sunt baza spiritului divin și mijlocul unic prin care lucrurile se arată pe ele însele; uniunea tuturor numerelor reunite din lumi, sau baza acordului ființelor și al efectelor lor, formează armonia marelui tot. Iată de ce Pitagora considera astrologia și astronomia ramuri strâns înlănțuite ale uneia și aceleiași științe.[1]

„Pitagora operează o diferențiere și între numerele și cifrele care pot fi numărate primele sunt destinații (*terminationes*, ὁροï) și constă exclusiv în grandori spirituale; celelalte, dimpotrivă, au ca obiect lucruri corporale și sunt expresia vizibilă a invizibilului. Toate cifrele spirituale sunt, după Pitagora, raze, reflexe *(emanationes)* ale unității, la fel cum *unu* sau *unitatea* este începutul cifrelor care pot fi numărate. Unu este și numele și caracterul cel mai înaltului, marelui principiu, unicului, infinitului. Unu este centrul tuturor, fondul fiecărei ființe și al tuturor unităților particulare care nu sunt absolute și necesare, ci care sunt raze mediate sau imediate ale unității absolute. Zece unități formează unitatea decadei, până la sută; zece decade formează unitatea sutei, și așa mai departe; toate marile unități le conțin pe cele mici, cu consecința că unitățile mici sunt conținute în cele mari, astfel producându-se asamblarea reciprocă. Și la fel se întâmplă și în natură. Fiecare lume superioară conține toate unitățile subordonate unde lumile inferioare și cele mai mici iar parte reciproc la lumi, sfere, figuri sau creaturi superioare, fiind în calitate de subordonate conținute în acestea. În sute, de exemplu, sunt conținute toate numerele de la unu până la o sută, iar în categoria *animală,* toate animalele creației; și, cum toate numerele de la unu până la o sută se apropie din ce în ce mai mult,

[1] *«Thionis Smyrnoi eorum quoe in mathematicis ad Platonis lectionem utilia sunt exposito»*, Paris, 1646, cap. I, pag. 7.

și animalele, chiar și cele mai jos plasate, urcă de la nivelul lor ridicându-se și crescând mereu, până când cei mai distinși membri ai lor vin să se alăture omului, fără a putea totuși să se ridice la înălțimea lui.

Deviația infinită a raselor de animale descinzând de la una la alta exprimă în egală măsură raporturile numărului în sensul unității care se sparge într-o infinitate de cioburi. Această metodă luminoasă provenită din Orient îi corespunde aceleia conform căreia ordinele cele mai de jos reies din cele mai de sus, care le conțin în ele și le penetrează."[1]

Nu numai cei mai vestiți filozofi, ci chiar și doctorii catolici, printre care: Sfântul Ieronim, Sfântul Augustin, Origene, Sfântul Ambrozie, Sfântul Grigore de la Nazianze, Sfântul Atanase, Sfântul Vasile, Sfântul Ilarie, Rabanus, Bede și mulți alții, ne asigură că în numere se ascunde o virtute admirabilă și eficace."[2]

„Severin Boețiu spune că tot ceea ce natura a făcut mai întâi pare să se fi format pe calea numerelor, căci acesta a fost principiul model în spiritul Creatorului; de aici a provenit cantitatea elementelor, de aici vin și revoluțiile timpurilor; de aici subzistă mișcarea astrelor, schimbarea cerului și starea numerelor. Nu trebuie să ne mirăm, din moment ce există virtuți atât de mari oculte și într-un atât de mare număr din lucrurile naturale, câte sunt în numere, cu mult mai mari, mai ascunse, mai miraculoase, mai eficace, pentru că sunt mai formale, mai perfecte, și se găsesc în corpurile cerești."[3]

„Tot ceea ce se face subzistă prin numere și din ele își extrage virtutea, căci timpul e compus din numere și orice mișcare și acțiune și tot ceea ce e supus timpului și mișcării, concretele și vocile, sunt compuse tot din numere și din proporții și numai prin ele au forță. În sfârșit, toate speciile a tot ceea ce există în natură și mai presus de ea depind de anumite numere, ceea ce l-a făcut

[1] Joseph Von Ennemoser, *„Geschichte der Magie"* („Istoria magiei"), Leipzig, 1844, pag. 548; traducere inedită.

[2] Cornelius Agrippa, *«La Philosophie occulte»* („Filozofia ocultă"), La Haye, 1727, cartea a II-a, pag. 215 – vezi ediția de la Biblioteca Chacornac, 1910, vol. I, cartea a II-a, pag. 217-219.

[3] Ibid., pag. 213-214.

pe Pitagora să spună că totul e compus din număr şi că acesta împarte virtuţile tuturor lucrurilor."[1]

Agrippa, Sfântul Martin, s-au ocupat de numere – iar Sfântul Martin, într-un mod special.

Au ajuns oare Sfântul Martin şi abatele Ioachim până la profeţie cu ajutorul numerelor? Nu asta ne interesează.

Nu vom căuta să prezentăm aici o idee despre metoda numerică a Sfântului Martin, de vreme ce e complet mistică, obscură în consecinţă, şi ar necesita prea multe detalii. Vom cita numai, fără comentarii, ceea ce spune el despre numărul *unu;* apoi, îl vom cita şi pe Agrippa.

«Unitatea,», spune Sfântul Martin, «înmulţită cu ea însăşi, nu dă niciodată *decât unu,* pentru că nu poate ieşi din sine.

Un germene vegetal care şi-a produs roadele anuale conform numărului de acţiuni care sunt cuprinse în putinţele lui nu mai produce şi reintră în principiul său.

Fiecare gând care iese din noi este produsul unei acţiuni de putere care e relativă şi care, asemenea germenelui, se termină cu gândul particular care a produs-o ca şi cum şi-ar fi îndeplinit cursul.

Divinitatea fiind sursa infinită, unică şi eternă, a ceea ce a primit fiinţa, fiecare act din facultăţile sale operatoare este folosit la o singură lucrare şi se menţine acolo fără să se repete, din moment ce acel act e umplut şi ca şi consumat. Astfel, fiecare operaţiune fiind una şi fiecare rădăcină a acelei operaţiuni fiind nouă, e foarte probabil ca această rădăcină care a acţionat în rolul ei creator să nu mai acţioneze decât în rolul său conservator, imediat ce şi-a produs opera, astfel încât operele care rezultă de aici să fie permanente şi nemuritoare, pentru că rădăcinile nu sunt ca organele şi canalele prin care unitatea manifestă şi realizează în jurul ei însăşi expresia facultăţilor sale. Or, în toate filozofiile posibile, mijloacele nu sunt decât trecătoare, iar finalul este stabil."[2]

Iată ce spune Agrippa:

[1] Ibid., pag. 214.

[2] Saint-Martin, *«Les Nombres»* („Numerele"), ediţie autobiografică, Paris, 1843, pag. 80, 81, 82. Vezi ediţia de la Biblioteca Chacornac, Paris, 1913, pag. 78-80.

„Numărul nu e decât repetarea unităţii. Unitatea penetrează în modul cel mai simplu toate numerele, şi fiind măsura comună a tuturor numerelor, sursa şi originea lor, le conţine pe toate unite în mod unic, rămânând incapabilă de multitudine, mereu aceeaşi şi fără să se schimbe: este ceea ce face ca, multiplicată fiind, să nu producă nimic altceva decât pe ea însăşi. Unu este principiul tuturor lucrurilor şi toate merg până la unu, iar după el nu mai e nimic, şi tot ceea ce există cere unu, fiindcă toate au venit de la unu. Pentru ca toate lucrurile să fie aceleaşi, trebuie ca ele să participe la unu, şi de asemenea ca toate lucrurile să se ducă la mai multe prin unu, astfel încât trebuie ca tot ceea ce vrea să se înapoieze la unu să părăsească mulţimea. Prin urmare, unu se raportează la Dumnezeu care, fiind unul şi nenumărabil, creează în acest timp o mare cantitate de lucruri şi le conţine în sine.

Există *un* Dumnezeu, *o* lume care e a lui Dumnezeu, *un* soare pentru *o* lume, *un* phoenix în lume, *o* regină printre albine, *un* conducător al trupelor, *un* comandant al armatei. Există *un* element care le depăşeşte şi le penetrează pe toate, şi anume focul; există *un* lucru creat de Dumnezeu care e supus întregii admiraţii, aflat în Pământ şi în ceruri, şi anume *sufletul vegetal şi mineral care se găseşte peste tot, care nu se recunoaşte deloc, pe care nimeni nu-l cheamă pe nume,* dar care e ascuns sub numere, figuri şi enigme, fără de care nici alchimia şi nici magia naturală nu pot avea succes."[1]

UNITATEA este principiul tuturor: dar unitatea lumină nu poate rămâne o lumină fără umbră, unitatea voce nu poate rămâne o voce fără ecou. *Unu* este un principiu fără comparaţie; numărul este armonia, iar fără armonie nimic nu e posibil; unitatea este neapărat activă, iar nevoia ei de acţiune o face să se repete ea însăşi; se împarte, sau mai bine zis se înmulţeşte, pentru a produce doi. Dar DOI este antagonismul, e imobilitatea momentană din clipa când forţele sunt egale, este lupta, principiul mişcării. Sfântul Martin, desemnând numărul doi ca fiind rău şi funest, a dovedit că nu cunoştea una dintre cele mai mari arcane ale magiei. Pământul este în mod evident un loc de trecere şi de grele

[1] Cornelius Agrippa, *«La Philosophie occulte»* („Filozofia ocultă"), cartea a II-a, La Haye, 1727, pag. 218.

încercări: numărul doi e aşadar o necesitate, din moment ce reprezintă viaţa care nu există decât prin acţiune, prin luptă, şi nu încetează să existe decât prin repaus. Aşadar, doi este antagonismul, iar *trei* e existenţa. Cu trei, viaţa s-a găsit. Trei e pendula care se leagănă când la stânga, când la dreapta, pentru a echilibra şi a pune în mişcare.

Trei utilizează astfel lupta binarului şi obţine mişcarea care e viaţa.

„Trei", spune Balzac în *«Louis Lambert»,* „este formula lumilor create, e semnul *spiritual* al creaţiei, ca şi semnul *material* ar circumferinţei."

Trei este Dumnezeu.

Nu putem rezista plăcerii de a cita câteva fraze din „Armoniile fiinţei, exprimate prin numere", o carte eminamente profundă şi remarcabilă.

Autorul a citit în Evanghelia Sfântului Ioan trei cuvinte: *„Vita, Verbum, Lux"* – „Viaţă, Cuvânt, Lumină". A văzut aici Treimea, a examinat profunzimea, semnificaţia acestor trei cuvinte pe mai multe pagini, iar rezumatul e următorul:

„Să zicem că Tatăl e viaţa şi, în consecinţă, puterea şi forţa, iar caracterul special al acestei vieţi este expansiunea.

Ce va fi Fiul? Toată lumea ştie: este Cuvântul sau verbul. Dar ce trebuie să înţelegem prin Cuvânt sau verb? Toţi filozofii sunt de acord că înseamnă: forma...

Ne rămâne aşadar lumina. Cum va fi Sfântul Duh lumină? Să încercăm să înţelegem...

Lumina nu e nici substanţă, nici inteligenţă, ci rezultă din unirea lor: nu este un compus de doi, nu e jumătate substanţă, jumătate inteligenţă, este ceva diferit şi de una, şi de alta (...) care nu procedează prin descompunere, ci e simplu în sine şi indivizibil, care nu e nici mai mic, nici mai mare decât unul şi altul, căci lumina există peste tot, şi numai acolo unde inteligenţa se uneşte cu viaţa, iar dacă viaţa şi inteligenţa sunt infinite, atunci şi lumina va fi la fel. Deci, lumina diferită a vieţii şi a inteligenţei, (...) va fi o a treia persoană – va fi Sfântul Duh."[1]

[1] Lacuria, *«Les Harmonies de l' Etre»* („Armoniile fiinţei"), Paris, 1847, vol. 1, pag. 37 şi 38.

„...Înţelepciunea care a fost întotdeauna privită ca fiind Cuvântul divin, fiul lui Dumnezeu, vorbeşte astfel în Proverbe: «Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de faţă; când a tras o zare pe faţa adâncului, când a pironit norii sus, şi când au ţâşnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliile pământului, eu eram meşterul Lui, la lucru lângă El, şi în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui, jucând pe rotocolul pământului Său, şi găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor.»

Nu este diversitatea şi diferenţierea fiinţelor?"[1]

Ne amintim că cuvântul e forma.

„Cât despre Sfântul Duh, când apare, o face ca să lumineze; el este cel care-i inspiră pe profeţi, care dezvăluie viitorul şi înlătură din faţa ochilor legătura ce întunecă vederea. Când Dumnezeu promite efuziunea spiritului său sfânt, iată efectele pe care le anunţă că trebuie să urmeze: «Fiii voştri şi fiicele voastre vor proroci, bătrânii voştri vor avea vise, iar copiii voştri, vedenii. *Et prophetabunt filii vestri et filioe vestroe, sens vestri somnia somniabunt, ei juvenes vestri visiones videbunt»* (Ioil)."[2]

Numărul trei este mişcarea care echilibrează trecând succesiv de la un punct la altul; numărul PATRU este echilibrul perfect, e pătratul, pozitivismul, realismul.

PATRU, în magie, este cubul; pătratul. Este imaginea pământului; cuaternarul e consecinţa ternarului; ternarul este spiritul, mişcarea, rezistenţa, care aduc în mod natural cuaternarul: stabilitatea, armonia.

Pentru vechii cabalişti, numărul patru închidea cele patru elemente.

„Cele patru puncte cardinale astronomice sunt, în relaţie cu noi, da-ul şi numele luminii: răsăritul şi apusul, da-ul şi numele căldurii: miazăziul şi miazănoaptele", spun cabaliştii.

Numărul patru este crucea.

Discipolii lui Pitagora au căutat în numere proprietăţi a căror cunoaştere i-a putut înălţa la cea a naturii: proprietăţi care le păreau indicate în fenomenele corpurilor sonore.

[1] Ibid., vol. I, pag. 40 şi 41.
[2] Ibid., vol. I, pag. 41.

„Întindeţi o coardă, spuneau ei, împărţiţi-o succesiv în două, trei, patru părţi, şi veţi avea în fiecare jumătate octava coardei totale; în cele trei sferturi, cvarta; în cele două treimi, cvinta; octava va fi deci ca 1 la 2: cvarta, ca 3 la 4, cvinta, ca 2 la 3. Importanţa acestei observaţii a făcut ca numerelor 1, 2, 3 şi 4 să li se dea numele de *sacrul cuaternar*. După aceste descoperiri, a fost uşor să se ajungă la concluzia că legile armoniei sunt invariabile şi că natura a fixat într-o manieră irevocabilă valoarea şi intervalurile tonurilor."[1]

Dar cum totul există în tot, cum natura nu are decât o singură lege în sistemul general al universului, cum e în întregime armonie şi simplitate, ajungem la concluzia, pe bună dreptate, că legile diverse care guvernează universul ar trebui să se descopere căutându-le raportul cu cele ale armoniei.

„Curând, în numerele 1, 2, 3, 4 s-a descoperit nu numai unul dintre principiile sistemului muzical, ci şi cele ale fizicii şi moralei, totul devenind proporţie şi armonie: timpul, justiţia, prietenia, inteligenţa, n-au fost decât raporturi ale numerelor, şi cum numerele care compun sacrul cuaternar produc, unindu-se *(adunându-se laolaltă)* numărul zece, numărul patru a fost considerat cel mai perfect din toate, chiar prin această reuniune."[2]

Am spus că numărul patru reprezintă cele patru elemente recunoscute de vechii cabalişti: patru este deci pământul, forma; unu este principiul vieţii, spiritul: în consecinţă, cinci e patru şi unu, cinci este deci spiritul care domină elementele, cvintesenţa. De asemenea, pentagrama (steaua cu cinci volţuri) ar exprima această denumire. Aceeaşi pentagramă este numărul lui Iisus, al cărui nume are cinci litere, este fiul lui Dumnezeu făcut om, Iehova încarnat.

Cu ajutorul semnului pentagramei, cabaliştii susţin că-i înlănţuie pe demonii aerului, silfele, pe salamandre, pe ondine şi pe gnomi.

Pentagrama este steaua flamboiantă a şcolilor gnostice, dar mai este şi cea după care spiritul va fi mai mult sau mai puţin pur pentru a dirija materia, binele sau răul, ziua sau noaptea.

[1] *«Doctrine des Pythagoriciens. Voyage d'Anarchasis»* („Doctrina pitagoreicilor. Călătoria lui Anarchasis"), vol. III, pag. 183. Paris, 1809.
[2] Aristotelis opera omnia quoe existant graece et latine. „Metafizica", Parisiis, 1539, vol. IV, cartea I, cap. V, pag. 268.

CINCI este spiritul şi formele sale.

Magia neagră se serveşte de pentagramă ridicându-i în aer două vârfuri, care reprezintă antagonismul dintre bine şi rău, imobilitatea şi ignoranţa în consecinţă, din moment ce, pentagrama fiind plasată astfel, aceste două coarne domină ternarul care, reprezentând influenţele spiritului divin, se găseşte inversat.

Cinci devine astfel un număr funest, un număr rău plasat sub numele lui Geburah, care e numărul antagonismului, al autonomiei, al libertăţii excesive, şi al cărui antagonism provoacă rigoarea.

Pentagrama reprezintă trupul omenesc, vârful ei superior formând capul; dacă omul stă cu capul în jos, acesta e semnul nebuniei.

Mâna, care este o mică lume, dă şi ea o explicaţie a numărului cinci: degetul mare reprezintă inteligenţa care domină materia reprezentată la rândul ei prin celelalte patru degete care, fără el, ar deveni aproape inutile. Degetul mare pozitiv se opune degetelor negative. Prin urmare, degetul mare e spiritul, este inteligenţa *omenească,* dând o valoare, o utilitate, celorlalte *patru* degete, care reprezintă materia.

Cele patru membre care fac ca organizarea omului să fie atât de completă sunt guvernate de cap la fel ca degetele de cel mare. Din nou, avem de-a face cu spiritul şi formele sale; acum, capul poate da o direcţie bună şi rea. Nu avem nevoie să spunem mai mult pentru a explica numărul Cinci.

5.

E. LEDOS

Despre raportul Numerelor cu planetele[1]

Unitatea sau numărul Unu aparţine Soarelui; acest număr convine integral astrului Rege, care răspândeşte lumina şi viaţa asupra lumii noastre planetare – şi care, la fel ca unitatea, este principiul şi sursa numerelor.

Numărul Doi este atribuit Lunii, care e a doua lumină ce scaldă planeta noastră şi a cărui acţiune, conjugată cu aceea a Soarelui, produce mareele; care şi ea are o influenţă particulară şi considerabilă asupra atmosferei şi, în consecinţă, asupra regimului timpurilor.

Numărul Trei îi aparţine lui Jupiter, care e asemenea acestui număr, caracterizat prin venerarea lucrurilor divine şi sacre, prin raţiune, moderare, prin iubirea de pace şi de justiţie.

Numărul Patru aparţine din nou Soarelui care, prin situarea sa între punctele echinoxiale şi solstiţiale, împarte anul în patru părţi egale şi reglementează anotimpurile. Acest număr mai este atribuit şi lui Mercur, pe baza celor patru elemente asupra cărora acţionează în mod particular, acomodându-se şi adaptându-se după natura şi calităţile lor. Numărul Patru mai e atribuit şi celor patru puncte cardinale care determină regimul vânturilor.

Numărul Cinci care, compus din primul număr par şi din primul număr impar, reuneşte în el ca două sexe masculinul şi femininul, îi aparţine lui Mercur datorită naturii sale androgine. Cinci exprimă inteligenţa şi analiza, calităţile lui Mercur.

Numărul Şase, simbol al frumuseţii şi al perfecţiunii naturale, îi aparţine lui Venus, care e tipul perfect al formei şi al frumosului.

[1] E. Ledos, *«Les types physionomiques associés et les phénomènes psychiques»* („Tipurile fizionomice asociate şi fenomenele psihice"), Paris, pag. 125-129.

Numărul Şase, care este format din trei înmulţit cu doi, arată două triunghiuri a căror reuniune simbolizează unirea celor două sexe şi figura căsătoriei şi a generării, care se raportează în mod natural la Venus.

Numărul Şapte, care termină totul, care împlineşte totul, şi care în toate lucrurile este sfârşitul şi încheierea, căreia îi succede odihna, îi aparţine lui Saturn, simbol al timpului, al eternităţii, şi care marchează finalul fatal al fiinţelor şi al lucrurilor.

Numărul Şapte are şi un raport cu Luna, întrucât reglementează mişcarea şi fazele acestei planete.

Numărul Opt îi aparţine Pământului, care reprezintă cubul în general; mai este şi al lui Vulcan, imaginea focului central.

Numărul Nouă îi aparţine lui Marte, care reprezintă voinţa şi acţiunea, forţa şi puterea fizică, la fel cum Venus reprezintă atracţia şi seducţia frumuseţii perfecte. În plus, Marte e emblema forţei care animă şi care distruge.

Numărul Zece îi este atribuit universului, precum şi astrelor, pe baza mişcării lor circulare.

Figuri geometrice

Figurile geometrice care sunt produse de numere au, la fel ca numerele, puterea lor, virtutea lor şi simbolul lor. Astfel, punctul şi cercul răspund unităţii şi numărului Zece; căci unitatea este totodată centrul şi circumferinţa tuturor lucrurilor; iar numărul Zece fiind conjugat cu unitatea, revine la unitate, ca la propriul său principiu, fiind sfârşitul şi încheierea tuturor numerelor.

Astfel, cercul configurează unitatea, căci la fel ca ea nu are nici început, nici sfârşit. De aceea, aici mişcarea circulară este considerată ca infinită, nu în relaţie cu timpul, ci în relaţie cu locul; din acest motiv, cercul e considerat cea mai nobilă şi mai perfectă dintre toate figurile.

Alte figuri, cum ar fi triunghiul, dreptunghiul, pentagonul, hexagonul, heptagonul, octogonul şi toate celelalte figuri compuse din mai multe secţiuni diferite, au simboluri, virtuţi şi semnificaţii particulare, potrivit formei şi numerelor la care se raportează.

Puteri pătrate şi cubice ale anumitor numere

Numărul 121, pătrat al numărului 11, arată cele două unităţi sau principii care rămân divizate de numărul 2, ce reprezintă răul.

Numărul 1331 este cubul numărului 11. În acest număr 1331, cei doi 3 formează, prin unirea lor, numărul 6, care este un număr al păcii, al armoniei şi al perfecţiunii; ceea ce e simbolul revenirii păcătosului pe calea cea dreaptă şi puterea care îi e dată pentru a se ridica la nivelul perfecţiunii.

Numărul 100, pătrat al numărului 10, exprimă o perfecţiune completă şi marchează limita extremă a concepţiei umane.

Numărul 1000, cub al numărului 10, închide în sine perfecţiunea unei multitudini de numere; semnifică perfecţiunea consumată şi absolută, împlinirea lucrurilor şi consumarea secolelor.

Numărul 144, pătrat al numărului 12, conţine multe lucruri misterioase de ordin divin şi de ordin spiritual.

În lucrurile temporale, el marchează marile schimbări care se întâmplă în societăţile omeneşti, în legi, în regimuri, precum şi în imperii, chiar şi în oraşe. Schimbările semnificate de pătratul lui 12 nu sunt neapărat rele, pot fi bune şi favorabile oamenilor, dacă aceştia guvernează cu înţelepciune şi prudenţă.

Dar numărul 1728, cubul lui 12, este fatidic şi fatal; aduce întotdeauna schimbări funeste, nenorociri şi calamităţi care antrenează ruina societăţilor şi a imperiilor.

6.
LOUIS-MICHEL, DE FIGANIÈRES

Matematici vii şi care perfecţionează. Matematici moarte[1]

Desemnăm astfel ştiinţa vieţii omniversale sau ştiinţa lui Dumnezeu şi ştiinţa omenească. Întrucât totul trăieşte, totul se înscrie în ştiinţa omniversală. Aceasta este ştiinţa legilor şi a funcţiilor vieţii, conţinând tot ceea ce se raportează la ele în cele trei ordine de mărime, combinate cu cele patru reguli vii, cele patru operaţii ale vieţii care sunt adunarea, scăderea, înmulţirea şi împărţirea; reguli vii pe care numai Dumnezeu le poate executa şi, urmându-i exemplul, omul, care trăieşte din cunoaşterea legii divine. Numim această ştiinţă şi aceste reguli „vii", pentru că ele se execută activ în cursul vieţii şi nu se aplică decât obiectelor vii şi active. Ştiinţa matematicilor vii şi funcţionale este una şi aceeaşi cu legea analogiei divine, lucru de la sine înţeles. Aceste matematici acţionează peste tot în aceeaşi manieră, în situaţiile similare, reprezentând întotdeauna analogia divină în efectele lor; iar analogia divină fiind rezultatul, expresia voinţelor perfecţiunii supreme, ea n-ar putea fi decât repetarea matematicilor vii şi care perfecţionează ale lui Dumnezeu. Ele sunt numite astfel pentru că, în virtutea dispoziţiilor lor funcţionează viaţa de peste tot şi de pretutindeni, viaţa omniversală, în cele trei ordine de mărime, în ordinul infinitului mare, al celui mic sau al mijlociului, al infinitului mic.

Matematicile moarte, dimpotrivă, sunt numite astfel în „Cheia vieţii" pentru că nu servesc decât morţii. Bazate pe cele patru reguli

[1] Louis-Michel, de Figanières, «*Réveil des Peuples*» („Deşteptarea popoarelor", Paris, 1864, cap. X.

numerale, pe abstracţie, simpla abstracţie, fumată de matematicile vii, ele nu funcţionează decât în profitul ştiinţei moarte. Instrument al avarului pentru a-şi socoti comoara, matematicile numerale îi servesc administratorului pentru gestiunea unei lumi moarte; ele slujesc ca auxiliar al ştiinţei omeneşti, pornind de la moarte pentru a-şi sfârşi drumul în moarte.

CAPITOLUL 14

PUTEREA NUMERELOR

Am citit învăţătura autorizată a câtorva iniţiaţi. Nu va fi lipsit de interes să medităm apoi la munca unui savant profan care, numai prin propria sa intuiţie, regăsise fără îndoială multe date ezoterice. Dorim să vorbim despre J. B. J. Dessoye. Din opera sa rară: *«Embryogénie méthodique de l'entendement de l'esprit humain fondée sur la puissance des Nombres»*[1], extragem pasajele următoare:

I. PROSPECTUS SPECIMEN

A. Pitagora, filozof grec născut la Samos spre anul 600 înainte de Iisus Christos, spunea: „Numerele guvernează universul".

B. Pitagora avea dreptate, ceea ce vom explica în 1857.

C. Avem calculul integral, calculul diferenţial, calculul zecimal, calculul duodecimal şi calculul infinitezimal. Dar încă nu avem concordanţa acestor cinci calcule şi ne pierdem în soluţii care s-ar obţine fără dificultate dacă am avea o metodă sigură, invariabilă, simplă şi infailibilă, cu care aceste calcule ar fi aduse la o medie regulatoare. În această manieră, n-ar mai trebui să ne ocupăm de cantităţile infinit de mici; atunci, toate cantităţile obţinute ar fi finite.

D. Logaritmica, sau raţiunea numerelor, ne învaţă că o (zero) este logaritmul lui 1; dacă aşa este, avem cu nouă cifre şi un zero:

[1] „Embriogenia metodică a înţelegerii spiritului uman fondată pe puterea Numerelor" (n.tr.). Proprietatea autorului: J. B. J. Dessoye (depusă), 7 ianuarie 1857, B.N., Cotă: Vp. 24 815.

```
        0. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 0.
Adică ———————————————————————————————————— douăsprezece semne
  1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. x 12 = 144 = 9
```

care sunt plasate pe douăsprezece coloane. Tabela lui Pitagora a fost confecţionată pe pătratul lui 144, care este cel al măsurii timpului.

E. Dar dacă luăm cele nouă cifre şi zeroul pentru a le plasa în sens invers, în maniera următoare, dându-i lui zero valoarea de două unităţi, 2.° 1; –

```
{ 1.  2.  3.  4.  5  =  15 }
{ 0.  9.  8.  7.  6  =  32 } 47
 3|| 11  11  11  11  44 et 3. 47
 3||  2.  2.  2.  2. = 8 =  16. 94
       ·X·          /|
               8=17--9,    7 13
                          /   \
                      2 = 11. — 4.
```

obţinem ca rezultantă pătratul lui 143, produs al 13 x 11.

F. Această figură pare să ne demonstreze că raţiunea numerelor este fondată pe formarea dublelor echeruri sau triunghiuri în număr de trei în confecţionarea cărora trebuie să se figureze zeroul pentru două unităţi; exemplu:

```
              — 0.    1. |  2. —
    ____2____       _____|          — 2 —
 8 |2       2|  1  |  1     | Zéro ———————
   |____2____|     |                0 — 2 et
            _______|      8  3 unités : 5.
               2. 2.         5 et 3 = 8
                                  ·X·
```

Figura de mai sus este echivalentul unui pătrat.

G. Legea pătratelor ne demonstrează efectiv:

1) Că, dacă plasăm numerele sub echeruri sau triunghiuri, şi dacă dăm numere de ordine liniilor şi coloanelor, adică transversal şi vertical, adunarea unei unităţi luate din fiecare parte faţă de zero concurează cu numerele pentru a obţine proba.

2) Că, pe de altă parte, dacă adunările se fac între fiecare două numere, adică într-o manieră triunghiulară, numerele adunate se rezumă într-o singură cifră, tocmai la numărul liniei transversale care serveşte pentru obţinerea probei. Figura pe care o vom da atunci ca exemplu o aminteşte pe cea a *Abracadabrei*. Este vorba de numărul 2868 = 24 = 6.

1) Figura sau tabloul explicativ al proprietăţii numerelor când i se dă lui zero valoarea de doi şi de o unitate, în adunări.

2) Acelaşi tablou furnizează un exemplu al manierei în care se obţine proba.

```
                  ·X·   7.   5.   7.   ·X·
                       16.  32.  16.
  0.   1. 2. 3. 4. 5.                 5. 4. 3. 2. 1.    0.
  1. | 1.  2.  3.  4.  5.          6.  7.  8.  9.  0. | 1.
  2. |   3.  5.  7.  9.     11.      13. 15. 17. 11.  | 2.
  3. |     8.  12. 16. 20.        24. 28. 32. 28.     | 3.
  4. |      20.  28.  37.   45.    52.  60.  60.      | 4.
  5. |        49.  65.  82.       97. 113. 122.       | 5.
  6. |         114. 147.   179.  210. 235.            | 6.
  7. |           261. 326.      390. 446.             | 7.
  8. |              587.   717.   837.                | 8.
  9. |                1304.   1554.                   | 9.
 10. |                   2868.                        | 01.
 57.  12.                 24.                     21.  75.
 12.                   3.  6.  3.                      21.
 13.                    9. 1. 9.                       31.
 14.                  17.  8.  71.                     41.
 15.                    8.     8.                      51.
 16.                  15.  77.  51.                    61.
 17.                       3.                          71.
132.                   6.  0.  6.                     231.
 ———————————————————— 8.  2.  8. ————————————————————
```

Se observă că, în acest tablou, numerele se controlează şi se verifică în sens invers şi reciproc. Concordanţa este stabilită asupra progresiei geometrice 11. 22. 44. 88. şi 1. 89.

H. Motivul acestei concordanțe se bazează pe un fapt foarte simplu.

Cu pătratul lui produs din 12 înmulțit cu el (144) însuși se obține prin adunare, numărul 9, dar dacă, în locul acestui pătrat, se ia cel al lui 13 x 11, se obține 143 egal cu 8 astfel încât avem ca rezultat doi 8 8 = 17

Calculele se controlează astfel în parte dublă. Agentul acestui control este zeroul logaritm al lui unu, din clipa când servește la luarea a două unități pentru a face adunările.

II. CIFRE ȘI RAȚIONAMENT

J. Acest lucru devine manifest când se divizează cele nouă cifre și zeroul în două părți, pentru a le transforma în proporții aritmetice, având fiecare câte trei termeni și două rapoarte; vom demonstra că, formând aceste două proporții, se obține simultan o proporție geometrică.

Litera o se împarte în două unități.

K. Fie așadar ca exemplu de aplicare cinci proprietăți stabilite, mai întâi prin raționament, apoi justificate prin numerele A. B. C. D. E.

L. Proba acestor calcule este fondată pe rapoartele care există între distanțele numerice, valoarea lui 2. fiind atribuită lui zero pentru a stabili, printr-un soi de regulă a falsei poziții, concordanța calculelor zecimal și duodecimal și formarea simultană a proporțiilor aritmetice și geometrice, în sens invers și reciproc, fără a recurge la fracții.

M. Toate numerele care intră în formarea proporțiilor concurează la formarea probei. Pentru aceasta, sunt aduse la primele numere; 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9., astfel încât să se rezume într-o singură cifră. Această cifră trebuie să fie expresia unui număr cu care se poate reveni la rădăcina pătratului lui 144. Măsura de raport este 32, de unde, cu zero egal cu 2, se obține 34 x 3 = 102, de unde 102 și 2 al lui zero = 104. 7 = 34 ca 104 = 7.

Lettres					——— 5 ———			10 × 8 = 80. Rapports et balance.			
de l'alphabet suivant			0.	1. 2. 3. 4. 5.	32.	5. 4. 3. 2. 1.	0.	Valeur numérique des Lettres			
——— ces proportions ———			1.	1. 2. 3. 4. 5.	11.	6. 7. 8. 9. 0.	1.	——— suivant ces proportions. ———			
0. 1. 2. 8. 2. 1. 0.			2.	3. 5. 7. 9.	22.	13.15.17.11.	2.		6. 6. 2. 4. 6.	24.	
1.	A. B. C. D. E.	1.	3.	8.12.16.	44.	28.32.28.	3.	Carré de 5 × 5 = 25 = = 7 = 32.	6. 2. 6. 2. 2.	18.	8
2.	F. G. H. J. I.	2.	4.	20.28.	89.	60.60.	4.		6. 4. 8. 6. 2.	26.	
8.	K. L. M. N. O.	8.	5.	49.	171.	122.	5.		4. 4. 6. 2. 4.	20.	
2.	P. Q. R. S. U.	2.	16.	13.	88.	5.	16.		*4. 4. 4. 6. 4.	22.	
1.	T. V. X. Z. Y.	1.	7.	4.	125.	5.	7.	∞	26. 20. 26. 20. 18.	11 / 110.	2 / 220.
Carré de 8 × 4 = 32.											
0. 1. 2. 8. 2. 1. 0.-32-1.				— Onze de	11.	de Onze —	1.	La lettre O se partage			
Carré de 5 × 5 = 25 = 7. 8.				4, 4 ———	2.	——— 4, 4	8.	en deux unités.			

```
A. Mots. Syllabes. } Chiffres et Nombres. { Lettres. } ont d'égales propriétés. || B. Pour exprimer } avec une précision rigoureuse { les calculs } de la pensée et de la raison humaines.
244 —— 12 —— 34 —— 82 —— 32 —— 84 —— 353 — 16 — 42 —— 110 —— 38 —— 146 ——
C. Les secrets mystérieux } de la nature et les combinaisons, { du Créateur } seront dévoilés d'une manière certaine. || D. Le jour } où l'on aura { découvert et démontré { que 0 zéro = (lettre) } égalent un, deux, trois, quatre.
415 — 40 — 16 —— 130 —— 40 —— 156 —— || 309 — 24 — 42 —— 90 —— 36 —— 106. ——
664426 4 2 | 664626          E || Dieu, Vérité, } Unité Récipro-cité. { Justice. } Rapports et Balance. || 46644 6   Preuve ||    1   1   24 24 2 2 6
Rapports  Balance || 36 (34)                                                                                     30.5.— Justice : 22 = 4.
7 —— 16 —— 9   211 || — 16 —— 28 —— 64 —— 22 —— 80 ——                                          44
⊙ × 7 = 16 soit 8 : : 8/2    — 4 ————————————————                                               8 — 8  8 =  4 × —
                                  E                                                             16.  16 . . . . . 32 ⊙
```

	A.	B.	0 8 × 8	C.	D.	
0.	1. 2. 3. 4. 5. —	6. 7. 8. 9. 10. —	11. 12. 12. 11. —	10. 9. 8. 7. 6. —	5. 4. 3. 2. 1.	0.
1.	12. 34. 82. 32. 84. —	16. 42. 110. 38. 146. —	16. 28. 64. 22. 80. —	40. 46. 130. 40. 156. —	24. 42. 90. 36. 106.	1.
2.	46. 116. 114. 116.	58. 153. 149. 184.	44. 92. 86. 103.	87. 177. 172. 197.	66. 133. 127. 152.	2.
3.	162. 230. 230.	211. 302. 333.	136. 178. 199.	264. 349. 369.	199. 260. 279.	3.
4.	393. 462.	523. 645.	314. 377.	613. 718.	460. 540.	4.
5.	855.	1168.	691.	1331.	1002.	5.
16.	18.	16.	16.	8.	7.	16.
7.	9.	7.	7.	8.	7.	7.

Fie deci, urmând această explicaţie:

1) Produsul echerurilor cu zeroul său
Doi opt 2. 8. 8. 16.
Doi şapte 2. 7. 7. 14/30

2) Produsul proporţiilor
1542/12/3 se formează de 2 ori

3) Rezumatul proporţiilor

21. de trei şapte.	3.	777
9 de un nouă	1.	9.
30. Rest	1 (unu)	8.

4) Şi măsura raportului.
Această măsură fiind 34 se obţine tot 7.

Împărţirea lui 24 cu 3 dă ca rezultat 8. 8. 8. trei opt.

III. – PROSPECTUS SPECIMEN

N. Numărul 104 este produsul lui 13 x 8, sau 13 x 6 produs 26, iar cu numărul 26, obţinem ca rezumat 8. Cercul merge până la 26, în loc de 24, pentru că valoarea atribuită lui zero serveşte la formarea numărului 26 din numărul 24. Astfel se operează în pătratul lui 13 x 13 = 169, număr care se reduce la 16 şi la 7. Reiese de aici că pătratul lui 169 este un soi de înveliş al pătratului lui 144. Acesta se rezumă prin 9, astfel încât, prin adunare, se reformează 16, în aceeaşi manieră cum 13 rezumat prin 4 reproduce 13; de unde 16 şi 13 = 29 = 11 = 2. Adică 2/0 şi 9 = 11, ceea ce ne aduce la progresia geometrică 22. 44. 89. şi 171. cu o diferenţă de 82. Acest ultim număr este distanţa proporţiei geometrice, la fel cum 13 este proporţia aritmetică. Aceste două distanţe reunite formează număru; 95 = 14 = 5. Numărul 95 este imediat superior cu 1 numărului 94; fie 49 în sens invers, cu care se formează 13 x 2 şi în consecinţă 26, al cărui rezumat este 8 $\overset{\text{şi 1}}{=}$ 9. Poziţia acestor două cifre 8. 9, serveşte ca probă pentru că se formează 17/8 prin adunare

şi 17 x 2 = 34 = 7. 7 şi 9 = 16 = 7. E de la sine înţeles că numărul 94 se obţine prin adunarea numerelor de 1/0 1 la 13 dând o valoare de doi la zero de 10, fie 1/0. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 0. 2/10. 11. 12. 13 = 94 = 13 = 4 şi 7 = 11 = 2 x 16 şi 0 = 34.

O. Motivul valorii atribuite lui zero e peremptoriu. Toate proporţiile care există în natură au ca punct de sprijin numerele care se aplică traiectoriei soarelui şi acţiunii caloricului luminos; în consecinţă, măsurii timpului. Or, timpul se divizează în ore, minute şi secunde. 1 oră se compune din 60 minute = 61, cum 1 minut se compune din 60 secunde = 61. Avem astfel 2/61 care se rezumă prin 7 şi 7. Reiese de aici că 2, numărul şeptarilor, trebuie să se divizeze pentru a număra totul. Atunci, avem 1 şi 1. Astfel, neomiţând nimic, ajungem să obţinem 2/8..., 8 şi 8. Aceşti 2/8 rezumă calculul de 1 zi, 1 noapte, 1 oră, 60 minute, 1 minut 60 secunde, ceea ce e egal cu 124 = 7.

P. Dar pentru a cuprinde aceste detalii într-o singură regulă, e mult mai simplu să se formeze o scară de la 1 la 60, după cum urmează; rezultă că vom avea un dublu control care se va exercita reciproc de către fiecare linie asupra celorlalte. Va apărea o întârziere de 4 între 15 şi 19, ceea ce va face ca la 60 să-l găsim pe 64, iar la 120, numărul 124. De asemenea însă, 60 şi 60 egal cu 124 dându-i lui zero valoarea 2. Cu aceste măsuri de prevedere, nu mai e posibilă nici o eroare. Numerele se iau în sens invers, pentru a face proba.

0.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.	159 = 15 = 6
1.	1.	3.	5.	7.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.	16.	17.	18.	19.	6
2.	0.	2.	4.	6.	8.			21.	31.	41.	51.	61.	71.	81.	91.	
3.	3.	5.	9.	13.	17.	3.	2.	33.	44.	55.	66.	77.	88.	99.	110.	En
4.	3.	5.	9.	4.	8.	3.	2.	6.	8.	10.	12.	14.	16.	18.	4.	résumé
5.	3.	5.	9.	4.	8.	3.	2.	6.	8.	3.	3.	5.	7.	9.	4.	79
16															16 =	7 et 7 / 13, 13 / 26

O demonstrăm prin cei 2/61. 61, cărora le opunem 2./16.16; şi în consecinţă 4/7.7.7.7. Astfel pătratul lui 13 x 13 = 169 serveşte la verificarea calculelor; căci 169 = 16 şi 16 = 7 de unde 7 x 5 = 35 = 8 şi 8 = 16 = 7.

Q. Dacă nu se obiectează că a existat un 1/6 dublat, sub 15 al lui 159, vom stabili că dacă n-o făceam am fi avut 7 (_ 6 _) 7 = 20 = 4. cu care putem forma 4/20 26 = 8, la fel ca 16 produs de 4 x 4. Când înmulţim 169 cu patru, obţinem:

676 = 19 = 10 = 3   12 = 3
576 = 18 = 9 = 9
(1251)

iar când înmulţim pătratul lui 144, produs de 12 x 12 cu numărul 4, de unde nu facem decât să controlăm calculul duodecimal printr-o măsură de raport, fără de care ne-am expune erorilor, pentru că exactitatea controalelor rezultă dintr-o comparaţie distanţată care se operează cu ajutorul numărului de zerouri de la 1/0 la 1252.

Ce nombre est de 238 y compris le 1er — 1/0

En effet, 169 × 4 produit 676		19 10 3				1
		1252 10 3 3 15	6 soit 15.		....	2
de 144 à 169	144 × 4 produit 576	18 9 9	6 15.		....	3
distance :	Différence 100		15. 12. 30.		....	4.
23 = 5 et 3		576. 18. 9. 9.	9. — 3. 5.		8.	5.
8	238 × 4 produit 476		17.		8.	6.
32 = 4 × 8	551. 12	551 = 2/11 12 − 3 = 5/ — 12/3 — 7/16 = 22.4.4—22.				

R. Prin urmare, este important să se ia zero pentru 2 în calculele de o exactitate riguroasă. Trebuie de asemenea să se formeze proporţiile duble cu 3 termeni şi 2 rapoarte, fie 10 pentru 2 proporţii. Primul termen trebuie să fie mai mic decât al doilea. Al treilea mai mare decât al doilea, primul raport trebuie să fie mai mic decât al doilea termen. Cât despre al doilea raport, cantitatea lui e indiferentă.

IV. – RAŢIUNEA TUTUROR PRIN PĂTRATE

S. Vom încheia această planşă prin două tablouri. Primul este cel al raţiunii numerelor combinată cu legea pătratului distanţelor numerice. Al doilea este raţiunea alfabetului.

U. Explicaţii.

Dăm numele legii formării celor două tablouri alăturate.

În fond, există o lege de îndată ce se găsesc în natură lucruri cu cauza urmată de efecte şi consecinţe, ale căror duble raporturi dau, ca rezultat, raţiunea problemei, într-o manieră invariabilă, o8 semne numerice sunt plasate în mijlocul a 16 pătrate formate pe 5 rânduri luate de 2 ori, ceea ce dă 5 x 5 = 25.

LEGEA FORMĂRII PĂTRATELOR, A DISTANŢELOR NUMERICE

8

0	1 2 3	4 5 6 4 4 6 5 4	3 2 1	0
1	8	0 1 2 8 2 1 0	8	1
2	4	1 1	4	2
3	9	2 0 2 3 2	8	3
4	18	8 4 5 6 8	19	4
5	17	2 7 8 9 2	17	5
6	4	1 1	4	6
7	8	0 1 2 8 2 1 0	8	7
8	68	136	68	8
37	14	5 101 5	14	73
10.1		3 3 3		1.01
11		2 6 1 6 2		11
12		3 2 3		
13		4 9 9 4		
14		5 2 5		
15		6 6 6		
67	13	4 8 8.4	31	76

25 se rezumă prin 7 şi 16, se mai rezumă şi prin 7.

2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. se rezumă prin 44

x

Or, zero echivalând cu 2

produsul este egal cu 88

Zeroul formează semnele 1 şi 1, ceea ce cu 1, unitate, dă 3.

RAŢIUNEA ALFABETULUI

prin 222 = 6 din număr 596.695 = 40 = 6

4

0	1 2 3 4	22	4 3 2 1	0
1	5 9 6	3	6 9 5	1
2	14 15	12	15 14	2
3	29 27		27 29	3
4	56	54	56	4
5	110		110	5
6		2		6
7	2	2	2	7
8		8		8
37	10.1 — 3		3 — 10.1	37
		6		
	596 = 20	44	20 = 695	
		8		

Cele 3 unităţi ne dau cu 44 şi 44 = 88 – 88 şi 1 = 89, în sfârşit 89 şi 2 = 91. Numărul 91 valorează 10 = 3; revenim astfel la progresia geometrică . 1. 11. 22. 44. 89. 171. din tabloul prezentat anterior.

88, 89 şi 91 formează trei numere cu care se obţine prin adunare 268.

prin adunare	268
fie	88
sau	16
rezumat prin	7

Texte combinate cu formulele:

Or, numărul 268 = 16 = 7 este la distanță, de 169 exprimat prin 99 și de 171 exprimat prin 97

fie 7.5.5. = 17.8.8 5. 5.

De altfel, 169 și 2 din zero ne dau tocmai acel 171 din progresia geometrică pornind de la 89. – În sfârșit, 268, împărțit la 4, ne dă 4|67. 13 x 4 = 52 = 7, ceea ce ne dă
25 = 7 în sens invers.

Astfel 169, pătratul lui 13 x 13 și al lui 2 din zero 171, sunt la calculul integral proporții ale naturii, și anume dimensiunile pe care fondatorul le-a dat mulajelor sale pentru a compensa retragerea materiei.

Cei doi șaizeci și opt (2/68) care formează numerele împărțite, la dreapta și la stânga pătratului lui 25, pe care sunt plasate zeroul și 8 semne, au fost obținute numărând una câte una liniile acestui pătrat, pe măsură ce cifrele erau numărate pentru a merge de la o extremitate la cealaltă.

N. B. Persoanele care vor dori să ia cele 5 proporții ale noastre A B C D E ca subiect de studiu vor observa că nu întotdeauna l-am luat pe zero drept 2.

Iată ce vor constata:

A. În rezumat 856 = 19 = 10 = 3. E. 736 A. B. C. D. E.
= 16 = 7. D. 1004 = 9 de unde – 3. 7. 7. 8. 9. = 34 = 7.
Or, cu 3/8 = 24 din probă, 15. = 6.
avem la 1° 34 și 24 = 58 = 13 = 4.
2° 24 și 7 din 34 = 31 = 4.13 și 31 = 44 = 8.

CAPITOLUL 15

SECȚIUNEA SECRETĂ A STUDIULUI NUMERELOR

Trebuie să se recunoască pe bună dreptate că am făcut toate eforturile pentru a vă expune pe cât de clar permitea subiectul acest studiu despre NUMERE.

Totodată, este evident că documentele prezentate publicului nu pot expune altfel decât voalat indicațiile care permit să se ajungă la rezultate practice, la o acțiune personală pe Planul invizibil și asupra forțelor secrete ale Naturii.

În Cabală, această secțiune se numește SCHEMAMPHORASH și e alcătuită aproape exclusiv din manuscrise.

În Aritmologia practică, este cheia puterilor asupra forțelor de pe Planul Astral. Or, puterile nu le sunt date decât acelora care cunosc destul în Principiile lor pentru a nu se servi aproape niciodată de ele. La fel se întâmplă cu ceea ce privește anumite părți ale științelor divinatorii.

Totuși, suntem autorizați să oferim asupra acestui subiect, dar *fără nici un comentariu,* un document care acum e dat pentru prima oară publicității și care provine din arhivele unei asociații de Hermetiști din care făceau parte J. J. BOURCART *(Jacob),* autor al cărții *«Esquisse du Tout Universel»*[1]. Nu vom spune că această asociație era o secție a Roza+Crucii, căci acest titlu a fost acaparat atât de abuziv încât adevărații Roza+Crucieni nu și-l mai atribuie; de altfel, pentru ei era un titlu Exoteric.

Cei care vor fi asistați de un ghid al celuilalt plan vor reuși să întrebuințeze acest document, și numai pentru ei îl publicăm.[2]

[1] „Schiță a Totului Universal" (n.tr.), cu o prefață explicativă de Dr. Papus, Paris, Chacornac, 1902.

[2] Nu credem că vom contraveni discreției pe care Papius a considerat că trebuie s-o impună, dând aici câteva indicații fără de care documentul publicat ar risca foarte mult să rămâne neinteligibil chiar și pentru

studenții calificați pe care propriile lor lucrări nu i-ar fi orientat niciodată spre geomanție. De fapt, numele care se găsesc pe marginal sub fiecare număr indică faptul că e vorba de figuri utilizate în geomanție.

*
* *

Fiecărui număr îi este atribuită semnificația unei cifre, atunci când e plasată în fiecare dintre cele douăsprezece *Case* ale temei geomantice.

*
* *

Mai remarcăm:
1) că nu există decât șaisprezece figuri geomantice (și că nu pot exista decât șaisprezece). Tabelul următor conține 18.
2) că în geomanție o planetă „directă" sau „retrogradă" (chiar și Soarele și Luna) este afectată fiecărei figuri, ceea ce împreună cu ☊ și ☋ (capul și coada Dragonului, nodurile ascendent și descendent ale Lunii) face 2 x 7 + 2 = 16.
În tabelul următor, cele două figuri suplimentare provin de la felul cum au fost considerate ☊ și ☋ fiecare, ca direct sau retrograd, ceea ce duce la două semnificații în plus (în raport cu geomanția tradițională).
În rest, figurile geomantice au fost avute în vedere în cinci accepțiuni diferite, ceea ce face ca fiecare figură să se găsească repetată de cinci ori în listă. Se va observa că pentru fiecare dintre aceste cinci grupe semnificațiile generale au puncte de asemănare.

Tabelul Științei numerelor simbolice sau al Temperaturilor astrale

♄ direct	12 Tristețe.	21 Fecundare.	34 Sărăcie.	43 Pericol de moarte.	67 Închisoare, împiedicare.
retrograd	29 Ură.	92 Gelozie.	59 Boală.	95 Persecuție.	76 Moarte.
♃ d.	13 Veselie.	31 Achiziție.	35 Favoare.	53 Onoare.	68 Victorie.
r.	28 Bucurie.	82 Întrebuințare.	58 A înflori.	85 Amabil. Strălucitor.	86 Forță.
♀ d.	14 Mânie.	41 Foc.	36 Rană.	63 Otravă.	69 Spadă.
r.	27 Ceartă.	72 Dispută.	57 Descompunere.	75 Fermentație.	96 Distrugere.
☉ d.	15 Mare șansă.	51 Succes.	37 Câștig.	73 Utilitate.	78 Perfecțiune.
r.	26 Mică șansă.	62 Plăcere.	56 Dezvoltare.	65 Reușită.	87 Siguranță.
♀ d.	16 Frumusețe.	61 Acord.	38 Apropiere.	83 Amestec.	79 Divorț.
r.	25 Spirit.	52 Ispravă.	49 Ranchiună.	94 Slăbit.	97 Degenerat.
☿ d.	17 Inconstanță.	71 Reuniune.	39 Ecuație mijlocie.	93 Asemănare.	89 Uniune.
r.	24 Ușurătate.	42 Indiferență.	48 Echilibru.	84 Inerție.	98 Diversitate.
☽ d.	18 Viteză.	81 Creștere.	45 Împiedicare.	54 Zgomot.	— Distrugere.
r.	23 Vechime.	32 Început de putreziciune.	46 Putregai.	74 Mare putreziciune.	— Sfârșitul unei ființe.
☊ d.	19 Superflu.	91 Mărire.	46 Întărire.	64 Revizuire.	— Încăpățânare.
r.	44 Sobrietate.	11 Uniformitate.	33 Instinct.	88 Gestiune.	— Consistență.
☋ d.	55 Sărăcie.	66 Uzat.	99 Punct slab.	— Uzură.	— Slăbire.
r.	22 Slăbiciune.	77 Pierdere a simțurilor.	— Suferință.	— A dispărea.	— Degradare

În total, optzeci și unu de simboluri.

11
☿ ♎
Conjunctio
☋

1 Viață sobră; 2 Câștig la joc; 3 Ajutor al părinților; 4 Câștig funciar; 5 Veste proastă; 6 Boală periculoasă; 7 Falși prieteni; 8 Moarte; 9 Știință economică; 10 Ambasadă; 11 Scrisori ale protectorilor; 12 Proces.

12
? ♐
Tristitia
Senectus
tarditas

1 Sânge rece; 2 Sărăcie; 3 Conflict cu frații; 4 Neînțelegere cu părinții; 5 Necazuri cu copiii; 6 Reumatisme; 7 Certuri în casă sau cu dușmanii; 8 Longevitate; 9 Știință teologică sau teozofică; 10 Bunăvoință din partea prelaților sau a judecătorilor; 11 Bunăvoință din partea rudelor vârstnice; 12 Disperare.

13
♃ ♉
Laetitia
Victoria in
amore
Gaudium

1 Caracter blând și vesel; 2 Câștig prin vite; 3 Afecțiune la frați și surori; 4 Moștenire de la părinți; 5 Mulți copii reușiți, iubire reciprocă; 6 Sănătate sau convalescență; 7 Fidelitate în căsnicie sau triumf asupra dușmanilor; 8 Vârsta de optzeci de ani; 9 Jurisdicție; 10 Grații ale suveranilor și superiorilor; 11 Daruri de la persoane bogate; 12 Pericole învinse.

14
♂ ♊
Puer
Fortitudo B
Colum T
Salum

1. Furie, holeră, impetuozitate; 2 Tâlhărie și pierderi; 3 Ură a fraților sau a surorilor; 4 Ură a părinților; 5 Fecundare, copii răi, servitori răi; 6 Plăgi venerice sau arsuri; 7 Dispută în căsnicie și cale de fapt, răni în luptele cu dușmanii; 8 Moarte în urma unei răni; 9 Chirurgie, anatomie, ajutor la naștere; 10 Dizgrație în ochii suveranilor, dizgrație în ochii judecătorilor sau ai tribunalelor; 11 Răceală din partea binefăcătorilor; 12 Asasinat, moarte violentă.

15
☉
Fortuna
major Aurum

1 Temperament vesel; 2 Mare câștig în aur; 3 Respect din partea consangvinilor; 4 Comoară de aur îngropată; 5 Triumf în dragoste, copii frumoși și sănătoși, fecunditate; 6 Vindecare cu bine a

Testum
T Salum

bolnavilor, nașteri sănătoase ale femeilor; 7 Căsnicie liniștită, armistițiu cu dușmanii; 8 Înlăturarea pericolelor de moarte; 9 Fericire în chimie; 10 Bunăvoință a suveranului și a tribunalelor; 11 Sprijin din partea prietenilor; 12 Scăpare de orice griji.

16
♀ ♊
Puella
Pulchritudo
I Colum
T Salum

1 Susceptibil, excitabil, înclinat spre dragoste; 2 Nici câștig, nici pierdere; 3 Iubire a surorilor sau a rudelor de sex feminin; 4 Iubire maternă; 5 Bunăvoință a amantei, concepțiune; 6 Boală venerică, lepră; 7 Infidelitate conjugală; 8 Salvare a vieții; 9 Stil elocvent, farmec; 10 Fericire obținută prin intervenția femeilor; 11 Bunăvoință din partea bătrânelor; 12 Tristețe.

17
☿ ♎
Conjunctio

1 Ușor, nehotărât, ezitant; 2 Pierdere în afaceri; 3 Calomnii din partea părinților; 4 Calomnie din partea unei femei răuvoitoare; 5 Inconsecvență în dragoste, neascultare din partea copiilor; 6 Boli flegmatice; 7 Flecăreală a femeilor, victorie a dușmanilor; 8 Moarte cauzată de apă; 9 Navigație; 10 Dizgrație în instanță; 11 Persecuții din partea femeilor; 12 Moarte.

18
☽ ☋
Fortuna
Oriens via

1 Temperament sec; 2 Început de câștig; 3 Sfat bun din partea rudelor; 4 Speranță de moștenire; 5 Concepțiune sigură; 6 Vindecare sau naștere reușită; 7 Reconciliere cu dușmanii, căsnicie pașnică; 8 Vindecare a bolilor; 9 Astronomie; 10 Intrare în favorurile celor mari; 11 Fapte bune; 12 Scăpare de pericole.

19
☿ ♌
Fortuna
Occidens

1 Temperament rece și umed; 1 Pierdere dureroasă și inevitabilă; 3 Dispute cu rudele; 4 Pierdere a unui proces de moștenire; 5 Dragoste rece, sterilitate; 6 Pericol de moarte a bolnavului, dacă remediile alcaline rămân fără efect; 7 Dispute în

căsnicie şi cu duşmanii; 8 Viață scurtă; 9 Agricultură; 10 Invidie la curte; 11 Răspuns negativ al protectorilor; 12 Pierdere prin furtişag.

20
21
♄ ♐
Tristitia
Senectus
Tarditas

1 Melancolie, ton trist; 2 Pierdere prin infidelitatea servitorilor sau a cămătarilor; 3 Calomnii răuvoitoare din partea rudelor; 4 Mare moştenire din economiile strămoşilor; 5 Corpolență a amantei; Copii morali şi respectuoşi; 6 Boală a picioarelor; 7 Infidelități ale soției sau ale soțului; 8 Vârsta de şaizeci de ani; 9 Aritmetică; 10 Reuşită a unui proces; 11 Favoare din partea miniştrilor şi consilierilor bătrâni; 12 Pierdere a simțurilor.

22
♋ ☿ ♌
Epistola
Albus

1 Temperament viu; 2 Câştig comercial; 3 Fericire din partea rudelor; 4 Fericire obținută cu ajutorul unor documente vechi; 5 Scrisori agreabile; 6 Vindecări mercuriale; 7 Corespondență cu duşmanii; 8 Eliberare, pericol de moarte; 9 Uranologie; 10 Scrisori ale regilor; 12 Pierdere de documente importante.

23
☽ ♉
Via

1 Indiferent, rece; 2 Pierderi comerciale; 3 Pagubă din partea rudelor de sex feminin; 4 Pagubă din partea servitorilor; 5 Avort, dispute în dragoste, uşurătate a copiilor; 6 Criză a unei boli; 7 Infidelitate conjugală; 8 Boală lungă, viață scurtă; 9 Meteorologie; 10 Bunăvoință a instanței; 11 Favoare din partea femeilor tinere; 12 Înşelătorie.

24
☿ ♋
Alatus

1 Moleşeală, nervi insensibili; 2 Scurtă călătorie; 3 Gelozie răutăcioasă; 4 Calomnii din partea părinților sau a superiorilor; 5 Vicleşuguri în dragoste, înşelăciuni ale servitorilor; 6 Sănătate şubredă; 7 Gânduri de divorț, frică de duşmani; 8 Prelungire a vieții cu şapte ani; 9 Fiziologie; 10 Urmăriri din partea superiorilor; 11 Lipsă de afecțiune; 12 Pericole asociate cu apa.

25
♀ ♐
Amissio

1 Uşurătate, lipsă de griji; 2 Pierdere financiară; 3 Ură a unei femei tinere; 4 Ură a unei femei bătrâne; 5 Răceală în dragoste; 6 Naşteri nereuşite; 7 Gelozie în căsnicie, victorie a duşmanilor; 8 Viață scurtă; 9 Pictură; 10 Favoare a suveranilor; 11 Daruri de la femei; 12 Fericire descrescătoare.

26
☉ ♋
Fortuna
minor
Argentum

1 Bun şi fericit în acțiunile întreprinse; 2 Câştig financiar în comerț; 3 Ajutor al rudelor; 4 Moştenire de capital; 5 Dragoste călâie; 6 Slăbiciune a bolnavului; 7 Victorie asupra duşmanilor, căsnicie liniştită; 8 Viață lungă; 9 Studii financiare; 10 Onoruri; 11 Daruri de favoare; 12 Scăpare de persecutori.

27
♂ ♏
Ruber
Nocens
Laedere

1 Mândrie, răutate, ipocrizie, falşi prieteni; 2 Pierdere comercială; 3 Lipsă de afecțiune a părinților; 4 Neascultare vizavi de superiori; 5 Inconsecvență în dragoste, concepțiune; 6 Febre periculoase; 7 Căsnicie conflictuală, victorie a duşmanilor; 8 Dorințe de moarte, viață care nu durează mai mult de şase ani; 9 Chimie; 10 Defavoare în instanță, pierdere a unui proces; 11 Reproşuri ale protectorilor; 12 Ruşine.

28
♃ ♈
Acquisitio

1 Binevoitor, sensibil, binefăcător; 2 Beneficii prin imobile; 3 Stimă generală; 4 Înmulțire a averii; 5 Fecunditate în căsnicie, victorie în dragoste, servitori credincioşi; 6 Pustule, erupții, vindecare cu ajutorul depurativelor; 7 Căsnicie paşnică, victorie asupra duşmanilor; 8 Longevitate; 9 Istoric, descoperire a unor secrete; 10 Câştigarea unui proces, reuşită a unei petiții; 11 Sprijin din partea prietenilor; 12 Conştiință curată.

29
♄ ♊
Carcer

1 Gelos, îmbufnat, nervozitate grosolană; 2 Câştiguri prin procese; 3 Proces cu neamurile; 4 Proces pentru moşteniri; 5 Preferare a rivalului

în dragoste, dispută cu amanta; 6 Febre reci și lungi; 7 Dispute în căsnicie, ostilitate a unui ministru; 8 Vârstă de peste șaizeci de ani; 9 Legist; 10 Calomnii în instanță; 11 Favoare a ecleziaștilor; 12 Închisoare sau fractură de picior.

30
31
♃ ☋
Laetitia
Victor in amore
Gaudium

1 Nervi sensibili, tensiune puternică, agreabil, moral 2 Câștig prin animale; 3 Considerație din partea rudelor; 4 Considerație din partea superiorilor; 5 Victorie în dragoste, prieteni fideli, copii reușiți, în special fiii; 6 Pierdere de sânge, remedii astringente; 7 Împăcare cu dușmanii, partener de viață fidel; 8 Viață mai lungă de șaptezeci de ani; 9 Om de stat; 10 Angajare și favoare la curte; 11 Favoare pe lângă miniștri; 12 Scăpare de pericol.

32
☽ ☊
Via

1 Constituție slabă, inconstant, schimbător adesea; 2 Câștig în voiaj; 3 Înșelătorii din partea rudelor de sex feminin; 4 Mai multe pierderi în casă, stricăciuni cauzate de apă; 5 Calomnii din partea amantei; 6 Picioare umflate, hidropizie; 7 Parlamentări pentru reconciliere; 8 Pericole de moarte; 9 Comerți cu pielărie; 10 Călătorii administrative; 11 Calomnii răutăcioase; 12 Pierderi prin tâlhărie.

33
♀ ☊
Alatus
volatilis

1 Ușurătate, uitare, ingratitudine; 2 Înșelătorie în comerț; 3 Piedici din partea rudelor; 4 Denunț; 5 Furt săvârșit de servitori, infidelitate a amantei; 6 Erupție pe față, remedii răcoritoare; 7 Piedici din partea dușmanilor, căsnicie agitată; 8 Încă douăzeci de ani de viață; 9 Arhitectură; 10 Promisiune deșartă, speranță neîntemeiată; 11 Ajutor din partea savanților; 12 Pierderi.

34
♄ ♐
Tristitia

1 Fricos, trist; 2 Pierderi din cauza vitelor; 3 Datorii acumulate; 4 Cumpărare de case; 5 Aversiune din partea amantei, servitori nesiguri; 6 Boli de plămâni; 7 Nemulțumire în căsnicie; 8 Vârstă de peste cincizeci de ani; 9 Viață retrasă, studii teologice; 10 Pierdere a unui proces; 11 Ajutor din partea unui bătrân; 12 Răni.

35
♃ ☋
Laetitia
Victor
Gaudium

1 Temperament sangvin, grațios, veridic; 2 Câștig datorită oilor; 3 Daruri de la rude; 4 Moștenire; 5 Veste bună în dragoste, bucurii; 6 Ficat bolnav; 7 Fericire în căsnicie, întreprinderi nestânjenite; 8 Vârstă de peste șaizeci de ani; 9 Om de stat; 10 Speranță încununată; 11 Reputație; 12 Fericire.

36
♂ ♎
Puer
Fortitudo B. Col.

1 Grosolan, nervos, întreprinzător, bătăios; 2 Pierdere la jocuri de noroc; 3 Înșelătorii din partea rudelor; 4 Moșteniri disputate; 5 Necazuri în dragoste sau din cauza servitorilor; 6 Răni, ulcerații; 7 Nemulțumire în căsnicie, dispute cu dușmanii; 8 Pericol de moarte; 9 Matematică și pirotehnie; 10 Mânia regilor; 11 Urmăriri; 12 Pierdere de sânge.

37
☉
Fortuna
major aurum

Mare curaj, suflet vesel, clarviziune; 2 Câștig în afara țării; 3 Ajutor din partea rudelor; 4 Achiziționare de mari proprietăți; 5 Plăceri cu copiii, succes în dragoste; 6 Asfixie, slăbiciuni; 7 Fericire din partea nevestei, victorie asupra dușmanilor; 8 Viață lungă și pașnică; 9 Științe militare; 10 Șanse la curte; 11 Favoruri; 12 Moarte liniștită.

38
♀ ♊
Pulchritudo
I Col.

1 Tandru, educație frumoasă, vesel, de viață; 2 Câștig cu ajutorul sexului opus; 3 Câștig cu ajutorul surorilor; 4 Câștig cu ajutorul bătrânelor; 5 Câștig prin concubinaj; 6 Câștig cu ajutorul prostituatelor; 7 Favoare a femeilor

inconfundabilă; 8 Slăbiciuni alternative până la o vârstă înaintată; 9 Pentru femei: protecții la curte; pentru fete: toalete; 10 Ajutor din partea femeilor; 11 Elogii din partea femeilor; 12 Moarte subită.

39
♀ ♎
Conjunctio

1 Proastă dispoziție, temperament agitat; 2 Înșelătorii din partea negustorilor; 3 Necazuri din cauza unei rude celibatare; 4 Pierdere sau moștenire; 5 Amantă egoistă, servitori certăreți; 6 Corpolență; 7 Dorință de reconciliere din partea dușmanilor; 8 Vindecare a bolilor grave de piept; 9 Mari călătorii, cunoștințe geografice, mijloace de transport; 10 Calomnii din gelozie din partea superiorilor; 11 Dezonoare; 12 Persecuție.

40
41
♀ ♊
Puer
Fortitudo B.

1 Temperament coleric cu nervi sensibili, conciliant cu nervi destinși, nebun furios; 2 Pierdere în agricultură; 3 Defăimări; 4 Pierderi în domeniul locuinței; 5 Necurățenie și ușurătate a copiilor; 6 Boli ale vezicilor, ale rinichilor, hemoroizi, constipație; 7 Vești proaste despre dușmani, antipatia partenerului de viață; 8 Apoplexie; 9 Militar; 10 Favoarea mareșalilor; 11 Insulte ale protectorilor; 12 Conștiință încărcată.

42
♀ ♊ ♅ ♋
Conjunctio

1 Dispoziție răufăcătoare, flecar, schimbător, nehotărât; 2 Pierdere de economii și din cauza unui servitor bătrân; 3 Pierderi din cauza unei rude tinere; 4 Reproșuri și răzbunare din partea unei bătrâne; 5 Gelozie în dragoste, suspiciune din partea unui servitor; 6 Corpolență și colici; 7 Echilibru între dușmani; 8 Leac rău de pe urma căruia se revine; 9 Comerciant; 10 Favoruri medii la curte; 11 Mare progres la protectori; 12 Tot felul de obstacole.

43
♄ ♐
Tristitia

1 Discret, foarte gânditor, ranchiunos; 2 Pierdere a reputației; 3 Reputație proastă și ură din partea rudelor; 4 Vânzare de terenuri; 5 Neînțelegeri în dragoste și cu servitorii; 6 Boli ale gâtului și ale gurii; 7 Înșelătorii ale nevestei în afara casei; 8 Peste cincizeci de ani; 9 Mecanic; 10 Ura unui bogătaș; 11 Daruri ale episcopilor; 12 Persecuții din partea bătrânelor.

Tarditas
Senectus

44
☿ ♌
Alatus
volatilis

1 Corp armonic, temperament echilibrat, tolerant; 2 Câștig prin industrie și *savoir faire;* 3 Prietenie cu rudele; 4 Moștenire de la niște oameni influenți; 5 Hemoragie la cap, dragoste călâie; 6 Vindecare a hemoragiilor; 7 Vicleșuguri ale dușmanilor sau ale soțului; 8 Șapte ani de viață după marea boală; 9 Arhitectură; 10 Avansare; 11 Reputație și daruri onorifice; 12 Moarte blândă.

45
☽ ♒
Populus
garrulitas

1 Caracter bând dar ușuratic, liniștit; 2 Câștig la jocuri de noroc și pariuri; 3 Daruri ușuratice și periculoase de la prieteni *(et timeo Danaos dona ferentes);* 4 Moștenire de la bătrâne; 5 Corpolență, bună condescendență din partea amantei; 6 Gălbinare, tonus prost; 7 Propuneri ale dușmanilor; 8 Pericol de moarte; 9 Agricultură; 10 Fericire la curte; 11 Ajutor al protectorilor; 12 Moarte agitată.

46
☿ ♌
Alatus
volatilis

1 Sânge liniștit, suflet pur; 2 Câștig din pariuri; 3 Necazuri din partea fraților; 4 Dispute cauzate de moșteniri; 5 Concepțiune sau fecundare, dragoste constantă și fidelă; 6 Vindecare a bolilor; 7 Încurcături casnice; 8 Moarte apropiată; 9 Mineralogia și alchimia; 10 Calomnii din partea celor invidioși de la curte; 11 Calomnii din partea protectorilor; 12 Răni.

47
☽ ☋
Via

1 Schimbător, capricios, flecar, certăreț; 2 Câștig de bani; 3 Prietenie în familie; 4 Descoperire a unui secret; 5 Veste bună, dragoste veselă, favoare a amantelor; 6 Vindecarea fanteziilor când o

planetă fastă e în opoziţie; 7 Propuneri de aranjamente din partea nevestei; 8 Puţini ani de viaţă; 9 Fabricant; 10 Consideraţie la curte; 11 Mare favoare, mare reputaţie; 12 Nenorocire accidentală.

48
☿ ♋
Albus
Epistola

1 Fals, infidel, inconstant; 2 Pierderi în gospodărie; 3 Dispute cu femeile şi rudele; 4 Dispute cu bătrânele; 5 Dispute în dragoste, scrisori dezagreabile; 6 Ipohondrie, vindecare dacă Jupiter e în opoziţie; 7 Dispute în căsnicie; 8 Moarte sigură; 9 Arte frumoase; 10 Vexări din partea superiorilor; 11 Tristeţi din cauza protectorilor; 12 Mare nenorocire.

49
♀ ♐
Amissio

1 Voluptuos, neştiind să se abţină; 2 Pierderi în întreprinderi şi în gospodărie; 3 Pagube din cauza rudelor; 4 Dizgraţie în ochii superiorilor; 5 Fertilitate, libertinaj, copii zăpăciţi; 6 Constipaţie; 7 Gelozie, reproşuri în căsnicie, dispreţ; 8 Scăpare din pericole de moarte; 9 Muzică şi poezie; 10 Reputaţie la curte; 11 Favoare din partea bătrânelor; 12 Multe tristeţi, amărăciuni secrete.

50
51
☉ ☋
Fortuna
major aurum

1 Gânduri nobile, blând, amabil, discret; 2 Câştig prin înmulţirea aurului; 3 Ajutor din partea rudelor; 4 Mare moştenire, daruri din partea ecleziaştilor; 5 Şansă cu amanta, scrisori agreabile cu veşti despre bani; 6 Vindecare a slăbiciunilor şi a ameţelilor; 7 Victorie negreşită asupra duşmanilor, unitate în căsnicie; 8 Vârsta de nouăzeci de ani; 9 Cunoaşterea oamenilor; 10 Favoare din partea prinţilor şi a miniştrilor; 11 Sprijin în întreprinderi; 12 Eliberare de temeri.

52
♀ ♐
Amissio

1 Binefăcător, agreabil, delicios; 2 Sărăcie şi penurie; 3 Reproşuri ale rudelor de sex feminin; 4 Ştiri neplăcute de la superiori; 5 Necazuri cu

amantele, furie contra servitorilor şi a copiilor; 6 Boală de rinichi; 7 Dispute în căsnicie, necazuri cu duşmanii; 8 Viaţă scurtă; 9 Pictură; 10 Urmăriri din partea celor sus-puşi; 11 Defavoare din partea prietenilor; 12 Răni.

53
♃ ☋
Laetitia
Victor
Gaudium

1 Frumos şi zvelt, ţinută lejeră, sânge limpede; 2 Câştig în întreprindere; 3 Reputaţie în rândul rudelor; 4 Scrisori plăcute de la notabilităţi; 5 Naşterea unui fiu, sau o întâlnire cu amantul; 6 Febre persistente şi dacă (_) e în opoziţie, vindecare; 7 Favoare a femeilor sau regăsire a obiectelor furate; 8 Vârstă de peste cincizeci de ani; 9 Poliţie; 10 Reuşită a petiţiei la curte sau la tribunal; 11 Reputaţie generală; 12 Rănire din cauza vitelor.

54
☽ ♒
Populus

1 Sănătate în tinereţe, capricios, palavragiu; 2 Câştig incipient; 3 Compasiune frăţească a surorilor; 4 Favoare a celor mari; 5 Dans, muzică, amant distractiv; 6 Reumatisme; 7 Căsnicie liniştită şi raţională; 8 Apoplexie; 9 Arte industriale; 10 Defavoare la curte; 11 Mare binefacere din partea protectorilor; 12 Mare nenorocire.

55
☿ ☋
Alatus

1 Inteligent, modest, prevăzător, prieten fidel; 2 Reuşită în comerţ 3 Dovezi de prietenie; 4 Câştig în gospodărie; 5 Înşelătorie în dragoste, salariaţi hoţi; 6 Plăgi la picioare şi braţe; 7 Gânduri de divorţ, nemulţumire a partenerilor de viaţă; 8 Încă douăzeci de ani de viaţă; 9 Motoare hidraulice; 10 Pierdere a unui proces; 11 Reproşuri neplăcute ale protectorilor şi prietenilor; 12 Frică, groază, ameninţare, pericol.

56
☉ ♐
Fortuna minor

1 Vesel, generos, bun, afectuos; 2 Câştig prin monedă de argint; 3 Argintărie primită în dar de la rude; 4 Moştenire de capital; 5 Dragoste fără deranjuri, bucurie, scrisori, copii bine-crescuţi; 6 Lingoare, dezhidratare, vindecare când (_) în (_) e în opoziţie; 7 Prietenie, victorie contra duşmăniei; 8 Încă treizeci de ani de viaţă; 9 Agricultură; 10 Avansare prin favoarea unui ministru; 11 Ajutor din partea protectorilor; 12 Scăpare dintr-un pericol de moarte.

57
♂ ♏
Ruber Nocens Venator

1 Coleric, ranchiunos, calomniator; 2 Mari pagube în economie; 3 Proces cu rudele; 4 Proces în legătură cu nişte terenuri; 5 Falsitate în dragoste, copii răi, servitori răi; 6 Podagră, gută; 7 Mulţi duşmani, viaţă casnică agitată; 8 Viaţă scurtă; 9 Istorie antică şi a războaielor; 10 Avansare cu ajutorul eroilor; 11 Mulţi prieteni războinici; 12 Urmăriri din partea duşmanilor, furtişag.

58
♃ ♈
Acquisitio

1 Bine făcut, puternic, activ, inofensiv; 2 Câştig asigurat în toate acţiunile întreprinse; 3 Reputaţie în rândul rudelor şi al cunoştinţelor; 4 Ordine în gospodărie; 5 Fericit în dragoste, recuperare a bunurilor furate, speranţe noi; 6 Varicelă şi alte boli ale pielii; 7 Reconciliere; 8 Încă patruzeci de ani de viaţă; 9 Mitologie; 10 Obţinere a unei taxe; 11 Daruri ale prietenilor; 12 Salvat de pericole.

59
? ♊
Carcer

1 Caracter rigid, profund, ireconciliabil; 2 Avere descrescătoare; 3 Necazuri din partea unei rude bătrâne; 4 Pagube în gospodărie; 5 Pericol de pierdere a amantei; 6 Bube şi eczeme; 7 Duşmani care pun piedici prin abuz de putere; 8 Apoplexie la bătrâneţe; 9 Negocieri; 11 Nereuşită a petiţiei; 11 Prieteni făţarnici; 12 Spaime.

60
61
♀ ♊
Pulchritudo I

1 Nervi sensibili, destinşi, nepăsător, ingrat; 2 Pierdere la joc sau la un pariu; 3 Ură şi răzbunare din partea unei bătrâne; 4 Afacere reuşită cu ajutorul unei bătrâne; 5 Favoare şi obedienţă a amantelor; 6 Diaree, pierderi de putere, descompunere; 7 Dragoste a partenerilor de viaţă; 8 Boală lungă şi grea; 9 Moaşă, medic obstetrician; 10 Calomnii din partea personalităţilor; 11 Daruri princiare; 12 Delaţiune duşmănoasă.

62
☉ ♋
Fortuna minor

1 Curajos, îndrăzneţ, fericit în acţiune; 2 Îmbogăţire; 3 Ajutor al unui neam funcţionar; 4 Moştenire din partea unchilor după tată; 5 Bucurie sau dragoste, veste bună; 6 Pierderi de forţă, oboseală; 7 Speranţă de conciliere; 8 Triumf al medicului; 9 Politică; 10 Respectat la nivel înalt; 11 Daruri venite de departe; 12 Nenorociri în călătorie.

63
♂ ♊
Puer fortitudo B

1 Temperament coleric, violent, bătăios; 2 Pierderi din cauza cailor şi a vitelor; 3 Pierderi cauzate de fraţi; 4 Defavoare a superiorilor, pierdere în gospodărie; 5 Falsitate sau îndepărtare a îndrăgostiţilor, trădare a servitorilor; 6 Ulceraţii şi erupţii rele; 7 Necazuri cauzate de duşmani sau de partenerul de viaţă; 8 Moarte în cădere; 9 Forestier; 10 Petiţie zădărnicită; 11 Îndepărtare a prietenilor; 12 Arsuri şi alte vătămări cauzate de foc.

64
☿ ♌
Alatus volatilis

1 Gânduri relevate, cinstit, satisfăcut; 2 Pierdere de haine; 3 Piedici puse de rude; 4 Pierderi pe câmpuri şi păşuni; 5 Piedici în dragoste, trădare a servitorilor; 6 Infecţie şi abces la gât; 7 Piedici agitate în căsnicie, provocate de duşmani; 8 Pericol de moarte, viaţă scurtă; 9 Mecanică; 10 Pierdere a unui loc de muncă; 11 Pierdere a unui protector; 12 Angoase.

65
☉ ♋
Fortuna minor

1 Abil, temperament vesel, bun sfătuitor; 1 Câștig sigur; 3 Respect din partea rudelor; 4 Moștenire de bani; 5 Fidelitate a amanților; 6 Crampe nervoase; 7 Căsnicie pașnică și plină de mulțumire; 8 Victorie a medicului, viață lungă; 9 Metalurgie; 10 Avansare în poziții onorifice; 11 Cadouri constând în bijuterii; 12 Victorie asupra dușmanilor.

66
☿ ☋
Alatus volatilis

1 Temperament melancolic, nehotărât, incredul, suspicios; 2 Pierdere prin furt; 3 Dezbinare cu rudele; 4 Proces pentru terenuri; 5 Ipocrizie în dragoste, piedici; 6 Lâncezeală – și, dacă ☉ apare în XII, vindecare; 7 Urmărire din partea dușmanilor, minciuni ale partenerilor de viață; 8 Vindecare a unei boli îndelungate; 9 Agricultură; 10 Suspiciuni din partea superiorilor; 11 Ponegrit în fața protectorilor; 12 Tristețe și necazuri.

67
♄ ♐
Tristitia Tarditas Senectus

1 Temperament slab, leneș, trist; 2 Câștig prin camătă; 3 Tristeți din cauza rudelor; 4 Proces pentru o moștenire; 5 Tristeți cauzate de amanți, veste tristă, ofense contra servitorilor; 6 Crampe la stomac, dacă ☽ e în casa a XII-a, epilepsie; 7 Gelos, gelozie permanentă; 8 Vârstă penibilă; 9 Astronomie, astrologie, magie; 10 Intrigile invidioșilor pun piedici; 11 Speranțe spulberate; 12 Gânduri la moarte, deznădejde.

68
♃ ☋
Laetitia Victor Gaudium

1 Trup armonic, suflet bun; 2 Câștig prin minerit; 3 Renumit prin călătorii; 4 Câștig prin proces pentru terenuri; 5 Bună înțelegere a îndrăgostiților, servitori fideli și activi; 6 Febră caldă dacă ♄ e în opoziție, vindecare; 7 Reconciliere cu dușmanii; 8 Încă patruzeci de ani de viață; 9 Teozofie; 10 Avansare la locul de muncă; 11 Prietenie călduroasă; 12 Pericole de moarte.

69
♂ ♊
Puer Fortitudo

1 Nervozitate grosolană, batjocoritor, spion; 2 Pierdere de haine într-un foc; 3 Răni de mâna rudelor; 4 Veste tristă; 5 Victorie în dragoste, furt la domiciliu, atenție la pierderi; 6 Boală venerică dacă ♀ este în a XII-a casă în opoziție, lepră dacă ♄ e în casa a VI-a; 7 Violare; 8 Gânduri de moarte; 9 Chirurgie; 10 Respingere a petiției; 11 Calomnii din partea prietenilor; 12 Pericole de răniri.

70
71
☿ ♎
Albus Epistola

1 Înclinat spre spirit, alintător, amor-propriu; 22 Pierdere în comerț dacă ♀ e în opoziție; dacă ☽ e în ♋, nici pierdere, nici câștig; 3 Bună înțelegere cu rudele; 4 Tristețe paternă; 5 Dragoste inconstantă; 6 Pierdere a uzului rațiunii; 7 Flecăreli feimine deranjând menajul; 8 Viață periculoasă; 9 Navigație; 10 Reputație; 11 Multă protecție; 12 Nenorocire.

72
♂ ♏
Ruber Nocens Venator

1 Temperament cald, dușman neîmpăcat; 2 Pierderi în călătorie; 3 Onoare disprețuită; 4 Nemulțumire, suspiciune în dragoste; 5 Concepțiune, furt săvârșit de servitori; 6 Boli ale pielii, crize naturale; 7 Violențe cauzate de gelozie sau de nemulțumirea în căsnicie; 8 Nu va mai trăi decât maximum zece ani; 9 Mineralogie; 10 Persecuții din partea războinicilor; 11 Aversiunea protectorilor; 12 Proastă reputație.

73
☉ ☋
Fortuna major

1 Educație armonioasă externă și internă, fericit în toate; 2 Cel mai mare câștig din lume; 3 Ajutor din partea părinților și a rudelor; 4 Comori ascunse; 5 Dragoste sigură și veselă, copii bine-crescuți; 6 Boli ale ochilor, dacă ☽ apare în ♏, pierdere a vederii; dar dacă ☽ e în opoziție, pierdere a unui ochi; 7 Pace cu dușmanii, respect al soțului; 8 Mai trăiește încă optsprezece ani; 9 Financiar; 10 Favoruri la curte; 11 Cumpărare avantajoasă de diamante; 12 Triumfuri asupra pericolelor.

74
☽ ☋
Via

1 Schimbător ca vremea, uşor de cumpărat, nesigur, melancolic; 2 Câştig prin călătorii şi camătă; 3 Pierderi din cauza rudelor; 4 Abandon patern şi înlocuitori; 5 Infidel în dragoste, scrisori de la prieteni făţarnici; 6 Fantezii dacă ♄ ♐ în opoziţie, epilepsie; 7 Persecuţii din partea duşmanilor, convivi agitaţi; 8 Viaţă scurtă şi marcată de slăbiciune; 9 Botanist; 10 Fericire în relaţiile cu autorităţile; 11 Fericire din partea protectorilor; 12 Înşelătorii.

75
♂ ♏
Ruber
Nocens
Venator

1 Coleric, tâlhar, îndrăzneţ, curajos; 2 Pierdere a bunurilor mobiliare; 3 Reproşuri din partea părinţilor; 4 Furt prin efracţie; 5 Seducţie a amantei, furt la domiciliu; 6 Pedepse aspre; 7 Război conjugal; 8 Moarte cauzată de o rană; 9 Metale; 10 Avansare cu ajutorul militarilor; 11 Pierdere a unui prieten important; 12 Închisoare după rănire.

76
♄ ♊
Carcer
Impedimentum

1 Ipohondru, sânge rece, trist, indolent; 2 Câştig prin avariţie şi camătă; 3 Tristeţe din cauza situaţiilor jenante printre rude; 4 Tristeţe din cauza menajului; 5 Dragoste deranjată de capricii, proastă dispoziţie faţă de amantă şi servitori; 6 Cancer şi şancru; 7 Pălăvrăgelile bătrânilor şi ale bătrânelor deranjează căsnicia; 8 Pericole la adresa vieţii, dar fără efect; 9 Agricultură; 10 Gelozie şi piedici în avansare; 11 Sfaturi bune de la prieteni; 12 Teroare.

77
☿ ♌
Alatus
Volatilis

1 Cum nu se poate mai rău, dacă ♃ sau ♀ nu sunt în casa a IV-a; 2 Câştig în comerţ sau cu femeile; 3 Câştig ratat din cauza rudelor; 4 Mărire a numărului de terenuri; 5 Multe concubine, triumf asupra tuturor, descoperire a unui furt; 6 Fractură a braţului sau a piciorului; 7 Căsnicie fecundă şi liniştită, pace cu duşmanii; 8 Moarte inevitabilă de boală în ♐; 9 Geologie subterană; 10 Comisioane regale; 11 Scădere a numărului de protectori; 12 Tristeţe.

78
☉ ☋
Fortuna
major

1 Excentric, binefăcător, vesel, donator; 2 Câştig fără probleme; 3 Onoruri, respect, reputaţie; 4 Comoară subterană de aur; 5 Succes enorm în dragoste, salvare din pericol de către un servitor; 6 Boală de ochi şi vindecare sigură; 7 Fericire neprevăzută datorită unei femei; 8 Vindecare şi încă optsprezece ani de viaţă; 9 Finanţe şi arta îmbogăţirii; 10 Câştigarea unui proces; 11 Daruri din partea superiorilor; 12 Securitate deplină.

79
♀ ♊
I

1 Sânge subţire, coleric necontrolat, destrăbălat; 2 Mic beneficiu; 3 Puţin respect din partea rudelor; 4 Moştenire de la o bătrână; 5 Plăcere în amor, apoi pocăinţă; 6 Balonare şi pericol de moarte, dacă (_) este în (_) în opoziţie; 7 Neînţelegeri în căsnicie şi cu duşmanii; 8 Mai are de trăit încă zece ani; 9 Poet; 10 Avansare la locul de muncă, cu ajutorul femeilor; 11 Daruri de la bătrâne; 12 Persecuţie.

80
81
☽ ♒
Populus

1 Constituţie foarte neregulată, nehotărât, ezitant în acţiunile întreprinse; 2 Câştig prin industrie; 3 Bucurie din partea unei rude; 4 Ameliorare economică; 5 Dragoste incipientă sau reînnodată; 6 Pentru femeie, flori-albe; pentru bărbat, gălbinare; 7 Căsnicie calmă dar rece; 8 Încă nouă ani de viaţă; 9 Hidraulică; 10 Reuşită a petiţiei prin recomandarea unei femei; 11 Avansare datorită protectorilor; 12 Pierderi iremediabile.

82
♃ ♈
Acquisitio

1 temperament cald, umed, condescendent, onest; 2 Câştig pe căi cinstite; 3 Piedici puse de rude, dar surmontate; 4 Câştig prin economii; 5 Relaţii amoroase stânjenite, veste bună de la prieteni; 6

Erupție pe piept, ajutor natural; 7 Triumf asupra dușmanilor, liniște în casă; 8 Sănătate; 9 Diplomație; 10 Considerație din partea superiorilor; 11 Aparență de defavoare; 12 Nici un pericol.

83
♀ ♊
Pulchritudo I

1 Sânge extrem de degenerat, supus rău; 2 Nici câștiguri, nici pierderi; 3 Înșelătorii ale rudelor; 4 Răceală a angajaților; 5 Infidelitate în dragoste și inconstanță în prietenie; 6 Boli venerice sau de nervi; 7 Dispută acerbă între convivi, dușmănie abărbaților; 8 Încă douăzeci și doi de ani de viață; 9 Arte decorative; 10 Succes în petiție și în acțiunile întreprinse; 11 Daruri de la femei; 12 Necazuri cauzate de femei.

84
☿ ♋
Albus Epistola Tabitudo

1 Gelos, contradictoriu, rău; 2 Fără câștiguri de la rude; 3 Război cu rudele; 4 Necazuri cauzate de tată sau frați; 5 Calomnii în relațiile cu amanta, dar urmate de împăcări; 6 Pierdere a rațiunii, fantezist, nervos; 7 Suspiciuni, violență, tăcere; 8 Degenerare a organismului; 9 Aritmetică; 10 Dacă ? este în casa a IV-a în opoziție, necazuri la curte; dacă ♂ e în opoziție, succes; 11 Ajutoare neînsemnate din partea protectorilor; 12 Nenorociri în călătoriile pe apă.

85
♃ ♈
Acquisitio

1 Caracter tandru, mângâietor, prevenitor, bine văzut; 2 Câștig prin schimburi; 3 Ajutor și sprijin din partea rudelor; 4 Speranțe de vârstă înaintată, fără griji; 5 Victorie în dragoste, salvare din pericol, de către un servitor; 6 Febră pernicioasă, iar dacă ♂ e în ♊ sau ☉ în ♈ în opoziție, vindecare; 7 Victorie asupra dușmanilor, sinceritate în căsătorie; 8 Încă douăzeci și opt de ani de viață; 9 Istorie naturală; 10 Decrete de la curte; 11 Daruri; 12 Moarte ușoară.

86
♃ ♈
Acquisitio

1 Înzestrat cu toate darurile de la natură, rezonabil; 2 Câștig prin comerț; 3 Veselie într-o societate plăcută; 4 Contract de cumpărare încheiat cu succes; 5 Plăcere, companie voioasă; 6 Hidropizie, umflături, colici: ☽, ☿ sau ♂ în opoziție vindecă; 7 Succes în război, dragoste în căsnicie; 8 Încă douăzeci și doi de ani de viață; 9 Fizică experimentală; 10 Speranță de avansare; 11 Glorificat de protectori; 12 Necazuri cauzate de femei.

87
☉ ♋
Fortuna minor

1 Nervi sensibili întinși, pedanterie, spirit econom; 2 Câștiguri prin economii; 3 Se bucură de un renume general; 4 Achiziționare de capitaluri și de terenuri; 5 Dragoste pură și candidă, servitori buni; 6 Boli de urechi și dacă ♂ e în opoziție, surzenie; 7 Liniște în căsnicie și cu dușmanii; 8 Vârsta de optzeci de ani; 9 Exploatări miniere; 10 Reușită în afaceri; 11 Bunăvoință; 12 Siguranță.

88
☿
Alatus volatilis

1 Agitat, inconstant, batjocoritor, flecar; 2 Pierderi la jocurile de noroc și în comerț; 3 Ipocrizie a rudelor; 4 Moștenire de la o bătrână; 5 Scrisori de dragoste; 6 Pierdere a memoriei; 7 Dispute în căsnicie; 8 Încă șaptesprezece ani de trăit; 9 Navigator; 10 Scrisori de la nobilime; 11 Scrisori de la prieteni și protectori; 12 Evenimente neplăcute.

89
☿ ♒
Conjunctio

1 Temperament rău, urâțenie, proastă dispoziție; 2 Pierderi imobiliare; 3 Rude răzbunătoare; 4 Pierdere a unui proces; 5 Trădare din partea amantei sau a servitorilor; 6 Scorbut și putreziciune în gură; 7 Un demon în menaj, dușmănie; 8 Viață scurtă; 9 Geografie, topografie, cosmografie; 10 Nereușită a acțiunilor întreprinse; 11 Defavoare; 12 Reproșuri, proastă reputație, rușine.

90
91
☿ ♎
Alatus volatilis
1 Nervi sensibili, dar destinşi, nobil, conciliant; 2 Mic beneficiu repetat; 3 Nepăsare indiferentă a rudelor; 4 Răceală a celor mari; 5 Dragoste călie, servitori leneşi, copii neastâmpăraţi; 6 Boli ale pielii capului, calviţie; 7 Căsnicie rece şi sterilă; 8 Pericol de moarte şi dacă ♃ e în casa a II-a, salvare; 9 Poliţie; 10 Împiedicarea unei petiţii; 11 Ponegriri; 12 Persecuţie.

92
♄ ♊
Carcer Impedimentum
1 Temperament melancolic, organism slab, leneş; 2 Pierdere sigură; 3 Urât în familie; 4 Proces din cauza unei moşteniri; 5 Necazuri în dragoste; 6 Sânge coagulat; 7 Urmărire de către duşmani, fugă; 8 Apoplexie; 9 Comori subterane; 10 Împiedicări în exploatare; 11 Necazuri din partea ecleziaştilor; 12 Închisoare, înmormântare.

93
☿ ♎
Conjunctio
1 Corp armonios, orator, amator de ordine; 2 Câştig la jocurile de noroc şi în comerţ; 3 Dispute cu fraţii şi surorile; 4 Moştenire bogată; 5 Inconstanţă în dragoste, servitori infideli; 6 Boală de piept; 7 Căsnicie liniştită, ordine şi pace; 8 Încă doisprezece ani de viaţă; 9 Politică; 10 Dificultate în avansare; 11 Binefaceri; 13 Pericole legate de apă.

94
♀ ♐
Amissio
1 Temperament sangvin, uşuratic, fără griji; 2 Sărăcie, penurie; 3 Dispreţuit în familie; 4 Despărţire de părinţi; 5 Insultat de amantă, îşi pierde copiii dacă ♄ e în casa a IX-a; 6 Ftizie; 7 Căsătorie de convenienţă; 8 Moarte de boală, cauzată de lipsa medicului; 9 Farmacist; 10 Graţii la curte; 11 Daruri de la femei; 12 Răni.

95
♄ ♊
Carcer Impedimentum
1 Nervozitate grosieră, insensibilitate; 2 Pierderi după pierderi, până la ruina totală; 3 Făţărnicie a rudelor; 4 Pierdere a unui proces de moştenire; 5 Tristeţe a îndrăgostiţilor, concepţiune, un fiu; 6 Scorbut şi degenerare a simţurilor; 7 Insulte şi dezonoare; 8 Boală lungă, urmată de înmormântare; 9 Metalurgie, alchimie; 10 Dizgraţie la curte; 11 Abandon din partea prietenilor; 12 Fracturi ale braţelor şi ale picioarelor.

96
♂ ♍
Ruber Nocens Venator
1 Coleric, violent, sângeros; 2 Plăcere a jocului, poftă de câştig; 3 Reproşuri ale rudelor; 4 Pedepse din partea superiorilor; 5 Îndrăzneţ, imoral, concepţiune; 6 Boli contagioase; 7 Rană suferită într-o dispută, menaj zgomotos; 8 Moarte cauzată de răni; 9 Cunoaşterea cailor; 10 Avansare pentru vitejie, dacă ♃ este în casa a IV-a; 11 Favoruri în relaţiile cu femeile; 12 Tâlhărie.

97
♀ ♐
Amissio
1 Caracter deşteptat, frumos, vesel, muzical; 2 Pierderi de bani şi haine; 3 Trădare din partea rudelor viclene; 4 Hoţi în casă; 5 Voluptuos, copii veseli; 6 Diaree; 7 Încă şaisprezece ani de viaţă; 8 Medicină; 9 Susţinut de femei; 10 Încredere din partea femeilor; 11 Pierdere în urma unui furt; 12 Pierdere a onoarei.

98
☿ ♋
Albus Epistola
1 Inconstant, supus rău, mincinos, înşelător, ingrat; 2 Pierdere inevitabilă; 3 Aversiune în familie; 4 Superiori preveniţi dinainte; 5 Scrisori de dragoste, scrisori cu veşti de schimbare, ştiri de la prieteni; 6 Pierdere a graiului, răguşeală; 7 Necazuri cauzate de duşmani, suspiciune în căsnicie; 8 Pericol de moarte; 9 Alchimie; 10 Ponegriri în relaţiile cu superiorii; 11 Defăimat în ochii protectorilor; 12 Furt.

99
☿ ♓
Alatus volatilis
1 Blând, binefăcător; 2 Câştig moderat; 3 Răceală din partea rudelor; 4 Câştigarea unui proces; 5 Bună înţelegere în dragoste, servitori prevenitori; 6 Paralizie nervoasă; 7 Indiferenţă în căsnicie, duşman la fel de puternic; 8 Încă optsprezece ani

de viaţă; 9 Chimist victorios, ameliorare a metalelor, descoperire a secretelor; 10 Favoruri ale celor mari; 11 Daruri de la protectori; 12 Siguranţă.

ANEXĂ

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

„*AEnigma curiosum-arithmeticum, genommen auss dem cabalistischen Zahl VII. Composiert für das Haus von Oesterreich*", 1707, file in-folio, în versuri.

«*Clavicules (Les) de Rabbi Solomon*» („Claviculele Rabinului Solomon"), traduse exact după textul ebraic în franceză. Manuscris din secolul al XVIII-lea (Biblioteca Arsenal, 1246).

«*Dictionnaire encyclopédique des amusements de sciences mathématiques et physiques*» („Dicţionar enciclopedic al distracţiilor din ştiinţele matematice şi fizice"), Paris, 1792.

«*Explication de l'utilité des chiffres romains*» („Explicaţii despre utilitatea numerelor romane"), Paris, Jean de Poix, 1652.

«*Harmonies comparées des sons et des couleurs*» („Armonii comparate ale sunetelor şi ale culorilor"), Bordeaux, 1861.

«*Magie naturelle (La) ou mélange divertissant, contenant des secrets merveilleux et des tours plaisans*» („Magia naturală sau amestec distractiv, conţinând secrete miraculoase şi excursii plăcute"), Paris, 1715.

«*Manuel des Sorciers (ou l'artihmétique amusante)*» („Manualul vrăjitorilor – sau Aritmetica amuzantă"), Paris, 1801.

„*Miscellanea philosophico-mathematica Societatis privatae Taurinensis*" („Divrese filozofii matematice ale societăţii private Taurinensis"), Auguste Taurnorum, 1759-1773, 5 vol.

„*Number (The) Six Hundred and Sixty Six and the Name of the Antechrist*" („Numărul şase sute şaizeci şi şase şi numele Antichristului"), Londra, 1874.

„*Rara Mathematica, or A Collection of Treatises on the Mathematics and Subjects Connected With Them, From Ancient Inedited Manuscripts*" („Matematici rare, sau Colecţie de tratate despre matematici şi alte subiecte legate de ele, din vechi manuscrise inedite"), red. Jamesa Orchard Halliwell, Londra, 1839, 1841.

«Science (La) des Nombres» („Știința Numerelor"), Paris, Setier, 1827.
«Science (La) des Nombres, rélévée en faveur des actionnaires de la Loterie» („Știința Numerelor, dezvăluită în favoarea jucătorilor la loterie"), Paris, 1793.
«Septenaire (Le), ou louange du nombre sept de George l'apostre à son tres vertueux et docile personnage George de Maubuisson, son mecène» („Septenarul, sau Elogiul numărului șapte făcut de Gheorghe apostolul pentru prea virtuosul și docilul personaj George de Maubuisson, mecena lui"), Paris, Lenocier, 1585.
«Sexte essence (La) diabolique et potentielle, tirée par une nouvelle façon d'alembiquer, suivant les préceptes de la sainte magie et invocation des démons» („A șasea esență diabolică și potențială, obținută printr-o metodă nouă de alambicare, conform preceptelor sfintei magini și a invocării demonilor"), Paris, 1595.
«Véritable (Le) oracle du destin, suivi de consultations particulières établies d'après la science des nombers; par le comte (CAGLIOSTRO)» (sic) („Adevăratul oracol al destinului, urmat de consultări particulre stabilite după știința numerelor; de contele Cagliostro" – sic) Paris, Guyot, 1896.
Alfégas, *«Les Clefs de la Mathèse"* („Cheile Matezei"), ibid., ianuarie, martie, iulie, 1914.
Alfégas, *«La Symbolique des chiffres»* („Simbolismul cifrelor"), Paris, Chacornac, 1913.
Ballett, L. Dow, *„The Day of Wisdom According to Number Vibration"* („Ziua Înțelepciunii conform cu vibrația numerelor"), ibid.
Ballett, L. Dow, *„The Philosophy of Number. Their Tones and Colours"* („Filozofia numerelor. Tonurile și culorile lor"), ibid.
Boetius, Severians, *„Arithmetica duobus discreta libris adjecto commentario mystica numerorum applicationem, etc."* „Două cărți discrete de aritmetică având adăugate comentarii mistice despre aplicațiile numerelor, etc."), Paris, 1521.
Bongus, Petrus, *„Mysticae numerorum significationis liber"* („Carte despre semnificația numerelor mistice"), Bergoni, Ventura, 1585, 2 părți într-un volum, in-folio.
Bruck, Robert, *«Manifeste du Magnétisme du Globe et de l'Humanité»* („Manifest al Magnetismului Globului și Omenirii"),

Bruxelles, 1866.
Bruck, Robert, *«Electricité ou Magnétisme du Globe terrestre»* („Electricitate sau Magnetism al Globului terestru"), Bruxxelles, 1851-1858, 3 vol.
Cardan, Hiérosne, *«Les livres intitulés de la Subtilité, et subtiles Inventions, ensemble les causes occultes et les raisons d'icelles»* („Cărțile intitulate ale Subtilității, și subtile Invenții, împreună cauzele oculte și rațiunile ițelor"). Traducere din limba latină în franceză de R. Leblanc, Paris, 1642.
Droniou, J. H., *«Clef de la science ou boussole de l'âme dans le voyage de la vie»* („Cheie a științei sau busolă a sufletului în călătoria vieții"), Brest, 1857.
Eckartshausen, von, *«Eclaircissements sur la Science cachée de la philosophie et les mystères secrets de la Nature»* („Lămuriri despre Știința ascunsă a filozofiei și misterele secrete ale naturii"), traducere franceză a volumului I, de văduva Baronului d'Orbet, Marsilia, 1806.
Eckartshausen, von, *„Zahlenlehre der Natur, oder: die Natur zählt and spricht, wassind ihre Zahlen, wassind ihre Worte? Ein Schlüssel zu den Hieroglyphen der Natur"*, Leipzig, 1794.
Eckartshausen, von, *„Probaseologie oder praktischer Teil der Zahlehre der Natur"*, Leipzig, 1795.
Guyot, *«Nouvelles récréations physiques et mathématiques»* („Noi recreații fizice și matematice"), Paris, 1772, 4 vol.; ibid. 1786, 3 vol.
Jacomy-Regnier, *«Histoire des nombres et de la numération mécanique»* („Istoria numerelor și a numerației mecanice"), Paris, 1855.
Kozminzky, Dr. Is., *„Numbers, Their Magic and Mystery"* („Numerele, magiași misterul lor"), Londra.
Lagrange, Ch., *«Sur la concordance qui existe entre la loi historique de Brück, la chronologie de la Bible et celle de la Grande Pyramide de Cheops, avec une intérprétation nouvelle du plan prophértique de la Révélation»* („Despre concordanța care există între legea istorică a lui Brück, cronologia Bibliei și cea a Marii Piramide a lui Cheops, cu o interpretare nouă a planului profetic al Apocalipsei"), Bruxelles, 1895.
Le Gendre, G. Ch., *«Traité historique de l'Opinion»* („Tratat

istoric de opinie"), Vol. IV. Despre Cabală şi Numere, pag. 206-246, Paris, 1732.
Lucas, E., *«Considération nouvelle sur la théorie des nombres premiers et sur la division géométrique de la circonférence en parties égales»* („Considerente noi asupra teoriei primelor numere şi asupra diviziunii geometrice a circumferinţei în părţi egale"), Paris,1877.
Maack, Dr. Ferd., *„Ueber den Wert des magisch-quadratischen Polarisation für die Chemie"*, Ibid., vol. 18, pag. 361.
Meursius, J., *„Denarius Ptyhagoricus"*, Lugduni, 1641.
Nissa, Karl, *«Du zéro à l'Unité»* („De la zero la Unitate"), Paris, *«L'Initiation»*, martie, 1912.
Onciacus, Guillaume, *„Numeralium locorum decas, in omni fere scientiarum genere mysticis referta propositionibus"*, Lugduni, Car. Pesnot, 1584.
Péhan, A., *«Exposé des signes de numération usités chez tous les peoples orientaux, anciens et modernes»* („Expozeu al semnelor de numeraţie întrebuinţate la toate popoarele orientale, străvechi şi moderne"), Paris, Imprimeries Impériales, 1860.
Rabett, Reginard, *„Lateinos, or The Only Proper and Appelation Name of the Man"* („Lateinos, sau Singurul Nume Corect şi Apelativ al Omului"), Londra, 1835.
Saint-Yves d'Alveydre, *«Brevet d'invention du 26 juin 1903. Instruments de précision. Poids et mesures. Instruments de mathématiques, nr. 333-393. – Moyen d'appliquer la règle musicale à l'architecture, aux beaux-arts, métiers et industries, d'arts graphiques at plastiques, moyen dit: étalon-archéométrique»* („Brevet de invenţie din 26 iunie 1903. Instrumente de precizie. Greutăţi şi măsuri. Instrumente de matematici, nr. 333-393. – Mijloc de aplicare a regulii muzicale în arhitectură, în artele frumoase, meserii şi industrii, în artele grafice şi plastice, mijloc numit: etalon arheometric"), Paris, noiembrie 1903.
Tycho-Brahé, *„Calendarium naturale perpetuum magicum"* („Calendar natural perpetuu magic"), 1582.
Usener, *„Dreiheit, ein versuch mythologischer Zahlenlehre"*, Bonn, Rhein-Museum, 1903.

CUPRINS